

Bản Sắc Lưu Manh

Contents

Bản Sắc Lưu Manh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	40
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10: Phiên Ngoại 1: Phiên Nào Của Lão Đại	59

Bản Sắc Lưu Manh

Giới thiệu

Biên tập: Tiểu Hi Hi, Lạc Hi
Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, lưu manh công, hiền lành thụ, HE
Cừu gia của cha g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-sac-luu-manh>

1. Chương 1

Trong một ngõ nhỏ có rất ít người đi qua, một tên thiếu niên cả người đầy vết thương.

Thiếu niên ngồi trên mặt đất dơ bẩn, lưng dựa vào vách tường loang lổ, một cái chân thon dài co lại, một chân khác duỗi thẳng trên mặt đất. Trên khóe miệng còn rõ ứ máu phì phèo một điều thuốc lá, tay phải buông thõng xuống bên người, tay trái vô lực khoắc lên chân, bàn tay với những khớp xương rõ ràng đầm đìa máu tươi, máu màu đỏ thẫm theo đầu ngón tay chảy ồ ồ xuống.

Thiếu niên có bả vai rộng lớn, chân tay thon dài to lớn, một đôi mắt đã tính lợi hại, ngũ quan với những đường cong rõ ràng. Tai phải của hắn đeo một bông tai bạch kim hình một con vật kỳ quái, mái tóc nhuộm thành màu đỏ sậm hỗn độn phủ ở trên trán, càng làm hiện ra dung mạo đã tính mười phần của hắn.

Hắn lười biếng ngồi ở chỗ kia, khuôn mặt bị thương lại vẫn tao nhã như cũ giống một con báo săn mồi, điều thuốc ngậm ở khóe miệng bởi vì đau đớn mà nghiêng lệch, khiến cho biểu tình trên mặt hắn thoát nhìn có chút dữ tợn.

“Mẹ kiếp!” Từ đôi môi mỏng cong cong sắc bén của hắn truyền ra một tiếng văng tục, lúc mắng trong ánh mắt của thiếu niên có vẻ hung dữ mà lại ngoan độc.

Thiếu niên là đứa con của một ông chủ sông bài ngầm, giờ phút này lại đang bị cừu gia đuổi giết khắp nơi. Lão già nhà hắn đầu tiên bị người ám sát trong khách sạn, không đợi hắn về đến nhà, ngôi nhà vốn dĩ trắng lè bị cừu gia phá tan tành không nói, cái tên lo liệu “Diệt cỏ không diệt tận gốc, sẽ có một ngày mọc lại” càng hạ quyết tâm một đường đuổi giết cho được hắn.

Thật vất vả tránh né nhân mã đuổi giết bốn phương tám hướng của gã, trên người thiếu niên không có chút chuẩn bị cũng che kín nhiều vết thương lớn nhỏ.

Hắn đối với lão cha thân sinh ra mình cũng không có mấy tình cảm, càng không chảy xuống một giọt nước mắt bị thương. Trong cảm nhận của hắn, cái loại háo sắc, bảo thủ lại hữu dũng vô mưu như lão già nhà mình, sống đến bây giờ mới chết ở trên giường đàn bà xem như vận chó gặp may (tuy rằng kiểu chết này đối với một lão đại xã hội đen mà nói là một chuyện vô cùng nhục nhã). Mà hắn từ nhỏ tập thành thói quen sinh hoạt cùng xã hội đen trong lòng lại lãnh khốc như băng.

“Mẹ nó!” Hắn lại hung hăng mắng một tiếng lần nữa, nhưng khoe miệng đau đón lại làm cho hắn lập tức méo mặt.

Bầu trời âm u mây đen dày đặc, mà ánh sáng thỉnh thoảng ló ra từ đám mây đen dày đặc kia, lại khiến cho khuôn mặt đẹp trai mà dữ tợn của hắn bao phủ trong một vùng kim quang.

“Cộp, cộp...” Từ xa truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ làm cho thân hình to lớn của thiếu niên lập tức căng thẳng, hắn ngậm thuốc, dùng đôi mắt đã tính lợi hại của hắn hung tợn đảo qua phía trước, tiếp theo cười cười giống như trào phúng.

“Cũng có một ngày lão tử trông gà hóa quốc ——” Thiếu niên nhin không được cười nhạo, đối với hành vi hèn nhát như “chim sợ cành cong” của mình quả thực không hài lòng tới cực điểm.

Người đến là một thiếu niên vô cùng thấp bé gầy yếu, mái tóc màu đen hoàn toàn nhìn không ra là cái kiểu tóc quý quái gì, thật dài phủ bên trên trán, trên mũi là một cái kính đen có vẻ vừa ngu lại vừa què, rất nặng tựa hồ có thể đè chết người, lộ ra cái miệng nhỏ đến ngạc nhiên cùng một cái cằm đầy đặn. Cậu ta mặc trên người một cái áo sơ mi rất không vừa người, lại còn vừa già vừa quên muốn chết, ở trong mắt thiếu niên đang ngậm thuốc, thứ mặc trên người cậu ta quả thực không khác gì một cái túi.

Thiếu niên đi rất chậm chạp, trong tay còn mang theo một cái hộp giữ ấm, cúi đầu đi về phía trước.

“Nguyên lai là một tên bốn mắt vừa ngớ ngẩn lại vừa què mùa ——” thiếu niên ngậm thuốc cười nhạo một tiếng, nhìn cái “túi” thấp bé kia chậm chạp đi về phía mình, nhin không được ác liệt như nhon mi, lúc cậu ta thật vất vả đi qua người mình, duỗi cái chân dài ra làm cậu ngã sấp trên mặt đất.

“Ai nha ——” thiếu niên vẫn cúi đầu đi về phía trước không dự đoán được bên cạnh sẽ vô duyên vô cớ xuất hiện một cái chân, chân vừa bước, lập tức ngã sấp về phía trước. Trừ bỏ tiếng hô vì đau, còn có tiếng vang thật lớn phát ra do hộp giữ ấm rơi xuống đất.

“Ha ha...” Thiếu niên ở một bên nhìn thấy một màn buồn cười trước mắt, nhin không được liền cười ha ha.

“Ô...” Thiếu niên thấp bé nằm té trên mặt đất rên rỉ, đau đón chột đánh úp lại làm cho cậu không rõ lắm tình huống của bản thân.

“Này, bốn mắt, không ngã chết chứ!?” Thiếu niên ngậm thuốc lá nhìn cái “túi” quỳ rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, ác liệt dùng chân đá đá.

Thiếu niên thấp bé cau mày chậm chậm ngồi dậy, đẩy đẩy cái kính đen buồn cười kia, mới nhìn thấy thiếu niên cao lớn cả người đầy máu ở bên cạnh.

Cậu bị dọa nhảy dựng lên, miệng mở lớn, ngồi dưới đất nghẹn họng nhìn trân trối, ngay cả đau đón của bản thân cũng đã quên.

“Anh... Anh tôi tôi... Tôi...” Cậu lắp bắp mở miệng, thất kinh nhìn thiếu niên to lớn cả người là thương bên cạnh.

“Tôi... Tôi tôi... Cái gì!? Đồ nói lắp!” Thiếu niên bắt chước tiếng lắp bắp của đối phương, cũng là ngồi dưới đất lại từ trên cao cúi xuống nhìn chăm chú vào đối phương.

“Anh... Anh... Trên người... Trên người đều là... Máu... Máu...” Khuôn mặt của thiếu niên cứ căng thẳng là sẽ nói lắp trắng bệch.

“Thì sao, mày sợ máu à? Đồ nói lắp? Không phải do lúc nãy ngã mà choáng váng chứ? Hay là mày trời sinh bị nói lắp?” Thiếu niên cười nhạo nhìn đồng “túi” trước mắt.

“Tôi... Tôi tôi... Không phải!”

“Tôi... Tôi tôi... Nói lắp lợi hại như vậy sẽ không cần phải đầu lưỡi chứ!” Thiếu niên tiếp tục ác liệt cười nhạo đồng “túi” trước mắt.

“...”

Thiếu niên thấp bé bị hấn trên đùa đến á khẩu không trả lời được. Cậu bặm môi, đứng dậy, không hề để ý đến thiếu niên to lớn cả người đều là máu, nhặt lên hộp giữ ấm rơi trên đất, từng bước đi về phía nhà của mình.

“Này, nói lắp, mày có biết bộ dạng của mày vừa ngu ngốc lại vừa quê mùa không!? Còn xấu muốn chết, rất giống một con chim bìm bịp, ha ha...” Thiếu niên lớn tiếng cười nhạo ở sau lưng cậu.

“Ầm ầm —— ầm ầm ——” sau vài tiếng nổ, ngay lập tức mưa to bắt đầu tuôn xối xả vào thân thể đầy vết thương của thiếu niên, đau làm cho hắn giật nảy mình, nụ cười chói lợi trên miệng cũng bị đau đớn làm vụn vụn. Đại khái không lâu nữa, mưa sẽ rơi to hơn đây!

“Mẹ kiếp, đúng là gặp quỷ, ngay cả ông trời cũng đối nghịch với mình!” Thiếu niên nói thầm, đứng dậy, méo miệng đi khắp nơi tìm chỗ trú mưa.

Lí Tuấn cầm cái hạp bị rơi lồm một góc về đến nhà. Đây là một căn nhà trọ cũ nát, mặc kệ là căn nhà kiểu cũ cũng tốt, hay là vách tường loang lổ, đều mang theo hương vị của gỗ mục.

Đây vốn dĩ là nơi ông nội bà nội của cậu ở. Nhưng từ khi cha mẹ ly dị, sau đó lại lập gia đình riêng có em trai em gái, Lí Tuấn liền bị công khai đưa về nơi này.

Cha mẹ sau khi tái hôn cũng không muốn mang theo đứa con của cuộc hôn nhân thất bại, cho nên lúc cậu rất nhỏ đã bị cha mẹ coi là quả bóng cao su đá qua đá lại, cuối cùng thật sự là không có cách nào, ông nội bà nội đã già đành phải tự nguyện nhận trách nhiệm chăm sóc cháu nội. Trừ bỏ mỗi tháng đúng hạn gửi tới sinh hoạt phí, cậu cơ hồ không thấy được cha mẹ đẻ của mình.

Đứa trẻ mất bị mất tình yêu thương của gia đình, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chỗ thiếu hụt ở tâm lý hoặc sinh lý. Mà đứa trẻ giống như Lí Tuấn từ nhỏ cha mẹ ly dị, nhiều năm sống với lão nhân gần đất xa trời, nhiều ít lây dính một chút về người lớn. Huống hồ cậu vốn chính là một đứa trẻ có tính cách nội hướng, hơn nữa sinh trưởng trường kỳ tại hoàn cảnh như vậy, cả người càng có vẻ có ông cụ non, không khí trầm lặng.

Nhưng may mắn chính là, bề ngoài của cậu tuy rằng thoát nhìn vừa quê lại vừa ngốc, thành tích học tập lại luôn nằm trong top đầu (con một sách điển hình), từ nhỏ đến lớn đều là “học sinh gương mẫu” trong mắt giáo viên —— trừ bỏ chịu khó học hành, còn giống một con cừu non nhu thuận, ôn thuần cùng nghe lời.

Tuy rằng cá tính yếu đuối không cách nào làm người khác thích, quần áo cách ăn mặc cũng thường thường chộc cười người khác, nhưng là làm giáo viên, vẫn hy vọng trong trường học có thể có nhiều học sinh giống mấy con cừu non.

“Ầm ầm —— ầm ầm ——” bên ngoài bắt đầu mưa to, Lí Tuấn nhớ ga giường giặt còn phơi ở ban công, liền buông hạp giữ ấm, đi đến ban công. Tính thu lại quần áo đã được phơi nắng.

Từ góc độ này nhìn lại, vừa lúc có thể ngộ nhỏ có rất ít người đi qua kia —— cùng thiếu niên tránh ở dưới mái hiên nhỏ hẹp chỗ rẽ dứt mưa, lại vẫn như cũ bị mưa làm ướt sũng. Giờ phút này gương mặt hắn vụn vụn, sắc mặt trắng bệch, máu loãng trên người theo ống quần nhỏ từng giọt từng giọt xuống mặt đất ướt sũng, thoát nhìn chật vật không chịu nổi.

“Hắn sao vẫn ở chỗ này? Trên người thoát nhìn có thiệt nhiều vết thương, máu chảy nhiều như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ? Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì đây...” Cả đầu óc của Lí Tuấn tràn đầy nghi vấn, ôm quần áo đã được phơi khô vào phòng.

Gập gọn gàng quần áo, cất vào tủ xong, lại ở trong bếp vo gạo cho vào nồi. Trong đầu Lí Tuấn vẫn đang nghĩ đến thiếu niên bị thương đứng ở góc nhỏ kia, bị gió thổi bị mưa tạt.

Đợi làm cơm chiều xong, cậu rút cuộc không nhịn được đi ra ban công lại ngó nghiêng về hướng đó một chút, thiếu niên cao lớn cả người ướt đầm kia vẫn đứng ở chỗ đó, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng méo mó.

“Miệng vết thương bị dính mưa như thế kia nhất định sẽ rất đau a?” Lí Tuấn nghĩ thầm. Trong đầu cậu có vài suy nghĩ, dưới cơn xúc động cầm cái ô màu đen cũ nát rồi ra khỏi cửa.

“Mẹ nó, làm cái quỷ gì thế hả!?”

Ngay lúc Lí Tuấn lấy tốc độ nhanh hơn mọi lần che ô vọt vào trong mưa, thì ở bên này vết thương trên người Lôi Đình bị mưa to hắt vào như thiêu như đốt, hắn giờ phút này đang méo miệng, hung tợn mắng một mình. Tuy rằng hắn cực lực lui thân thể to lớn của mình muốn tách khỏi mưa to đang rơi “ầm ầm” kia, nhưng vẫn bị mưa to hắt vào.

Đau đớn liên tục không ngừng làm cho hắn nhúu chặt mày, gương mặt vốn dĩ tức giận bừng bừng cũng dần trắng bệch, tâm tình lại ác liệt tới cực điểm.

“Tao thao con mẹ nó!”

Buồn bực không chỗ phát tiết chuyển hóa thành một cậu lại một câu mắng. Hắn lắc đầu, mái tóc màu đỏ sậm ướt đầm phủ trên cái trán rộng của hắn, làm cho dung mạo vốn đã tính của hắn có vẻ càng thêm cuồng dã.

Mưa to vẫn đang rơi, xa xa một chiếc ô màu đen chậm rãi di chuyển về phía này. Hắn nhìn qua, ánh mắt vẫn lợi hại như trước làm cho người ta không có chỗ nào che giấu —— cho dù miệng vết thương trên người hắn như đang ngâm trong nước ớt.

Chủ nhân của cái ô màu đen chậm rãi đến gần, Lôi Đình bất ngờ phát hiện đó là con gà què mới bị hắn ngáng chân lúc nãy. Hắn nghĩ là cậu ta chỉ đi ngang qua, nhưng khi cậu ta đi đến trước mặt hắn thì ngừng lại, mở miệng —— “Anh... Có nặng lắm không?” Cậu ta nói.

Tiếng mưa rơi rất lớn, tiếng nói chuyện của bốn mắt cũng rất thấp, cũng không biết thế nào, Lôi Đình lại nghe được rành mạch mỗi một từ mà cậu ta nói.

Hắn nghĩ cả đời này hắn cũng không quên được.

“Vết thương trên người anh có vẻ rất nghiêm trọng đấy...”

“Muốn về nhà của tôi tránh mưa hay không? Anh chảy thật nhiều máu nha...”

“...”

“Hóa ra là cậu hả, nói lắp...”

Thiếu niên to lớn run run đôi môi bị thương đang ngâm thuốc, nhìn cái tên vừa xấu lại vừa ngốc trước mặt, thật lâu sau mới mở miệng.

Lôi Đình vừa tiến vào căn nhà cũ nát này liền cởi áo ngoài cùng quần dài ướt đầm, lộ thân thể tuy rằng đầy vết thương nhưng vẫn cao lớn kiện mỹ đầy khí lực, mà dưới háng mặc một chiếc quần lót màu đen vẫn chưa ướt, ở giữa chiếc quần nổi lên một điểm cao.

Cởi xong quần áo ướt đầm, hắn đuổi chân tay to lớn tao nhã như con báo, quay về phía gà què ở bên cạnh ngoéo... một cái tay, “Nói lắp, đi lấy cho tôi một cái khăn mặt sạch sẽ nhanh!”

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt tiến dần từng bước, không hề cố kỵ cởi quần áo ướt đầm trước mặt mình, thân thể cao lớn kiện mẩy lỏa lồ, chủ nhân của căn nhà cũ nát ngây ngốc một lúc, cậu cúi đầu xoay người mang tới một cái khăn mặt khô mát, không nói được một lời đưa cho hắn.

“Mẹ nó, bị dính mưa đau muốn chết!” Lôi Đình mím môi, bàn tay với những khớp xương rõ rệt dùng sức chà lau mái tóc ướt đầm của mình. Hắn âm thầm thề trong lòng, chỉ cần tóm được cái tên kia, hắn chắc chắn sẽ lột da phân thây một đám bọn chúng!

“Vết thương trên người anh không làm sao chứ?” Lí Tuấn nhìn thấy những vết thương to nhỏ, sâu cạn không giống nhau ở trên người thiếu niên trước mặt, nhỏ giọng dò hỏi. “Không chết được.” Đôi mắt đầy dã tính của Lôi Đình nhìn cậu một cái, lại tiếp tục chà lau tóc của mình.

“Cần thuốc trị thương không?” Lí Tuấn chỉ chỉ vết thương trên người hắn, vô cùng hâm mộ thân thể to lớn cao to hơn mình rất nhiều. Mà hình thể thấp bé của mình, lại chỉ có thể ngửa cổ hết cỡ mới có thể nhìn thấy cặp mắt màu đen vô cùng xinh đẹp, lại lợi hại như báo của thiếu niên.

“Thuốc trị thương?” Lôi Đình nghe vậy cười nhạo một tiếng, “Nếu loại vết thương vật vãnh này mà cần bôi thuốc thì lão tử cũng không cần lăn lộn!”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? A, hóa ra cậu không phải người nói lấp à?” Lôi Đình cười ha ha, “Nói chuyện với cậu cũng rất bình thường thôi, vừa rồi sao nói lấp kinh khủng như vậy hả?”

“Lúc khẩn trương tôi sẽ...” Lí Tuấn cúi đầu.

“Cậu khẩn trương cái rắm a? Lão tử sẽ ăn cậu hay sao!” Lôi Đình hung tợn trừng cậu. Tiện đà xoay người đánh giá hoàn cảnh quanh mình, miệng liên tục chặc lưỡi.

“Chắc chắn, phòng này sao lại cũ nát như vậy hả? Loại phòng rách này còn có thể có người ở sao? Cả cái nhà này là cái gì? Đồ cổ cần thanh lý sao!... Mẹ nó, đây là cái nơi quái quỷ gì thế hả?” Lôi Đình chưa bao giờ ở trong cái phòng rách nát thế này nên trong miệng phun ra cười nhạo liên tiếp.

Lí Tuấn đứng ở một bên đẩy đẩy cặp kính đen trên mũi, cúi đầu không nói được một lời, trong lòng lại có chút khổ sở. Bởi vì nơi này vốn chính là khu nhà nguy hiểm chính phủ đang chuẩn bị dỡ bỏ, vốn dĩ tất cả mọi người ở đây đều dời đi, người ở lại đều là những hộ có thu nhập thấp không có chỗ để đi. Cậu vốn dĩ cũng muốn chuyển qua trọ ở trường, nhưng tưởng tượng đến tiền nhà cùng tiền ăn rất cao ở trường, cậu liền bỏ ý định này ra khỏi đầu.

Cha mẹ tái hôn đều đã có con, tiền cho cậu tự nhiên càng ngày càng ít, có đôi khi thậm chí còn cùng nhau không cho cậu tiền sinh hoạt vài tháng. Mà Lí Tuấn vốn lại là một người có thói quen bị uất ức cũng không buồn hé răng, cho nên ngoài học bổng, thời gian sau khi học xong cậu còn đi làm thêm.

“Nơi này chính là khu nhà nguy hiểm chính phủ chuẩn bị phá bỏ và dời đi nơi khác...” Cậu cúi đầu, đẩy kính mắt trên mũi, chờ thiếu niên trước mặt phát tiết xong bất mãn trong lòng cùng cười nhạo xong, mới cúi đầu nói lại một câu.

“Tôi nói nơi này sao ngay cả cái quỷ cũng đều không có!” Lôi Đình ném khăn mặt trong tay xuống, thanh âm đột nhiên trở nên hung tợn, “Tôi nói, cậu mang tôi về cái nơi quỷ quái này, sẽ không phải muốn làm cho tôi bị cái phòng rách nát bất kì lúc nào cũng có thể sập này đè chết chứ!” Bị một đồng nhà rách nát đè chết, Lôi Đình chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy buồn cười muốn chết.

Lí Tuấn nghe hắn nói như vậy trong lòng có chút tức giận, cậu có lòng tốt dẫn hắn về chẳng lẽ để chịu loại đãi ngộ này sao? Thật sự là chó cắn Lũ Động Tân, không thấy được lòng tốt của người khác! Nhưng trong lòng tuy nghĩ như vậy, miệng lại không thể phun ra được cái gì.

“Tôi ở lâu như vậy cũng không có việc gì a...” Cậu nói.

“Đó là mạng cậu lớn! Có lẽ một ngày nào đó đồng phòng rách nát này sẽ nện ở trên đầu cậu thôi!” Lôi Đình có chút tức giận, nhưng không giống tức giận vừa rồi, mà là tức thái độ không để ý đến sinh mệnh của mình của tên nhà quê trước mặt này. Ở trong lòng hắn, cho tới bây giờ đều là đặt sinh mệnh của mình

ở vị trí thứ nhất, mặc kệ người khác là chết hay là sống — đến ngay cả cha già của hắn chết, cũng không làm cho một người lãnh huyết ích kỷ như hắn chảy xuống một giọt nước mắt.

Ai mẹ nó muốn chết cứ chết, còn hắn chưa muốn chết.

“Vậy để cho nó sập xuống là được...” Lí Tuấn nói xong xoay người vào bếp.

“Cái gì...” Lôi Đình hơi giật mình nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ gầy xoay người bỏ đi kia, vì lòng tốt bỗng nhiên của mình mà oán giận không thôi.

“Con mẹ nó!” Hắn tức giận đá bay cái ghế dựa trước mắt.

Ghế dựa ngã nhào phát ra tiếng động ầm ầm trong khu nhà trọ yên tĩnh cũ nát.

Lí Tuấn mang cơm chiều đã làm xong từ phòng bếp ra, còn do dự thật lâu trước chạn bát, mới cầm thêm một đôi bát đĩa.

“Cậu ăn cái này sao!?” Chờ cậu cầm bát đĩa đặt lên bàn, yên lặng dựng cái ghế dựa bị thiếu niên thân thể kiện mỹ kia đá ngã. Lôi Đình lại trừng mắt cậu, tròn mắt cơ hồ sắp lọt khỏi vành mắt vì kinh ngạc.

— đây là cái gì? Một đĩa rau xanh, một đĩa đậu hủ, còn có một bát rần rần không biết là làm theo phương pháp quý quái gì? Cơm của tên ăn mày lưu hành mới nhất sao!? Một người khác ở trong phòng hải hươc nghĩ.

“Anh có muốn ăn hay không? Tôi không nghĩ tới trong nhà sẽ có người tới, cho nên không mua đồ ăn...” Tuy rằng bát đĩa cầm hai đôi, nhưng nhìn thấy bộ dáng ghét bỏ không hề che dấu của người trước mặt, cậu nhìn như yếu đuối, nhưng lòng tự trọng lại rất mạnh vẫn cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Phức cảm tự ti từ trước tới này cùng ủa lên, làm cho Lí Tuấn không dám nhìn thẳng khuôn mặt dã tính, đường cong rõ nét của thiếu niên.

“Cậu muốn tôi ăn cái này!?” Lôi Đình cười nhạt.

Lí Tuấn nghe vậy buồn không hé răng ngồi xuống, cúi đầu đưa từng đĩa cơm trắng trong bát vào miệng mình, tự ti cùng khó xử mãnh liệt làm cho cậu căn bản không dám nhìn mặt đối phương.

“Tôi nói cậu sao lại giống một con gà quê như vậy, hóa ra là dinh dưỡng không đủ a, ha ha...” Miệng Lôi Đình cắn một miếng thuốc, ngồi ở một bên cười ha ha.

Hắn cho tới bây giờ đều không cảm thấy lời nói và việc làm của mình có bao nhiêu ác liệt.

Mà Lí Tuấn, lại bị hắn cười nhạo vô tình, cổ nén lúng túng trong lòng, từng ngụm từng ngụm đưa cơm vào miệng. Cơm vào trong miệng tựa hồ hơn một phần chua sót không hiểu so với bình thường, là khó có thể nuốt xuống như vậy.

Lôi Đình cười nhạo xong cũng không nhìn lại cậu, từ chỗ ngồi đứng lên, đi lại xung quanh trong phòng, khoe miệng ngậm thuốc còn thì thào mắng.

Lí Tuấn nhìn thân thể thon dài to lớn mà khí lực của hắn, mái tóc màu đỏ sậm càng phụ trợ khuôn mặt dã tính kia, thật sự vô cùng chói mắt. Cho dù miệng người nọ luôn phun ra nụ cười ác độc mà trào phúng, nhưng hơi thở dữ tợn mà tục tằn trên người hắn kia, cùng với ngón tay trắng sáng, thon dài mà lại vô cùng mạnh mẽ hữu lực, lại lộ ra lực hấp dẫn là kẻ khác không thể kháng cự.

“Cậu là một học sinh trung học?” Thiếu niên cao lớn tự nhiên cầm lấy một quyển sách giáo khoa trung học đặt ở trên bàn của cậu, nhắc chân bắt chéo lười biếng hỏi.

“Ừ, lớp 11.”

“Thành tích của cậu rất tốt.” Lôi Đình ngậm thuốc tùy ý lật tới lật lui sách giáo khoa của cậu, trên mỗi một bìa đều viết tên cùng lớp đoàn trang chỉnh tề.

“Cũng được...” Lí Tuấn có chút không thích ứng với ca ngợi bất ngờ của hắn, chỉ thể theo thói quen đẩy kính mắt trên mũi.

“Sao chữ viết của cậu đẹp như thế mà người lại xấu thế này!?” Lên tiếng không chút khách khí làm cho khóe miệng vừa cong lên lại nhất thời cứng đờ, bộ dáng muốn cười không phải cười, giống như khóc lại không phải khóc, buồn cười đến không nói nên lời.

Phỏng chừng ai bị nói thẳng vào mặt là “diện mạo khó coi” cũng sẽ rất không thoải mái nhỉ? Cho dù cậu là một nam sinh.

Tâm tình của Lí Tuấn trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

“Tôi cũng không biết...” Cậu cup mắt xuống, chỉ có thể trả lời như vậy.

Đáng tiếc thiếu niên lãnh huyết cũng không để ý tâm tình của cậu thế nào, chỉ dùng cặp mắt lợi hại làm cho người khác không thể che giấu quét ngang qua cậu một cái, từ trong lỗ mũi hừ ra tiếng cười khinh bỉ.

Giữa tình cảnh khó xử cùng trầm mặc, Lí Tuấn dùng tốc độ nhanh hơn mọi ngày thu dọn xong bàn, liền vội vàng trốn vào trong bếp.

Bộ dạng của cậu thật sự khó xem sao?

Lí Tuấn đi vào toilet thông với phòng bếp nhìn chính mình ở trong gương. Tóc màu đen, thực đen, bởi vì một thời gian dài không để ý mà có chút giống tổ chim, mà dưới mái tóc rối bời là một cặp kính đen đeo bầy, tám năm, rất quen thuộc, chính là đã có một loại hương vị buồn cười nói không nên lời. Mà xuống tiếp thì sao? Là cái miệng nho nhỏ — một nam sinh mà có miệng nhỏ như vậy không phải rất kỳ quái sao? Cầm lại nhon như vậy. Cái gọi là “xấu xí” chính là chỉ người như cậu đi? Lí Tuấn nghĩ thầm.

Khi cậu lần đầu tiên lấy ánh mắt của người khác đánh giá bản thân mình, kết quả có được cũng chỉ là tự ti cùng uể oải càng sâu. So sánh với thiếu niên trong phòng khác, cậu tựa như một vở hài kịch sứt sẹo!

Lí Tuấn thử tháo cái kính đen cồng kềnh xuống, cố gắng nhìn chằm chằm bản thân trong gương, nhưng trước mắt cũng chỉ là một mảng mờ lung. Cậu cận thị rất nặng, không có kính mắt thì không khác gì người mù.

Cuối cùng, cậu chỉ có thể buông tha cho thử nghiệm nhàm chán này, bấm môi đeo kính mắt vào một lần nữa. Hiện ra trước mắt cậu, lại là thiếu niên sứt sẹo giống ông cụ non, không khí trầm lắng kia.

“Này, bốn mắt, cậu trốn ở chỗ này để làm gì!?” Bên tai chợt vang lên tiếng nói trầm thấp làm cho mặt của Lí Tuấn nóng bừng lên, cậu vội vàng đẩy kính mắt trên mũi để che dấu.

“Không...”

Lôi Đình khoanh cánh tay cường tráng lê mắt quét qua toilet nho nhỏ, đột nhiên dường như hiểu được cái gì liền cười nhạo một tiếng.

“Tôi nói, cậu liền nhận mệnh đi! Có soi thế nào thì trai xấu vẫn là trai xấu!” Hắn đi về phía trước dùng một tay ôm lấy thân thể nhỏ gầy, giống như nhắc một con gà con quay về gương.

“Chính cậu nhìn cho kỹ, khuôn mặt này, cái miệng nhỏ như vậy, thời điểm chơi bạn gái của cậu là cậu hôn cô ta hay là cô ta hôn cậu a? Cầm nhon như vậy sẽ không phải là khi chuyển thế chứ!? Còn có cậu mặc là cái loại quần áo gì? Cái túi nhật được trong đồng rác sao? Về phần kính mắt, hiện tại còn ai đi mang cái loại kính mắt buồn cười thế này!?... Thăm mĩ trong đầu cậu là đại tiện hay là cứt chó hả? Quần áo sao lại kém như vậy hả!” Lôi Đình nhếch miệng bình luận ác liệt, không để ý người trong tay đang giãy dụa tiếp tục nói: “Còn nữa, cậu sao lại thấp như vậy!? Cậu học lớp 11 không phải sao? Cậu nhìn dáng người của cậu xem, ngay cả học sinh tiểu học cũng không bằng! Rốt cuộc cậu có được 1m6 không hả? Sẽ không phải ngay cả người tàn phế cấp ba cũng không đạt tiêu chuẩn chứ!?”

“Buông ra...” Lí Tuấn bị hắn xách không thở nổi, hai chân đu đưa không được, còn phải nghe bình luận ác độc của người bên cạnh. Lúc cậu cảm thấy sắp hít thở không thông, Lôi Đình lại quăng thân hình không mấy lượng thịt trong tay đi, nhếch miệng.

“Vẫn là đi mua tiện lợi giúp tôi đi, đồ bốn mắt.” Ba chữ sau tăng thêm âm, rõ ràng có mùi trào phúng.

“Tôi muốn đến trường...” Cậu ngập ngừng.

“Vậy đi mua về trước cho tôi!” Lôi Đình trừng mắt nhìn cậu một cái, hung tợn nói: “Nếu không phải ở chỗ này của cậu ngay cả cái rắm cũng không có, lão tử sẽ bảo cậu đi ra ngoài mua sao!?”

Người này sao nói chuyện thô lỗ như vậy, chẳng lẽ hắn ta ăn phải rắm sao? Lí Tuấn giận mà không dám nói gì.

“Là tại anh không ăn...”

“Cái thứ đó là cho người ăn sao? Cậu nghĩ là cho heo ăn hay là chó!” Lôi Đình trừng mắt nhìn cậu một cái, như nguyền nhìn thấy cổ con gà què này co rúm lại.

Cậu bình thường đều ăn thứ này a, chẳng lẽ cậu chính là heo hoặc chó sao?

“Anh tự mình đi ra ngoài mua là được rồi.” Cậu thật sự muốn đi tự học a! Tuy rằng Lí Tuấn e ngại cường thế của thiếu niên trước mặt, tính tình lại nhất gan, chỉ khi nào gặp được chuyện mà mình kiên trì, mới ra sức cố gắng.

Mà Lôi Đình nghe vậy sắc mặt lại đen đi, một bàn tay lấy tốc độ sét không kịp bưng tai bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của người trước mặt, giữa tiếng kêu kinh ngạc của cậu đẩy ngã lên bồn rửa tay, cúi đầu dùng đôi mắt lạnh khốc thú tính mà lại lợi hại kia của hắn nhìn chăm chú vào cậu.

“Cậu muốn bị đánh hả!?” Hắn đè thấp giọng, khoe miệng ngậm thuốc xả ra một cái cười lạnh.

Mẹ nó, lão hồ không phát uy thật đúng là bị coi là mèo bệnh!

“Anh... Khụ khụ...” Lí Tuấn không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên bóp cổ cậu, trừ bỏ kinh ngạc nhiều hơn chính là sợ hãi. Lực đạo của tay người nọ rất lớn, chỉ trong chốc lát cậu liền cảm thấy cổ họng khó chịu muốn chết, nhin không được phải ho lên.

Lúc hít sâu, cậu đồng thời cũng rõ ràng ngửi được một loại hơi thở giống đực cùng mùi thuốc lá nồng đậm trên cơ thể hắn.

“Buông... Buông tay...” Cậu giẫy dụa.

Tiểu tử này không khỏi rất vô dụng đi!? Lực đạo trên tay hắn còn chưa dùng đến một nửa đâu! Lôi Đình đang phủ trên người cậu lại méo miệng, nhìn thấy bộ dáng người dưới thân ho đến nửa chết nửa sống, ba hai cái liền không thú vị thả tay.

Loại “gà còi” chỉ dùng một ngón tay cũng có thể làm cho cậu ta ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thể này, bảo hắn động tay hắn còn không thèm đâu! Trong mắt Lôi Đình tràn ngập khinh bỉ.

“Tôi nói, cậu rốt cuộc có đi mua không? Thật muốn lão tử đánh cho kêu cha gọi mẹ mới có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao!?” Lôi Đình đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt ho đến đỏ bừng của cậu, dưới tay truyền đến cảm xúc non mềm lại làm cho hắn ngây ngẩn ra một lúc.

Làn da của tiểu tử này tốt lắm a! Hắn nghĩ thầm.

Lí Tuấn liều mạng ho, cậu lúc này cho dù tiếp xúc xã hội chưa nhiều —— bình thường trừ bỏ trường học cũng tiếp xúc rất ít với người trong xã hội, nhưng cũng loáng thoáng đoán được mình có lẽ đã trêu chọc vào nhân vật nguy hiểm mà mình không nên trêu chọc.

“Nếu không lúc tôi tan buổi tự học trở về sẽ mua cho anh ăn có được không?” Cậu cầu xin nói.

“Cậu nghĩ muốn đói chết lão tử sao? Chờ cậu tan buổi tự học trở về phải chờ tới khi nào!? Một ngày không đi học sẽ chết a!?”

“Thầy giáo sẽ điểm danh...” Lí Tuấn cho tới bây giờ đều là “học sinh gương mẫu” nên rất ít khi có kinh nghiệm đi muộn về sớm, chỉ có thể kiên trì nói: “Tôi thật sự muốn đến trường, buổi tối tôi sẽ mua về cho anh, van anh đấy!”

“Mày cố ý chọc giận ông nội tao mất hứng hả!?” Lôi Đình trừng mắt, giơ tay lên định đánh cậu, lại bởi vì nhìn thấy vẻ sợ hãi nhưng quật cường trong mắt cậu mà ngừng lại.

Không biết vì cái gì, đôi mắt dưới gọng kính dày nặng vô cùng buồn cười kia lại có một loại ma lực nói không nên lời.

“Mẹ nó, xem ở phân thượng hôm nay cậu có lòng tốt thu lưu tôi, lần này tạm tha cậu.” Lôi Đình buông tay, ngữ khí hung ác đe dọa: “Nếu lần sau cậu còn không biết tốt xấu như vậy, tôi chắc chắn sẽ đánh cậu đến ngay cả cha đẻ cậu cũng không nhận ra được!... Cậu cút mẹ nó đi, đi cái buổi tự học chó má của cậu đi!”

Đẩy thân thể không có mấy lượng thịt trước mặt ra, Lôi Đình sải bước rời khỏi cái “lồng gà” đến ngay cả việc xoay người cũng thấy khó khăn này.

2. Chương 2

Sau khi buổi tự học kết thúc, Lí Tuấn mua một phần sườn lợn ăn nhanh, lại đi thêm vài mét nữa mua một ít rau tươi cùng thịt sống. Khi cậu đi ngang qua một hiệu thuốc, cậu chần chừ ngừng lại, do dự một lát mới đi vào mua một lọ dầu hoa hồng.

Tuy rằng người đó nói không cần bôi thuốc, nhưng trên người anh ta nhiều vết thương như vậy, không bôi thuốc thì sẽ không tốt.

Mang theo gói to, thật cẩn thận đặt cái chai nho nhỏ kia vào trong túi áo, bước chân của Lí Tuấn lập tức nhẹ nhàng đi rất nhiều. Càng đi càng chậm, một đường đi chậm liền tới cái ngõ tắt nhỏ lần đầu tiên gặp hần.

Ngõ nhỏ yên tĩnh không người vẫn âm u như mọi ngày, một mảnh hắc ám, chỉ là cũng không đáng sợ như dĩ vãng, ngược lại có một cảm giác thân thiết không nói nên lời.

Lí Tuấn bước nhanh qua ngõ tắt nhỏ này, rẽ một cái liền nhìn thấy ngọn đèn nhà mình. Cậu là người không có một chút tế bào vận động nên cậu phải khom người đứng ở dưới lầu thờ dốc một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi đi lên lầu. Chờ khi cậu cắm chìa khóa vào ổ khóa, cửa lại lập tức mở ra từ bên trong.

Thiếu niên cao lớn chỉ mặc một cái quần lót, đôi mày rậm cau lại đứng ở trước mặt cậu.

“Con bà nó, sao lại về muộn như vậy!/? Lão tử sắp đói chết rồi.” Thiếu niên vừa nhìn thấy cậu liền hung tợn phàn nàn. Duỗi tay ra xách túi đồ trong tay cậu, lấy ra cơm chiều của mình, còn lại liền ném cho cậu.

“Xin lỗi...”

“Hiện tại xin lỗi thì có cái rắm gì để dùng!” Lôi Đình hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào phòng khách nhỏ đến đáng thương, ngồi xếp bằng trên ghế ra sức ăn.

Lí Tuấn bậm môi, đem rau tươi cùng thịt sống vừa mới mua cho vào chiếc tủ lạnh cũ kỹ. Chờ lúc cậu xoay người nhìn về phía hần, lại kinh ngạc phát hiện người nọ đã ăn xong phần sườn lợn rồi. Nhưng hần lại vẫn bày ra bộ dáng “Tôi rất không thích”, là còn chưa ăn no sao?

“Anh... Có phải còn chưa ăn no không?”

“Vô nghĩa!” Lôi Đình trợn trừng mắt, “Lão tử đói bụng lâu như vậy, lại chỉ có một chút xiu đó!/? Còn không đủ để nhét kẽ răng!”

“Vậy sao anh không nói một tiếng?”

“Ai biết cậu lại ngu xuẩn như vậy!”

Nói xong Lôi Đình liền khó chịu đứng dậy, khoanh hai tay đi đến trước mặt tiểu thổ kê, từ trên cao nhìn xuống cậu: “Bổn mắt, cậu nói làm thế nào chứ? Hiện tại lão tử ăn không no, lúc không no tâm tình của lão tử sẽ rất không tốt, lúc tâm tình của lão tử rất không tốt thì tính tình sẽ trở nên rất nóng nảy, tính tình một khi nóng nảy sẽ muốn đánh người... Cậu là muốn bị tôi đánh đau một chút? Hay là ngoan ngoãn đi mua tiếp cho lão tử!/?”

“Tôi... Tôi cũng không thể không chọn cả hai cái được sao!/?” Lí Tuấn cúi đầu nhìn chăm chú vào mũi chân mình. Cậu tính cách quái gở, trong khoảng thời gian ngắn quả thực không biết làm thế nào ở chung với thiếu niên bá đạo cường ngạnh này.

“Vô nghĩa! Cậu rốt cuộc có chọn không? Không chọn lão tử sẽ trực tiếp đánh người.” Lôi Đình nắm chặt hai tay. Hiện tại tâm tình của hắn đích xác khó chịu — hơn nữa là vô cùng vô cùng khó chịu. Bởi vì hắn vẫn rất đói, đói không khác gì một con sói đói khát.

“Tôi đi nấu cơm cho anh ăn có được không? Hiện tại đã khuya, lại phải đi rất xa mới mua được đồ ăn sẵn...”

“Cậu muốn tôi ăn cái thứ thức ăn của heo này sao? Lão tử muốn ăn thịt, không phải cái thứ rau xanh chó mà cậu làm để cho heo!” Lôi Đình méo miệng hừ lạnh.

“Tôi mua thịt...”

“...”

Lôi Đình không nghĩ tới trù nghệ của tên bốn mắt vừa ngu vừa quê mùa, lại làm ra vẻ cụ non này lại tốt đến như vậy! Bụng hắn đói kêu ầm ỹ, vì thế một hơi đem một bát tô cơm, cùng một bát thịt kho tàu lớn, cùng với đĩa rau xanh đậu hũ bị hắn cười nhạt lúc chiều ăn sạch bách. Sau khi vết sạch còn chưa thỏa mãn liếm liếm miệng.

Thật sự là người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo bằng phễu a. Bụng Lôi Đình được bón no cơm, cảm thấy mỹ mãn nằm vật lên chiếc sô pha nhỏ đến đáng thương, liếc mắt nhìn tên bốn mắt đang chậm chạp thu dọn bàn ăn.

“Này, gà quê, trù nghệ của cậu tốt lắm đấy.” Tuy rằng không có thịt cá, tô yến vậy cá linh tinh, chỉ bằng mấy thứ đồ ăn bình thường lại có thể làm vừa lòng vị Lôi đại thiếu gia kén ăn từ nhỏ, trong nhà không biết thay đổi bao nhiêu đầu bếp. Điều này làm cho Lôi Đình trong nháy mắt tăng không ít hảo cảm với tên nhà quê này — thân thể như cái ‘túi’ di động kia, cũng không còn vẻ vụng về buồn cười như vậy nữa.

“A ——” Lí Tuấn nhân cơ hội thành linh của thiếu niên mà hơi hơi ngẩn người, nhất thời không biết trả lời như thế nào. May mắn đối phương cũng không cười nhạo cậu nữa, cậu thở nhẹ một hơi trong lòng.

Nhưng nhìn tốc độ ăn cơm vừa rồi của thiếu niên, cơm cậu làm hình như thật sự ngon miệng nha.

“Vừa rồi tôi mới mua một lọ dầu, anh có muốn bôi lên những vết thương bị trầy da không?” Rửa bát đĩa xong, Lí Tuấn thấy miệng vết thương dữ tợn đang chảy máu trên người thiếu niên đang nằm ườn trên sô pha, thật cẩn thận lấy từ trong túi áo ra một cái bình thủy tinh nhỏ mà tinh xảo đưa cho hắn.

“Không cần!” Lôi Đình chán ghét nhú nhú mày, cười lạnh một tiếng. Mẹ nó, nếu loại vết thương nhỏ như cơm bữa này mà phải bôi thuốc, hắn đã sớm đứt rồi! Còn có thể ở chỗ này chờ bôi thuốc sao? Chỉ sợ một phần của hắn đã mọc lên một đống cỏ dại rồi.

Lí Tuấn nhìn đường nét lãnh ngạnh của thiếu niên trước mặt, đành phải yên lặng đặt cái chai nhỏ lên bàn. Cầm túi xách im lặng ngồi trên cái ghế nhỏ bên cạnh sô pha, mở sách vở ra bắt đầu học bài.

Trong căn nhà trọ cũ nát yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở một sâu một nông của hai thiếu niên tuổi xấp xỉ nhau, nhưng lại trái ngược nhau ở tất cả các phương diện.

Mà Lôi Đình được ăn uống no đủ tựa như một con mèo lớn im lặng nằm trên chiếc sô pha nhỏ hẹp. Cả ngày một mối bị người đuổi giết, thần kinh căng thẳng đột nhiên thư giãn, làm cho cả người hắn mệt mỏi buồn ngủ.

“Này, bốn mắt, phòng của cậu ở đâu?” Thật sự là không chịu nổi việc ngồi trên cái ghế sô pha vừa rách lại vừa nhỏ này, Lôi Đình đứng lên dùng chân đá đá cái ‘túi’ bên cạnh. Sau đó đi thẳng đến một cánh cửa nhìn như cửa phòng ngủ.

“Anh không cần về nhà sao?” Lí Tuấn buông bài tập đi theo sau thân thể trần trụi kiện mỹ của hắn, thật cẩn thận mở miệng: “Nếu anh không quay về người nhà sẽ lo lắng.”

“Người nhà!” Lôi Đình dừng bước, xoay người lại, cười nhạo một tiếng: “Người nhà của lão tử chỉ có một, chỉ là, thực đáng tiếc, cái lão già bảo thủ ấy đã sớm bị người đâm chết.”

“...” Lí Tuấn ngạc nhiên hoàn toàn không hiểu chuyện gì, chỉ khẽ nhếch cái miệng nhỏ. Ngốc nghếch đứng ở một bên nhìn thiếu niên cao lớn kiện mỹ công khai đi vào phòng ngủ của mình, thản nhiên nằm trên cái giường đơn nhỏ hẹp cũ nát không khác gì những đồ vật khác trong nhà. Đôi môi mỏng còn phun ra câu mắng bất mãn với cái giường cũ nát dưới thân mình — “Con mẹ nó...”

...

Làm xong bài tập, lại thu dọn đồng quần áo ướt đầm trên mặt đất của thiếu niên đi giặt sạch. Lúc chuẩn bị đi ngủ Lí Tuấn vô tình nhìn thấy lọ dầu đặt trước sô pha, vẫn không nhận được cầm nó trong tay, do dự đi vào phòng ngủ của mình.

Tuy rằng thiếu niên vẫn không chịu bôi thuốc, nhưng trên người hằn miệng vết thương lớn như vậy, lại nhiều như vậy, không bôi thuốc sẽ không tốt. Vị thiếu niên nhìn thấy con mèo con chó bị thương sẽ giúp bôi thuốc này, thật sự không thể bỏ mặc miệng vết thương của thiếu niên cường ngạnh trước mặt.

Nắm chặt bình thủy tinh trong tay, Lí Tuấn thật cẩn thận đi đến bên giường của thiếu niên đang ngủ — chiếc giường đơn cũ nát dường như không chứa được thân thể cao lớn của thiếu niên kia, có vẻ vô cùng nhỏ hẹp và chật chội. Thiếu niên tay dài chân dài nằm có vẻ không thoải mái, miệng vết thương trên người hết đường này đến đường khác. Hai mắt hằn nhắm nghiền, mái tóc màu đỏ sẫm lộn xộn phủ lên trán, phụ trợ khuôn mặt đã tỉnh mười phần của hắn, giống như là một con báo do bị thương mà nghỉ ngơi — cường thể, lãnh khốc, kiệt ngạo bất tuân, tựa hồ tùy thời đều có thể nhảy dựng khỏi giường, gặp người liền xé xác.

Nhìn ngũ quan khắc sâu tuần liệt, sắc bén hoàn mỹ trước mắt, tim Lí Tuấn đập như trống vỡ. Tim cậu giống như bị một thanh sắt bất ngờ gõ một cái, đau đớn đến nghẹn lại.

Yên lặng đứng trước giường nhìn chăm chú thiếu niên một hồi, Lí Tuấn mới cẩn thận đổ thuốc mỡ trong bình thủy tinh ra tay, dùng lực đạo nhẹ nhất xoa chất lỏng trắng mịn trên tay lên miệng vết thương dữ tợn của thiếu niên.

Mà Lôi Đình đang ngủ ngon. Tuy rằng cùng chu công chơi cờ rất hăng say, nhưng tính cảnh giác rất mạnh của hắn vẫn như cũ, cảm thấy có thứ gì đó liên tục mà nhẹ nhàng quấy rầy hắn, nhưng không có chút nhân tố nguy hiểm. Cho nên tuy rằng hắn phiền muốn chết, hận không thể một cước đá văng “thứ” đang quấy rầy giấc ngủ của mình đi, nhưng vẫn theo đuổi giấc ngủ say của mình.

“Cút... Phiền muốn chết...” Trong lúc ngủ mơ Lôi Đình duỗi tay ra, một tay hất “thứ” đang liên tục quấy rầy mình đi, sau đó xoay người lại tiếp tục ngủ say.

Lí Tuấn nghĩ đến thiếu niên tỉnh, bị dọa nhảy dựng. Không nghĩ tới hắn chẳng qua mắng vài câu, lại xoay người tiếp tục ngủ. Cậu thở nhẹ một tiếng.

Phần lớn miệng vết thương trên người thiếu niên đều được bôi thuốc, đùi, cánh tay, bàn tay, lưng... Vết thương cũ mới giăng khắp nơi, Lí Tuấn nhìn thấy run như cây sậy. Nhiều vết thương như vậy... Cuộc sống của thiếu niên đến tột cùng là thế nào? Cuộc sống đơn thuần như tờ giấy trắng làm Lí Tuấn hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

“Anh ta nói người nhà của anh ta sáng nay bị người đâm chết...” Đâm chết là ý tứ gì? Gặp phải cướp? Vì sao thiếu niên trước mặt không đi báo cảnh sát? Còn một thân thương? Lí Tuấn không hiểu.

Bất quá mấy vấn đề này hình như không liên quan đến mình. Bóp ra một ít chất lỏng cuối cùng định bôi lên vết thương thật dài trên ngực giúp thiếu niên, lại phát hiện thiếu niên nghiêng người ngủ làm cho mình không với tay vào được. Lí Tuấn đành phải cùng sử dụng tay chân bò lên giường, khẽ khom người giúp thiếu niên bôi thuốc lên vết thương trên ngực.

“Mẹ nó... Ai...” Tuy rằng không có thành phần nguy hiểm, nhưng liên bị quấy rầy không ngừng vẫn làm cho một người từ trước đến nay luôn chú trọng chất lượng giấc ngủ như Lôi Đình phát giận. Hắn híp đôi mắt sắc bén còn buồn ngủ, bàn tay cường kiện hữu lực tóm lấy “sự việc” chướng mắt trước mặt, một bàn tay cầm thứ đồ vứt xuống giường.

“Cút...”

Bị cánh tay như thiết của thiếu niên ném xuống giường, Lí Tuấn đau kêu lên một tiếng. Mông cậu chạm đất, chập vọt đứng lên từ mặt đất, theo phản xạ che chỗ đầu của mình để ngừa bị đánh. Chỉ là vài giây qua đi vẫn không thấy nắm tay rời xuống, chỉ nghe thấy tiếng hít thở trầm thấp theo quy luật của thiếu niên.

Vỗ vỗ lồng ngực đang đập thịnh thích của mình, Lí Tuấn cười khổ một tiếng. Chính mình thật đúng là người thích xen vào việc của người khác a!

...

Tuy rằng tối hôm qua ngủ muộn hơn so với mọi ngày, nhưng Lí Tuấn từ nhỏ đã được bồi dưỡng, đồng hồ báo thức sinh lý vẫn đúng hạn ở hơn kém sáu giờ sáng lay tỉnh. Cậu hí hóp mắt sờ soạn đôi kính ở bên gối, vốn định nhìn đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, lại phát hiện mình không phải ngủ ở phòng mình, mà là ngủ ở phòng của bà ngoại đã mất. Lúc này cậu mới nhớ tới người thiếu niên không biết tên ngủ ở phòng cách vách, không biết anh ta còn ở đó không?

Nhanh chóng mặc đồng phục trung học, tâm tình Lí Tuấn không yên đi đến phòng của mình, lại ngoài ý muốn phát hiện thiếu niên vẫn còn nằm ngủ say ở trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp của mình. Ánh sáng màu vàng ngoài cửa sổ, chiếu lên thân thể kiện mỹ chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen của thiếu niên — cái loại lực cùng mỹ khỏe khoắn chói mắt này làm cho đáng người nhỏ gầy như Lí Tuấn hâm mộ không thôi.

“Reng...” Đang lúc lí tuấn lâm vào cảm xúc mất mát khó hiểu nào đó, đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường của cậu đột nhiên kêu lên không ngừng, sợ tới mức cậu vội vàng đưa tay tắt nó đi. Sợ phá hỏng giấc ngủ ngon của thiếu niên tính tình táo bạo trên giường.

Bởi vì không có tiền, cũng bởi vì trời sinh tiết kiệm, Lí Tuấn rất ít dùng cơm ở cantin trường học. Buổi sáng mỗi ngày đều tự mình chuẩn bị cơm trưa, cho nên trên cơ bản cậu bình thường đều thức dậy sớm hơn người khác.

Bản khoản đến việc thiếu niên tựa hồ vô cùng khủng hoảng đối với thức ăn đưa vào miệng, Lí Tuấn không như mọi ngày chỉ cho thêm vào cháo một chút hành thái, mà là cho thêm một chút thịt băm và nấm hương, mùi thơm bốc lên tứ phía. Trong cái đĩa nhỏ nhỏ thả chút đồ ăn dặm mình tự chế, ăn vào vừa giòn lại ngọt.

Ăn xong bữa sáng, lại viết một tờ giấy đặt trên bàn cơm. Lí Tuấn mới mang theo cặp lồng hôm qua bị rơi méo mất một góc chậm rãi đi học.

Nơi Lí Tuấn học chính là một trường trung học công lập, ngồi xe bus đại khái phải hơn kém mười lăm phút mới có thể đến. Đường xa xa như vậy, thế nhưng có khi cậu vì sẽ tiết kiệm được một hai khối tiền mà tình nguyện đi bộ — bị ai của người nghèo là chỗ này, vì cuộc sống quần bách đến không thể tưởng tượng kia, gian khổ phải trả giá người giàu có vĩnh viễn cũng không có cách nào hiểu được.

Một hơi chạy hơn mười dặm đường, Lí Tuấn thở phì phò đi vào trường trung học công lập quy mô lớn nhất thành phố — trung học Văn Lam. Trên sân trường đông đúc học sinh giống như các nhò trong biển rộng liên tục không ngừng ào vào trường học. Bất luận cao thấp mập gầy, bản phú quý tiện, chỉ cần cố gắng học tập, nỗ lực phấn đấu, còn có cơ hội thay đổi vận mệnh của chính mình. Sáng tạo bản kế hoạch to lớn cho tương lai của bản thân. Cho nên, cho dù ở trong vườn trường thanh xuân, nhưng lúc nào cũng luôn tràn ngập áp lực chết người cùng cạnh tranh tàn khốc.

Mà Lí Tuấn tuy rằng không có nhiều chí nguyện với tương lai, nhưng việc hàng năm cậu được lấy học bổng vẫn làm cho một số học sinh đỏ mắt. Nhưng may mắn thái độ làm người của cậu rất thấp, trầm mặc ít lời, thoát nhìn cũng vừa ngu vừa quê mùa, cho nên cho dù hàng năm cậu đều được đứng ở trên đài lĩnh thưởng cao cao nhận thưởng, thì vẫn giống cây nhỏ bên đường không có tiếng tăm gì.

Vì thở phì phò bước vào vị trí của mình ở phòng học lớp 11 ban A, bởi vì luôn luôn thói quen cúi đầu đi đường nên thiếu chút nữa đâm vào một bạn học đang lao tới. Lí Tuấn kêu lên một tiếng sợ hãi nho nhỏ, nghiêng người cho người bạn học như gió xoáy kia xông ra ngoài.

“Chào, Lí Tuấn, còn nhớ tớ không?” Không nghĩ tới người bạn học nam như gió xoáy lao ra kia mới chạy đi vài bước lại chạy về, đứng ở trước mặt cậu lộ ra một nụ cười trắng. Sáng lạn mà chói mắt.

“Cậu là...” Lí Tuấn mím cái miệng nhỏ nhắn hơi mỏng, đẩy gọng kính trên mũi.

“Nhanh như vậy đã quên tớ rồi sao!” Nụ cười khoa trương của nam sinh có ngoại hình cao lớn mà tuần lẳng như ánh mặt trời bỗng nhiên sụp xuống, vẻ mặt chịu nhiều đả kích: “Cậu đã quên, cuối tuần trước ở trên sân bóng bóng của tớ đã đánh trúng cậu...”

Lí Tuấn nghĩ tới. Cuối tuần trước cậu lạc bộ bóng rổ của trung học bọn họ cùng một cậu lạc bộ bóng rổ rất nổi danh ở thành phố khác thi đấu hữu nghị, cậu bị bạn học cùng lớp kéo đi xem trận đấu. Không nghĩ tới mới xem được một nửa, đã bị bóng đột nhiên ở đầu bay tới đánh trúng đầu, ngay cả kính mắt cũng bị đánh nát. Máu mũi chảy xuống, cậu nhìn thấy mình đột nhiên chảy nhiều máu như vậy, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lúc choáng váng nặng nề tỉnh lại thì đã ở trong phòng y tế của trường, kính mắt không có, trước mắt trở nên mờ lung, trong lỗ mũi còn nhét hai cục bông. Đầu bị bóng đánh trúng cứ ong ong.

“Hắn là nào bị chấn động một chút rất nhỏ, uống thuốc, nghỉ ngơi vài ngày là được rồi...” Bên tai vang lên tiếng nói dịu dàng ngọt ngào của nhân viên phòng y tế.

Cậu theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy được mấy bóng người mơ hồ.

“Ha ha, vị bạn học này đã tỉnh sao? Có chỗ nào không thoải mái không, đầu có choáng váng không?” Nhân viên y tế có giọng nói dịu dàng ngọt ngào thấy cậu tỉnh, lập tức đi tới, đứng ở trước giường cậu cười hỏi.

“A, kính mắt của em...” Lí Tuấn mờ mịt mở to hai mắt sờ soạng sang bên cạnh chỗ nào có thể đụng được, cậu cận thị rất nặng, nếu không có đôi kính dày cộp kia, thì cũng không khác gì người mù.

Cậu đang đưa cái đầu choáng váng khắp bốn phía sờ soạng, một cánh tay rắn chắc lại hướng cậu lại đây: “A, kính mắt của cậu ở trong này... Nhưng mắt kính đã vỡ một miếng... Ngượng ngừng a, bóng của tớ không cẩn thận đánh trúng cậu.”

Lí Tuấn tiếp nhận đôi kính bị vỡ một miếng mắt kính đặt ở trên mũi của mình, lúc này mới phát hiện trong phòng y tế ngoại trừ nhân viên y tế mặt mũi xinh đẹp, còn đứng một nam sinh mặc đồng phục thể thao, ngoại hình cao lớn tuần lẳng. Giờ phút này cậu ta đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn cậu.

“Trên mặt tớ có cái gì sao?” Ánh mắt nhìn mình của nam sinh trước mặt thật sự quá mức quái dị, làm Lí Tuấn có chút hoảng hốt.

“Không, không có gì...” Nam sinh cao lớn đứng ở trước mặt cậu đột nhiên xấu hổ quay đi, khụ một tiếng.

“Ha ha...” Nhân viên y tế xinh đẹp ở bên cạnh đột nhiên cười khanh khách ra tiếng, “Đại khái vị bạn học này là bị khuôn mặt dưới đôi kính của em dọa tới, bộ dạng em thật đúng là đáng yêu a... Vì sao có bề ngoài xuất chúng như vậy, lại phải đeo đôi kính kỳ quái như vậy chứ?”

Lí Tuấn ngây ngẩn cả người, bộ dáng cậu thật đáng yêu sao? Đây hình như là từ để hình dung con gái chứ? Mà một người con trai lại bị hình dung lớn lên đáng yêu, đây không phải càng thêm kỳ quái sao?

“À, là cậu à...” Lí Tuấn thói quen đẩy kính trên mũi, nhìn nam sinh trước mặt cao hơn cậu một cái đầu còn không ngừng lại.

“Đúng vậy, tớ gọi là Phó Kiệt. Lớp 11 ban C, ở ngay bên cạnh lớp cậu.” Nam sinh có màu da ngăm đen cười rất đẹp mắt: “Đúng rồi, vào lớp rồi, đến giữa trưa cùng nhau dùng cơm đi, tớ có thứ này muốn đưa cho cậu. Cứ như vậy nha, giữa trưa gặp lại! Bái bai...” Nam sinh tên là Phó Kiệt nói xong một hơi liền bỏ chạy, lưu lại Lí Tuấn ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì.

Đến giữa trưa nam sinh tên Phó Kiệt kia quả thực đến ban A tìm cậu. Lí Tuấn liền cùng cậu ta lên tầng thượng phòng học cao nhất dùng cơm.

“Những thứ này đều là chính cậu làm sao? Tớ phát hiện hình như cậu chưa từng ăn cơm trong cantin trường...” Nam sinh tuần lẳng có ngoại hình như ánh mặt trời nhìn thấy hộp cơm trong tay đối phương, giống như vừa mới phát hiện ra địa lục mới ngạc nhiên không thôi.

Lí Tuấn chậm rãi nhai nuốt thò ti trong miệng, bởi vì đồ ăn ngày hôm qua mua đều bị thiếu niên kia ăn sạch, cho nên hôm nay cậu chỉ làm vài món đồ ăn đơn giản kiểu nhật cho đỡ đói.

“Ừ, thức ăn trong trường tuy rằng không phải rất quý, nhưng nếu tự mình làm vẫn có thể tiết kiệm rất nhiều.” Lí Tuấn thành thực trả lời.

“Trong nhà cậu...”

“Trong nhà tớ chỉ còn một mình tớ, cha mẹ tớ ly dị.” Lí Tuấn chậm rãi trả lời.

“Xin lỗi...” Thiếu niên biết mình nói lỡ lời nên chỉ dồn sức bới cơm trong hộp, ánh mắt cũng không tự chủ liếc về phía hộp thức ăn kiểu nhật vừa nhìn là biết hương vị ngon miệng.

“Cậu muốn ăn không? Tớ ăn không hết nhiều như vậy...” Lí Tuấn cho dù trì hoãn thế nào, cũng không có cách nào xem nhẹ ánh mắt không ngừng liếc về phía thức ăn trong tay cậu. Cậu san một nửa thức ăn trong hộp cơm cho bạn học mắt tỏ hào quang đối diện, nam sinh có tính cách sang sảng nên không chút khách khí tiếp nhận. Vừa đầu ăn ngấu nghiến.

“Ăn ngon lắm sao?” Lí Tuấn nhìn nam sinh ngồi xếp bằng đang ra sức ăn thức ăn đơn giản mình làm.

“Nói thật, tay nghề của cậu đủ để so sánh với đầu bếp trong “Khách sạn Khải Duyệt”.” Phó Kiệt thân là con cháu sinh ra trong nhà giàu, sơn trôn hải vị đương nhiên ăn vô số. Khẩu vị từ nhỏ liền được nuôi đến kén chọn hiển nhiên đánh giá cũng chính xác.

“Xem ra người nọ không gạt mình...” Lí Tuấn đột nhiên cúi đầu thì thào tự nói.

Không biết anh ta đã dậy chưa? Nhìn thấy tờ giấy cậu đặt trên bàn cơm không? Hay là đã đi đâu rồi? Có thể sẽ không còn được gặp lại anh ta đi.

Trong lòng Lí Tuấn không biết vì sao đột nhiên có chút mất mát như vậy.

“Cái gì?” Phó Kiệt nghi hoặc nhìn cậu.

“Không... Không có gì...” Lí Tuấn có chút hốt hoảng lắc đầu. Chính mình đến tốt cùng là suy nghĩ cái gì a, bọn họ chẳng qua là người xa lạ tình cờ gặp nhau thôi. Cậu chẳng qua là một lần xen vào việc của người khác, anh ta tỉnh tự nhiên sẽ rời đi.

“Lí Tuấn, ngại quá, lần trước bóng của ta đánh trúng đầu của cậu, còn đánh vỡ kính của cậu. Đây là một đôi kính mới, cậu xem xem có hợp không...” Phó Kiệt lấy ra một cái hộp tinh xảo từ trong đồng phục thể thao màu trắng đưa cho Lí Tuấn.

“Không cần... Tớ sẽ đổi một mắt kính khác thế vào.” Trầm mặc ít lời như Lí Tuấn trong khoảng thời gian ngắn không biết thế nào nhận quà của người khác.

“Hình thức cái kính kia của cậu thật sự là rất... Cậu đeo nó thật sự không thích hợp, căn bản là phung phí của trời thôi...” Những từ cuối cùng Phó Kiệt càng nói càng thấp, trên da thịt màu tiểu mạch khỏe mạnh cũng hiện lên màu đỏ khả nghi.

“Tớ quen rồi...” Từ tiểu học đã đeo đôi kính này, cho dù người khác vẫn nói nó xấu, nhưng thế thì có quan hệ gì đâu?

“Chính cậu nhìn kỹ đi, khuôn mặt này, miệng nhỏ như vậy, lúc cậu thân thiết với bồ là cậu hôn cô ấy hay là cô ấy hôn cậu hả? Cầm nhón như vậy sẽ không phải là hầu tử chuyện thế đi!? Còn có cậu mặc chính là loại quần áo gì hả? Cái túi nhật được trong đồng rác sao? Về phần kính mắt, bây giờ ai còn đeo cái loại kính mắt buồn cười này!?... Trong đầu cậu chứa đại tiện hay là cứt chó hả?...”

Không hiểu sao, trong đầu Lí Tuấn đột nhiên hiện lên tiếng cười đùa của tên thiếu niên cường thế kia.

“Cậu nhận đi, lần trước không phải tớ đánh nát kính của cậu sao? Tớ đền cho cậu một cái khác cũng là đương nhiên. Nếu cậu không nhận, tớ liền trực tiếp ném nó vào thùng rác...” Thiếu niên mặc đồng phục thể thao làm bộ ném cái hộp tinh xảo kia từ tầng thượng xuống. lại bị Lí Tuấn không hiểu đùa bốn tâm cơ ngăn cản, khoe miệng thiếu niên hiện lên một nụ cười trộm.

Thật sự là một người đơn thuần đáng yêu nha! Nếu không có lần ngoài ý muốn đó, hẳn thật đúng là không kết bạn được với một người ăn mặc vừa ngu lại vừa quê mùa, kỳ thật bộ dáng lại vô cùng xinh đẹp động lòng người như vậy.

“Đeo thử đi, tớ đặc biệt lấy số đo của cậu ở chỗ bạn học của cậu đấy. Đây là kính mời người đến làm riêng cho cậu đấy...” Phó Kiệt đột nhiên vươn tay tháo cái kính buồn cười trên mũi của người trước mặt xuống.

Đột nhiên lúc nhìn thấy khuôn mặt dưới cái kính dày cộp, Phó đại thiếu gia kiến thức rộng rãi vẫn không nhận được phát ra một tiếng tán thưởng.

Một khuôn mặt xinh đẹp cỡ nào a! Tựa như búp bê trong tu kính. Trong đôi mắt to màu hổ phách ngập đầy nước, sạch sẽ trong suốt giống như một con suối sâu không thấy đáy, lông mi vừa cong lại vừa dài, lúc chớp mắt giống như một đôi cánh bướm màu đen; làn da trắng gần như trong suốt ở dưới ánh mặt trời sáng bóng như một viên trân châu nhẵn nhụi, trắng nõn mọng nước làm cho người ta hận không thể cắn lên đó một ngụm; mà cái miệng nhỏ nhắn màu hồng nhạt dưới cái mũi xinh đẹp kia, lại bởi vì bỗng nhiên bị lấy mất kính mắt mà kinh ngạc hé ra, hơi hơi thở dốc, còn hơi lộ ra đầu lưỡi đỏ tươi bên trong... Nhìn xem, là như thế nào mê người a!

Tiểu tử này sao bộ dáng lại tinh trí đáng yêu như vậy chứ? Ngay cả bạn gái là hoa hậu giảng đường kia của hắn, so ra đều kém dung mạo dưới đôi kính của tiểu tử này nha. Phó Kiệt nhìn không được thở dài.

Nếu đối phương là một cô gái, phỏng chừng hắn đã sớm không nhận được có dục vọng âu yếm rồi.

Mà Lí Tuấn mờ mịt không biết làm sao lại chỉ có thể luống cuống chân tay đứng ở tại chỗ, “Tớ nhìn không thấy...”

“Đến, nhắm mắt lại, tớ đeo giúp cậu...” Phó Kiệt ý vào ngoại hình thân thiết sang sảng như ánh mặt trời của mình, giống như một con đại hoi lang đang dụ dỗ một con tiểu hồng mao.

Tiểu tử này sao lại như vậy... Đáng yêu như vậy chứ... Nhìn thấy Lí Tuấn trước mặt nhu thuận nhắm đôi mắt to màu hổ phách kia lại, hình thể nhỏ gầy chỉ cao tới bắp vai mình, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, Phó đại thiếu gia thật đúng là muốn không để ý tới giới tính của đối phương mà âu yếm

3. Chương 3

“Ngô...” Một vài tia nắng tinh nghịch, xuyên thấu qua song cửa cũ nát rọi thẳng vào mí mắt thiếu niên tuần mỹ đang nằm trên giường, khiến hắn không thể nào không tỉnh ngủ.

“Con mẹ nó!” Thiếu niên đưa tay che lại ánh nắng chói chang, vừa mới tỉnh đôi môi tuyệt đẹp đã phun ra một câu mắng chửi.

Hắn có đôi con ngươi dã tính lợi hại, khuôn mặt đường hoàng, vài sợi tóc màu đỏ sậm rơi tán loạn trên trán, trên người chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen, lộ ra thân hình cao lớn mà kiện mỹ, mỗi khối cơ đều rắn chắc cường hãn, đường cong cơ thể rõ ràng; khuôn mặt vừa mới tỉnh ngủ biếng nhác gợi cảm, càng làm vẻ ngoài của hắn thêm phần cuồng dã.

Hắn sải bước xuống giường túm lấy cái thất lưng, mắt có chút nhập nhèm nhìn lại hoàn cảnh hiện tại của mình.

“Phòng ở này đúng là đồ rách nát...” Thái độ ác liệt, tính cách ác liệt, nhưng ngủ ở cái nơi tồi tàn này còn hơn là ở ngoài bị đuổi giết một phen.

Thật đúng là cái tên lưu manh hung ác!

Mà vừa mới thanh tỉnh thì khứu giác luôn dị thường mẫn cảm. Chóp mũi Lôi Đình hít sâu mấy cái liền ngửi được mùi thức ăn thơm ngon, hắn giống con báo đang săn mồi, theo mùi thức ăn đi đến phòng khách nhỏ hẹp cũ nát, quả thực trên bàn ăn đang bày bát cháo hoa thơm ngát, cùng với đĩa dưa chua giòn rụm làm cho người ta thèm đến nhễu nước miếng.

“Xoạt xoạt...” hai ba miếng đã đem mỹ vị trước mắt giải quyết xong, làm dịu cái bụng đói nãy còn kêu vang. Ăn uống no đủ xong, mới thoảng nhìn thấy góc bàn ăn có đặt một tờ giấy. Lôi Đình tùy tiện cầm lên xem, lúc sau chỉ thấy khóe miệng lãnh khốc lệch ra, đem tờ giấy tùy tiện ném ra sau đầu.

Thật sự là một tên thích chõ mõm! Bất quá, không thể phủ nhận, tài nấu ăn của tên bốn mắt vừa ngu vừa quê này thật không tồi.

Một thân hình cao lớn kiện mỹ đi vào bất diện thoại công cộng, Lôi Đình nhún một dãy số dài.

“A lô, Lãng lão gia tử? Là ta, Lôi Đình...”

“Tiểu Lôi à... Không gặp phiền phức gì chứ?”

“Lão gia tử yên tâm, còn chưa chết được.”

“Chuyện lão cha ngươi ta đã phái người đi lo liệu. Ngươi cần gì cứ nói với ta...”

“Nếu lão gia tử đã có lời, ta đây cũng sẽ không khách khí, ta muốn mượn lão gia tử vài người...”

“Mượn người? Ta không có... Bất quá tiểu Lôi a, ngươi chắc cũng hiểu rõ tính tình lão gia tử ta, ta không làm việc mua bán lỗ vốn...”

Cáo già! Muốn nhân cơ hội bắt chết!? Lôi Đình trong lòng cười lạnh. Bất quá nói qua điện thoại hắn vẫn dùng một ngữ khí cung kính trả lời: “Lão gia tử muốn gì cứ nói thẳng, chỉ cần Lôi Đình ta có thể, nhất định sẽ kính dâng cả hai tay.”

“Tiểu Lôi a, ngươi có biết mỗi khi rảnh rỗi ta thường tới khu Tây Hoàn đánh bạc, nơi đó...”

Mẹ nó! Công phu sư tử ngoạn sao, hé miệng ra là đòi sòng bạc kinh doanh tốt nhất của lão ba! Lôi Đình tức giận ngậm miếng thuốc lá. Trong lòng đem mười tám đời tổ tông lão hỏi thăm n lần.

“Nếu lão gia tử thích khối đất phong thủy tốt ở khu Tây Hoàn kia, sòng bạc của lão ba ta coi như tặng ngài làm lễ tạ ơn, không biết ý lão gia tử thế nào?”

“Haha... Không hổ là đứa con của A Bằng, sáng khoái!” Đầu kia điện thoại truyền đến một trận cười khan khan, tiếp theo là một trận ho khan làm bộ làm tịch, “Khụ khụ, đương nhiên, A Bằng coi như là huynh đệ do một tay ta cất nhắc, hiện tại hắn xảy ra chuyện, đối với huynh đệ dưới trướng cũng giao đãi tốt, cho nên tiểu Lôi nha, làm việc gọn gàng chút, cũng đừng để cho lão gia tử ta thất vọng a...”

“Lão gia tử cứ yên tâm, lão ba ta có hèn nhất, cũng không thể để người ta giết dễ thế được...” Lôi Đình đưa nửa miếng thuốc đến bên môi, đồng thời phun ra lời nói trầm thấp, khoe miệng cũng nhếch lên một đường cong lãnh khốc.

Ở một biệt thự xa hoa nằm trong vùng ngoại thành, canh phòng cẩn mật. Xuyên qua lưới sắt cao cao, mơ hồ có thể thấy được bóng người bên trong. Từ phía cửa biệt thự đều có gắn camera quan sát, tên lão Đại gai mắt kia giờ phút này còn đang ở quê nhà khoái hoạt. Nhưng do cái đám ăn hại dưới trướng không giết được thằng con của kẻ thù, làm cho vị lão Đại này vô cùng giận dữ.

“Aa... A ân... A a a...” Trên giường lớn xa hoa có một đôi nam nữ, hai thân thể dây dưa giống như dã thú giao cấu. Một nữ tử tươi đẹp kiều diễm đang ở dưới thân béo mỡ của trung niên nam nhân mà phát ra tiếng rên rỉ the thé, kêu đến như sắp chết.

Nam nhân to béo đưa bàn tay thô lỗ xoa nắn bầu ngực căng tròn mềm mại của nữ nhân, tính khí tím đen xấu xí không ngừng ra vào trong cơ thể nữ nhân, dâm dịch tràn ra nơi hai người kết hợp, phát ra thanh âm vô cùng dâm loạn.

Cái miệng đầy mỡ của nam nhân thở gấp, ở trên người nữ nhân mà tung hoành ngang dọc làm trò hề, hai mắt tràn ngập dục vọng.

Trong lúc hai thân thể đang quấn lấy nhau mây mưa kịch liệt ở trên giường, bên ngoài bỗng vang lên một tiếng súng.

Vài nam nhân khuôn mặt nghiêm túc nhảy qua tường cao ngất như đi vào chỗ không người, động tác mau lẹ làm người bên trong chưa kịp phản ứng, một trận súng máy đã điên cuồng mà bắn phá. Nháy mắt đã đem những người chưa hồi phục tinh thần thành một đồng tổ ong vò vẽ. Chỉ bằng vài động tác, đã đập gãy cánh cửa lớn. Mấy thằng cha một khắc trước còn cười hỉ hả không ngừng, trong nháy mắt đã biến thành khối thi thể đầm máu.

“Bang bang bang bang bang bang...” Tiếng súng lớn bên ngoài tức khắc dọa cặp nam nữ đang mây mưa ở trên giường choáng váng. Tính khí của vị lão Đại nào đó lập tức ngừng công kích, ở dưới, nơi đó của nữ

nhân dân dịch chảy ra giàn giụa. Nữ nhân xinh đẹp ngậy người một lát, ngay sau đó là một tiếng thét hoảng sợ chói tai...

“Câm miệng cho tao!” Sợ bị người ta phát hiện, lão Đại vừa sợ vừa giận nâng tay cho nữ nhân một cái tát, hốt hoảng đẩy nữ nhân trên người xuống, vội vàng mặc quần áo nhảy ra ngoài cửa sổ, con mẹ nó, dưới cửa là một cái xác nằm chắn ngang.

Vừa sợ lại vừa kinh hãi cũng bất chấp đàn em sống hay chết, vẫn là chạy thoát thân quan trọng hơn! Hắn vội vàng vàng như cá lọt lưới, hoảng sợ như chó chết chủ, một tay dùng súng phá lưới đào tẩu ——Bất quá thật đáng tiếc, một chân của lão Đại này vừa mới bước ra, lóe lên một mặt sáng lạnh, khẩu súng máy đã đặt ở trên đầu hắn.

“Đừng nhúc nhích ——” giọng nói lạnh như băng phẳng phất mang theo hơi thở của tử thần vang lên sau lưng hắn, vị lão Đại cả kinh, hai chân run lên bần bật. Bất quá hắn cũng từng lăn lộn giang hồ nhiều, rất nhanh liền trấn định lại, tạm gác lại kinh sợ trong lòng suy nghĩ xem làm thế nào để có thể thoát thân.

“Anh là ——” vị lão Đại đang muốn tranh thủ tình cảm với người sau lưng, đáng tiếc vừa mới mở miệng đã bị cắt ngang.

“Cá trong chậu.” Nam nhân dáng vẻ cường hãn, súng máy trong tay đang đặt trên đầu người khác, lạnh lùng mở miệng, lời vừa nói ra đã tiêu diệt toàn bộ hi vọng của vị lão Đại kia.

Không lâu sau, vị đại ca xui xẻo này một mình một cái quần đùi, cùng tình nhân xinh đẹp của hắn thất tha thất thủ bị hai nam nhân cầm súng dí vào đầu, đẩy vào trong phòng khách sang trọng. Trong phòng khách, bốn phương tám hướng đều là những nam nhân mặc trang phục giống nhau, cầm súng trong tay, khuôn mặt lạnh như băng nghiêm túc.

Mà ở chính giữa phòng khách, trên sofa mềm mại màu vàng, một nam tử trẻ tuổi thân hình cao lớn kiện mẩy đang nhàn nhã ngồi.

Nam tử một thân sơ-mi hoa đỏ, quần da màu đen bó sát người tôn lên đôi chân thon dài rắn chắc, mái tóc nhuộm đỏ sẫm lòa xòa phủ trên trán, lộ ra đôi mắt báo sắc bén lạnh khốc. Đường nét ngũ quan sắc xảo rõ ràng, hé ra môi mỏng hoàn mỹ mà vô tình, tai trái đeo một khuyên tai bạch kim hình thù kỳ quái, trên người tỏa mát ra ánh sáng lạnh.

Mà giờ khắc này, đôi mắt báo sắc bén lạnh khốc của hắn đang nhìn chăm chú vào đôi nam nữ đang khóc rống đến độ nước mắt đầm đìa. Đôi nam nữ kia lúc tiến vào cửa thì vẫn còn giữ được vẻ kiêu ngạo bình tĩnh. Đáng tiếc, sau khi bị hai khẩu súng máy bắn gãy chân, sẽ không còn thấy vẻ uy phong của lão Đại hắc bang cùng tình nhân của lão nữa. Đầu óc hắn đang chất đầy những ý nghĩ làm thế nào để bảo toàn được tính mạng mà thôi.

Khá khen, lão cha hắn chính là chết trong tay tên chân tôm mềm vô dụng này, thật đúng là chẳng đáng —— dù sao lão ba kia cũng từng có thời kiêu hùng, cuối cùng lại bị một đôi “chó lợn” này ám toán, loại kết cục này thật con mẹ nó đáng buồn.

Lôi Đình vốn bạc tình cũng phải xẹt qua một tia đồng tình với lão nhân nhà mình.

“Nợ máu trả bằng máu... Hắn tao nhả đứng dậy, đồng thời phun ra một câu lãnh khốc, thuận tay tiếp nhận một khẩu súng từ tay nam nhân bên cạnh.

“Vô nghĩa, tao đã nghe đủ rồi...”

Đem súng máy lạnh băng chìa vào cái đầu trọc, “Tôi nhớ rõ, ông còn một đứa con đang du học ở Anh quốc ——” nói ra câu này khiến kẻ sắp chết kia run như cây sậy, mà vị lão Đại kia còn chưa kịp suy nghĩ xem ý tứ trong câu nói là gì, một chuỗi tiếng súng vang lên, để lại trên đầu lão vài lỗ thủng —— huyết hoa văng khắp nơi.

Vị lão Đại này chỉ sợ nằm mơ cũng không ngờ đến, thanh niên trước mắt rõ ràng chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, lại ra tay mau lẹ như thế, đúng là một kẻ tâm ngoan thủ lạt.

Không chút nương tay, không chút lưu tình.

“A a a...” tình nhân của lão ở bên cạnh bị cái đầu máu me bắn tung tóe dọa sợ tới mức phát cuồng mà hét chói tai, nam nhân đang dí súng vào nòng nghe thấy tiếng hét cùng vẻ hoảng sợ của nòng liền cau mày, một phát bắn vỡ sợ nữ nhân.

Sạch sẽ lưu loát. Một đội người ngựa nhanh như chớp rời đi, trong biệt thự không tiếng không động, tử thi trải rộng.

Trên thế giới này, tựa hồ càng lúc càng thay đổi đến chóng mặt, “Đại nhân vật” một tay che cả bầu trời, thì thoát nhìn lại càng bình thường. Bọn họ vẫn hiểu một điều rằng dùng vẻ ngoài bình thường để cất giấu sự sắc bén của bản thân, dùng hình tượng một người bình thường đến không thể bình thường hơn để che mắt người đời.

Tại một ngôi nhà nằm trên đoạn đường vắng vẻ, trong sân bốn phía đều trồng các loại hoa cỏ bốn mùa, một trưởng lão trên thân mặc trang phục đời Đường, hai tóc mai trắng, thần sắc người này an tường cùng nhàn hạ, mà người còn lại mặc một bộ thường phục, tuổi vừa sáu mươi đang ngồi bên bàn đá dưới giàn nho đánh cờ. Bọn họ nhàn nhã tự tại chỉ phối quân cờ trên bàn cờ, thỉnh thoảng chỉ có người lớn tuổi kia kể một vài câu truyện cười. Hai người đều tỏ vẻ vui cười với người anh em. Bất quá đáng tiếc chính là, bề ngoài của hai lão cùng mấy người già thường hay đánh Thái Cực quyền trong công viên cũng không khác nhau là mấy, lão nhân kia thì có điểm khác biệt, lão là một trùm buôn thuốc phiện, đứng đầu hắc bang, chân lão chỉ cần giật nhẹ một cái cũng đủ để cho hai phe hắc bạch của Đông Nam Á sợ đến mất mặt.

“Lão Lăng a, nghe nói mấy ngày hôm trước ông vừa tổn thất một viên Đại tướng...” lão giả ngồi đối diện trưởng lão mặc Đường trang (trang phục nhà Đường) nhìn thấy thế cờ của bản thân liên tục thất bại liền tung ra một câu nói.

“”Trương Phi” thôi...” trưởng lão mặc Đường trang hút một hơi thuốc, nhú nhú chân mày, ha hả cười nói: “Chỉ là một kẻ lỗ mãng hữu dũng vô mưu*...” (*:chỉ có sức mạnh mà không có đầu óc)

Bất quá cái “rẽ cỏ” hẩn lưu lại cũng không tồi, rất có khí thế của tuổi trẻ. Cây nhỏ hiện tại không thể tính là khỏe mạnh, nhưng chỉ cần tưới chút nước, cũng sẽ có lúc được như cây tùng cây bách a...”

“Chỉ sợ tùng bách biến đổi, mây đen che lấp mặt trời a... Ha hả, chiếu tướng!” Thừa dịp đối phương lơ đãng một chút, lão giả mặc thường phục liền xoay chuyển thế cục bàn cờ.

“Cổ nhân đã từng nói: “kẻ sỹ ba ngày không gặp nhau thì nên rửa mắt mà nhìn”, kì nghệ của Từ lão tiến bộ thật nhanh a.” Lăng lão giả tử một thân Đường trang cười tủm tỉm mở miệng, hít một hơi khói thờ ơ trả lời: “Đất màu mỡ là nơi tốt để sinh trưởng...”

(*): ý nói không gặp ít lâu thì người kia có sự thay đổi lớn. Trích từ sự kiện lịch sử “Lữ Mông là một trong những trụ cột phò tá Đông Ngô từ rất sớm, lập được nhiều chiến công rất được Tôn Quyền (Sun Quan) tin tưởng. Do xuất thân nghèo khổ, Lữ Mông không có điều kiện học hành nhiều, chủ yếu tiến thân bằng võ nghiệp đánh trận chém giết. Về sau Tôn Quyền khuyên Lữ Mông dù việc quân có bận rộn đến đâu thì cũng nên dành ít thời gian đọc sách để có kiến thức, biết chữ nghĩa. Lữ Mông ngấm thấy có lý nên nghe theo, điều không ngờ là Lữ Mông không những học để biết chữ mà còn trở thành một bậc quân sư đa mưu túc kế. Chính điều này khiến cho Lỗ Túc (Lu Su), người trước đây rất coi thường Lữ Mông đã phải thay đổi cách nhìn.”

“Lăng lão đang muốn chê cười kì nghệ của tôi lúc trước là “Ngô hạ a Mông*”...” lão giả được gọi là lão Từ cũng cười tủm tỉm, rút lấy điều xì gà dài từ tay người bên cạnh.

(*): Lữ Mông có tài giỏi cũng ở dưới trướng Đông Ngôà kì nghệ của lão Từ có giỏi cũng bị lão Lăng đánh bại (đoán vậy =))~)

Lăng lão giả tử ngồi đối diện đang muốn đáp lời, một gã nam nhân mặc âu phục màu đen đã cúi đầu nói vào tai lão mấy câu. Lão ha ha cười nói: “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền tới. Lão Từ, ngài cũng tới làm quen với cây tùng bách nhỏ đi, nếu nhắc đến ngũ hổ tướng* của Lưu Bị, cây nhỏ này của ta, chính là Triệu Tử Long a...”

(*): Ngũ Hồ tướng gồm 5 vị tướng của phe Thục Hán là: Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân(Triệu Tử Long), Mã Siêu và Hoàng Trung. Tên gọi này do Lưu Bị ban cho do những đóng góp của họ cho nhà Thục Hán. Chi tiết thỉnh search gg.

“Ha ha, thật như vậy sao? Từ nhỏ thật muốn gặp để làm quen...”

“Sao cậu không đeo kính mắt tớ tặng? Không thích sao?” Trưa hôm sau Phó Kiệt đến sân tập thể thao luyện bóng thì gặp Lí Tuấn, thấy cậu vẫn mang cặp kính vừa xấu vừa dày kia, không khỏi nhũn chân mày.

“Không phải không thích, chỉ là không quen...”

Lí Tuấn nhớ tới hôm qua vì mình thay đổi kính, lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người, trên người liền cảm thấy đứng ngồi không yên. Cậu không biết có phải vì bộ dạng của mình không giống với những cậu trai khác hay không, hay vì cái gì, theo thói quen bình thường không có tiếng tăm gì, cũng không ai hỏi đến mình, đột nhiên bị bạn học vây quanh dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chú. Cái loại cảm giác này, làm cho kẻ nhút gan như cậu không biết phải làm sao. Cho nên sau tiết học, cậu liền vội đi đổi lại kính.

“Thói quen thì có thể sửa mà, cậu không biết, bộ dạng cậu có bao nhiêu... Khụ...”

Hai chữ “Xinh đẹp” tựa hồ không thích hợp dùng trên người một cậu trai, nhưng trong mắt Phó đại công tử, Lí Tuấn trước mặt, quả đúng là một “Mỹ nhân”. Nhưng lại siêu cấp “ngốc nghếch” trên phương diện này.

Có lẽ trong mắt Phó đại công tử nổi tiếng, được người ta dõi theo là một việc thực tự nhiên, là chuyện bình thường. Nhưng với một người kém giao tiếp, lại hướng nội như Lí Tuấn, bị người ta liên tục nhìn chăm chăm, sẽ làm cậu cảm thấy áp lực cùng lo âu.”

“Cám ơn cậu.” Lí Tuấn lấy tay nâng gọng kính dày, theo thói quen lại cúi đầu nhìn mũi chân mình, một lúc sau mới hơi ngẩng đầu đáp: “Bất quá tớ thật sự không quen...”

“Vậy được rồi.” Phó Kiệt từ trên cao nhìn xuống cái tên có cách ăn mặc gây cười cho người khác, nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

“Cậu thất thần cái gì? Lão tử chờ cậu đến sắp chết đói!” Lí Tuấn cảm chìa khóa còn chưa kịp mở cửa nhà ra, cửa liền “Phanh” một tiếng được người bên trong mạnh mẽ mở ra, thân cao chân dài, thiếu niên thân hình kiện mẩy đang ngậm điều thuốc, cau mày ngang ngược chắn trước mặt cậu. Mái tóc đỏ lòa xòa rơi trên trán.

Lí Tuấn hoảng sợ, hắn còn chưa đi sao? Cậu đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn thiếu niên trước mặt cao lớn hơn mình bao nhiêu.

Cái miệng anh đào hồng nhạt nhỏ nhắn khê nhếch.

“Cho lão tử vào!” Bàn tay to của Lôi Đình không phân biệt nặng nhẹ đẩy tên bốn mắt ngu ngốc này ra, xách cậu như xách một con gà trống đi vào phòng khách, bất chấp người trên tay giấy dựa, một tay vút cậu lên sàn phòng khách, còn ác liệt dùng chân đá một cái, “Này, bốn mắt, đi nấu cơm cho tôi! Lão tử cả ngày nay đã không ăn cơm! Mẹ nó... Hai cái lão già kia!”

Giờ phút này lão Đại Lôi Đình đang khó chịu, đơn giản là sáng nay cậu đi một chuyến đến chỗ mấy vị “lão gia” gian xảo kia, không nghĩ tới hai lão già kia lại coi mình như củ cải trắng trên thị trường mà soi mói nửa ngày —— nếu không phải vì nhà mình vừa được lão nhân kia thu xếp giùm, hắn đã sớm vỗ vỗ mông chạy lấy người, làm sao còn như ngốc tử đứng đó cho hai kẻ kia bàn luận! Lôi Đình hắn cũng không phải một con chó thích nịnh nọt. Đừng nói là làm về mặt a dua nịnh hót, làm cho hắn buồn nôn! Cho nên khi một đồng sơn hào hải vị bày ra trước mắt, đừng nói là ăn, hắn quả thực hận không thể hất đổ bàn ăn vào mặt hai lão già đang thì thầm bàn tán kia! Mụ nội nó!

Thật vất vả chờ lão già xảo quyệt kia vào phòng hắn mới thoát thân được, cái bụng bị bỏ đói cả ngày, Lôi Đình một bụng thuốc súng lái chiếc Ferrari trở lại biệt thự. Không hay ho chính là, vừa mới vào cửa, đã

nhìn thấy cảnh trước mắt như bị gió lốc thổi qua, nhìn qua phòng khách nơi hân từng bị thương rút cuộc một chút vui vẻ cuối cùng cũng bị bóp nát. Cho nên Lôi Đình cầm quần áo tùy tiện tắm rửa xong, mang theo cơn thịnh nộ rời khỏi căn nhà thối nát này, tâm tình lão Đại hân quả thực đã ác liệt tới cực điểm.

Rõ ràng hân có thể tới khách sạn năm sao, nhưng bỗng nhiên suy nghĩ duy nhất trong đầu, lại là hình ảnh con gà quê vừa xấu vừa ngốc nện xuống đầu hân.

Thực con mẹ nó gặp quỷ!

“Đi! Đi nấu ăn cho tôi!” nhìn cái “Túi” bị hân quăng trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, cái bụng Lôi lão Đại đang kêu réo liên cảm thấy trước mắt là một mảnh lửa đỏ.

“Anh... không cần về nhà sao?” Tiểu tử này có phải bị nước vô đầu rồi không? Hôm qua mới hỏi vấn đề ngu ngốc này hôm nay lại hỏi nữa! Cậu có ý tứ gì?

Muốn đuổi hân đi sao!?

Lôi Đình đói đến choáng váng đem bàn tay bóp lại vang lên tiếng “Rắc rắc”, con người sắc bén như mắt báo cũng hơi mị lên: “”Cậu có ý tứ gì!? Muốn đuổi tôi đi sao!?” Thân hình cao lớn của hân chắn trước mặt tiểu thổ kê, tiếng nói trầm thấp nguy hiểm ghé vào tai cậu vang lên.

Lí Tuấn cảm thấy hai má nóng lên, hô hấp nóng rực của người nọ gần trong gang tấc. Cậu hoảng sợ lui lại mấy bước, không nghĩ tới lại va phải một cái ghế sau lưng. “Cạch” một tiếng, Lí Tuấn kêu lên một tiếng sợ hãi nho nhỏ, quơ quơ hai tay vẫn không khống chế được quán tính mà ngã về phía sau.

“Uy!” Lôi Đình mất thấy con tiểu thổ kê sắp ngã chống vó, không chút suy nghĩ chân dài đã sải bước, từ trên cao nhìn xuống tên bốn mắt ở trước ngực chỉ cao đến bả vai mình, không ngờ lại phát hiện đằng sau cái kính ngu ngốc kia lại là một cặp lông mi cong dày như cánh bướm, vân da trắng mịn sáng bóng.

Tiểu tử này... Bộ dạng không xấu a... Lôi Đình dường như bị mê hoặc đưa tay tháo cái kính đen vừa xấu vừa ngốc trên mặt người trong lòng, hân bỗng đứng kinh ngạc, thuốc lá trên miệng bất tri bất giác rơi xuống.

Trong phòng khách nho nhỏ, một cái miệng nhỏ nhắn hồng nhạt đang gắp gao dán trên người hân, đôi mắt màu hổ phách như có sương mù mở to, đôi môi vì kinh ngạc mà hé mở, mặc cho thuốc lá đánh rơi trên mặt đất...

Im lặng... Lại im lặng... 12345678...

“Kính mắt của tôi...” Trước ngực, cái miệng hồng nhạt nhỏ nhắn ngấp ngừng, đầu lưỡi đỏ tươi như ẩn như hiện. Lôi Đình lần đầu tiên mới phát hiện, thì ra thanh âm của cậu lại thanh thúy động lòng người đến thế, lời nói nhỏ nhẹ tựa như gió thoảng.

Mà thanh âm kia mềm mại khe khẽ, xứng với khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào, vô luận thế nào đều câu dẫn người ta phạm tội, làm cho khổ hạ Lôi Đình đã lâu chưa tìm nữ nhân phát tiết liền đứng thẳng lên. Huống chi, người trong lòng ngực —— lại là kiểu mẫu lão Đại hân ưa thích nhất.

“Mất kính... Làm ơn, trả lại kính cho tôi, tôi không nhìn thấy gì...” Tiểu bạch thổ hồn nhiên không biết nguy hiểm tới gần, vẫn ở trong lòng đại dã lang giãy dụa vụn vụn.

“Mẹ nó, là cậu bức lão tử...” Nguyên bản cậu vụn vụn người liền kích thích thiếu niên khí huyết phương cương, hơn nữa cái bụng đang cầu nhàu kêu réo, làm cho cảm giác đói khát lập tức chuyển hóa thành dục hỏa ngập trời.

“Ồ ồ... Ân a...” Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhạt bỗng đứng bị cái gì đó chặn lại, vì không có mắt kính nên đôi con ngươi màu hổ phách chỉ có thể mở to nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú đang phóng đại trước mắt.

Mềm... Nhiệt nhiệt... Đầu lưỡi... Lí Tuấn kinh ngạc phát giác, chỉ lo liều mạng tránh đi. Đáng tiếc cậu không ngờ, càng vụn vụn lung tung thì càng làm cho thiếu niên phát nhiệt, chỉ biết dục vọng muốn người trước mắt đã không thể vãn hồi —— Huống chi cái người cao lớn kiện mỹ trước mắt này, là một thiếu niên tính cách ác liệt lạnh khốc, nguyên bản xuất thân chính là một gã lưu manh hắc đạo.

“Mẹ nó! Đừng nhúc nhích!” Lôi Đình siết chặt cái người nhỏ xinh mềm mại trong lòng, cái lưỡi như rắn chuyển động, mút lấy hương vị ngọt ngào trong miệng Lí Tuấn, người trong lòng lại một lần nữa động dẩy làm dục hỏa của hắn càng tăng vọt.

“Không... Không cần...” Lí Tuấn ngay cả tay con gái cũng chưa từng nắm qua, đảo mắt đã bị kĩ thuật cao siêu của thiếu niên hôn đến đầu óc choáng váng.

Bỗng chốc bị bá đạo thân mật tiếp xúc kịch liệt, đầu cậu hỗn loạn một đoàn. Đã không có kính mắt, ánh mắt mê mang, trong đầu lại hồ đồ khiến cậu chỉ có thể để thiếu niên tùy ý giở trò, từng chiếc quần áo rơi xuống, sau đó bị thiếu niên áp đảo trên sàn nhà.

“Ừ ừ...” Có cảm giác gì? Vì sao hắn lại hấp đầu vú a? Tò mò, nhưng cũng thật thoải mái, đôi mắt to màu hổ phách của Lí Tuấn mê muội nhìn thiếu niên đang phủ trên người mình tàn sát bờ bãi. Cậu cảm thấy kẻ trước ngực không ngừng liếm hôn đầu vú của mình, cái loại cảm giác này vừa ham thích vừa kì quái...

Chính là, lại thật thoải mái... Lối suy nghĩ hỗn độn làm Lí Tuấn khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn thờ dốc, nhin không được vươn tay ôm lấy cổ thiếu niên, phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào vỡ vụn.

“Tựa vào tôi!” Lôi Đình không ngờ con tiểu thổ kê có cách ăn mặc chọc cười người khác, thế nhưng lại cất giấu một thân thể so với nữ nhân còn tuyết trắng non mềm mảnh khảnh hơn, kia khuôn mặt mềm mại đáng yêu, kia lông mi cong dày, tình dục bốc cao, hai mắt ba quang liếm liếm, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hơi hơi hào hển... Thế nhưng lại lộ ra mị thái mà không nữ nhân nào hẳn ngửi cùng trước đây có được.

“Coi như lão tử nhặt được bảo bối...” Lôi Đình thì thảo nhếch miệng cười, nâng tay lên dùng tốc độ mau lẹ cởi quần áo trên người mình. Thân hình nam tính không che đậy mà kiện mỹ tỏa ánh hào quang, phủ lên thân thể tuyết trắng mảnh khảnh ở dưới, bày ra một cảnh đẹp kinh tâm động phách.

4. Chương 4

Liên tục liếm hôn, mỗi nơi bàn tay rộng lớn mà hữu lực của thiếu niên mơn trớn đều nổi lên từng đợt run rẩy tê dại. Ngọn lửa như lan tràn, dần dần dấy lên dục hỏa ngập trời. Lí Tuấn hoàn toàn thuần khiết như tờ giấy trắng trên phương diện dục vọng, dưới âu yếm cực kỳ kỳ xảo cùng cường thế của thiếu niên phía trên đã hoàn toàn mất đi lý trí suy nghĩ, cậu chỉ có thể ôm chặt thân hình kiện mỹ đặt ở trên người mình, bị tình dục bỗng nhiên khơi mào mang đi thiên đường tình ái.

“Ừ a a...” Cảm giác thiếu niên đang dùng môi lưỡi ngậm hôn bộ vị mình cảm thấy thẹn nhất, còn dùng đầu lưỡi bờ bãi liếm láp, Lí Tuấn bỗng đứng lên tiếng hét ầm lên: “A a a... Không cần a... A a a...” Đầu của cậu không khống chế nữa ngã ra sau, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, do bị kích thích mà chảy ra nước miếng trong suốt. Khuôn mặt mềm mại đáng yêu tươi đẹp như ánh bình minh, hai tay mảnh khảnh ôm lấy cái đầu đang vui giữa háng muốn đẩy ra lại giống như nghênh đón.

“Thoải mái không? Bảo bối...” Lôi Đình tà ác ngẩng đầu từ giữa háng cậu, khoe miệng của hắn còn lưu lại tinh dịch của người dưới thân vừa phun ra, thoát nhìn dâm mĩ lại đây nhục dục. Khuôn mặt màu đồng cổ của hắn phiếm một lớp mờ hồng, cơ thể toàn thân sôi sục, gợi cảm tựa như một con báo hoang dại.

“Ừm ha ha...” Khoái cảm ngọt ngào kịch liệt lan tỏa làm cho Lí Tuấn chỉ có thể mở lớn cái miệng nhỏ nhắn thờ dốc không ngừng, cậu sau khi phát tiết, tựa như một bãi nước tê liệt ở dưới thân thiếu niên. Tùy ý Lôi Đình muốn làm gì thì làm.

“Cậu thỏa mãn, vậy nên đến phiên tôi...” Lôi Đình cúi xuống hôn lên đôi môi màu hồng sáng bóng, không ngừng xoay tròn dâm chọc trong miệng người dưới thân, dùng đầu lưỡi bắt chước động tác giao hoan. Kỹ xảo của hắn cao siêu, tay phía dưới cũng không nhàn rỗi, ngón tay dính đầy tinh dịch im lặng chui vào hoa tâm đang nhắm chặt giữa hai cánh mông, lấy ngón tay chạm đến nội bích mềm mại mà đầy co dãn bên trong —— mẹ nó! Nếu không nể đây là lần đầu tiên của gà nhỏ, lão Đại hắn đã sớm trực tiếp xông vào. Lôi Đình suy nghĩ ác liệt ở trong lòng, khẽ nhướn mi.

“A ừm...” Người bên dưới được ngón tay dài của hắn xoa nắn bên trong thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ, không biết là thống khổ hay là thoải mái, hai mắt sương mù thấy thế nào cũng như là thần trí không rõ.

Lôi Đình tuy rằng không có kinh nghiệm làm tình với đồng tính, nhưng hần phỏng đoán cơ bản các bước cũng không khác gì làm với đàn bà. Cho nên lúc nụ hoa phía sau của người dưới thân bị ngón tay xoa nắn mở rộng khá tốt rồi, liền rút ngón tay của mình ra, đem dục vọng bùng bùng phần chấn của mình để ở tiểu huyết mềm mại co dãn mười phần, đâm vào một phát.

“A a a...” Thân thể coi như đột nhiên bị lợi khí cứng rắn như thiết bổ ra, đau đớn kịch liệt kích thích thần trí đang lạc giữa vườn hoa hồng của Lí Tuấn, cậu giãy giụa, thống khổ kêu lên: “Không cần a... Không cần...” Cùng với chống đẩy, bên trong đồng thời phát ra một đợt co rút thật chặt.

“Mẹ nó! Chặt quá!” Lôi Đình nhúu chặt mảy, tính khí lập tức bị mị thịt bao chặt lấy, kích thích đến mức làm hần giật mình, thiếu chút nữa thì bắn ra.

Mụ nội nó, nếu hần cứ như vậy liền bắn ra, vậy Lôi Đình hần cũng không thể lẫn lộn được! Khuôn mặt tuần tú của lão Đại hần banh lại, cố gắng khống chế dục vọng muốn bắn tinh của mình, chỉ có thể không nhúc nhích dề lên người dưới thân, cùng cậu mắt to trừng mắt nhỏ.

“Không cần... Không...” Lí Tuấn giãy giụa lung tung ở dưới thiếu niên, cố gắng muốn tránh thoát gông cùm xiềng xích dưới thân.

“An phận một chút cho lão tử! Cậu muốn hại lão tử bắn tinh sớm có phải không!?” —— loại trạng huống này lão Đại hần chưa bao giờ gặp qua, làm cho sắc mặt của Lôi Đình không tốt lắm.

Hần cúi người hôn lên đôi môi tươi đẹp kia, không quan tâm kháng cự cùng ngăn trở của người dưới thân, chân tay mạnh mẽ hữu lực áp chế chặt động tác của người phía dưới. Miệng còn không quên uy hiếp đe dọa: “Nếu không muốn chết thì thả lỏng cho lão tử!” Thao mụ nội nó, cứ tiếp tục kẹp như vậy lão Đại hần đừng nói là động, sớm muộn gì cũng bị cắn đứt.

“Ưm ưm ưm...” Lí Tuấn lại bị thiếu niên hôn đến mơ hồ, không tự giác chậm rãi thả lỏng cơ thể đang căng ra. Lôi Đình đặt ở trên người cậu cảm giác được liên bất đầu chuyển động, bên trong chặt chẽ, mềm mại, nóng ấm cùng mất hồn, làm cho lưu manh đã chơi qua vô số đàn bà cũng nhận không được run rẩy cả người.

Thực con mẹ nó một chữ —— thích!

“Ừ a a...” Người dưới thân lại nhúu chặt mảy, cánh tay mảnh khảnh do đau đớn mà cầm chặt lấy cánh tay hần, móng tay sắc bén tiến sâu vào trong da thịt, cấu ra vài vết máu.

Trên cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn nhỏ bé, làm cho Lôi Đình đang cúi người ở phía trên cậu hơi nhúu mảy, lại càng khơi dậy thần kinh thú tính của hần. Tính khí bị tiểu huyết mềm mại chặt chẽ kẹp chặt, càng làm cho hần có dục vọng không thể hung hăng va chạm xé rách người dưới thân.

“Thả lỏng! Thả lỏng! Thả lỏng cho lão tử!” Lôi Đình vừa khó khăn di động, vừa không ngừng gặm nhẹ bên tai người dưới thân.

“Đau...” Lí Tuấn run giọng trả lời. Cậu cảm giác trong cơ thể mình giống như là có một con dao rất rất cùn đang cắt, đau đớn truyền khắp thân thể.

“Cậu đau! Lão tử càng đau!” Tính khi bị mặt trong cơ thể cắn chặt lấy quả thực sắp nổ mạnh, Lôi Đình vì tôn nghiêm nam nhi, mới cố nén không bắn thẳng vào. Mẹ nó, nếu để cho các anh em kia của hần biết lão Đại hần còn chưa làm cho người thích, tự mình đã xong trước, mặt mũi của lão Đại hần còn biết giấu đi đâu!?

Dùng miệng thô lỗ che lại đôi môi đỏ mọng vì đau đớn mà run rẩy của người dưới thân, Lôi Đình phát huy kỹ xảo tình ái thành thạo của mình khẽ liếm láp thăm hỏi trong miệng Lí Tuấn. Dùng phương thức thử dờ đi lực chú ý của đối phương, không ngừng khai thác lãnh thổ trong cơ thể người dưới thân.

Chân tay bị giam cầm chặt chẽ, môi lưỡi bị chiếm, hạ thể đánh úp lại từng đợt đau đớn, Lí Tuấn vốn là một con mọt sách, suy nghĩ tức thì bị làm cho choáng váng nặng nề, chỉ có thể sống chết ôm lấy cây gỗ duy nhất trên người —— đáng tiếc đây không phải phao cứu sinh, mà là lưu manh quấy nhiễu làm cậu hoàn toàn thay đổi.

“Ưm ô ưm a a a...” Tiếng rên rỉ đứt quãng cùng với tiếng thở dốc ồ ồ, Lôi Đình đã ướt đầm mồ hôi, gương mặt lãnh khốc mà sắc tình dính đầy mồ hôi có vẻ gọi cảm đặc biệt.

“Ha ha...” Thích, thích, thực mụ nội nó sắp làm hấn thích đến lộn nhào! Lôi Đình thấy người phía dưới đã dần dần không còn thở dốc nữa, liền rút môi lưỡi ra khỏi cậu, dùng sức mạnh của hai tay nâng nửa người trên của mình lên, đem toàn bộ cảm giác đều đặt ở trong bí huyết mềm mại mà cực kỳ co giãn kia.

Đâm vào, rút ra, mỗi một cái đều vừa mạnh vừa hung hãn, cho đến khi vào chỗ sâu nhất trong hoa tâm. Khoái cảm do ma sát sinh ra làm cho Lôi thiếu gia đã chơi qua vô số đàn bà cũng không nhận được run rẩy da đầu, thậm chí hưng hăng chiếm đoạt người dưới thân làm của mình.

“Ừm a ừm a...” Người dưới thân vẫn thống khổ kêu lên, chỉ là ở trong tiếng kêu lại thêm một chút sung sướng khó hiểu.

—— đây là cảm giác gì!? Lí Tuấn mở to đôi mắt hổ phách mê mang mà không còn tiêu cự mờ mịt nằm ở dưới thân thiếu niên tùy ý hấn dấn đá lung tung, đau nhức từ lúc bắt đầu đến dần dần chết lặng, có một loại cảm giác tê dại đáng sợ mà xa lạ theo ma sát dưới hạ thể mà lan tràn ra xung quanh.

“Ừm a a...” Cậu vươn cánh tay mảnh khảnh túm lấy cánh tay cạnh hai sườn, nhận không được nhắm mắt lại cong người nghênh đón ngọn nguồn của loại khoái cảm vừa tê vừa ngứa vừa đau này.

“Mẹ nó, xem ra cậu cũng hưởng đến tư vị rồi...” Lôi Đình phủ ở trên người cậu nhìn không sót chút nào mị thái của người dưới thân, nhếch miệng phun ra lời nói ác liệt đồng thời động tác của hạ thân là càng thêm tàn nhẫn. Bên trong chặt chẽ mà nóng bỏng của người dưới thân kia, bị va chạm mạnh mẽ của hấn làm cho mềm mại đến dị thường, bên trong nóng ướt chảy ra đầm dịch gần như con gái.

“Là nơi này sao?...” Lôi Đình chắc lưỡi, càng dùng sức đâm vào chỗ ở sâu bên trong, hấn phát hiện mỗi lần hấn đụng vào nơi đó người dưới thân liền phát ra tiếng rên rỉ uyển chuyển như con gái, vừa thống khổ lại vừa sung sướng, trên mặt mị thái phong tình, đủ để cho người phun máu mũi đến chết.

Mụ nội nó, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu! Lôi Đình mặc niệm một lần lời nói của lão tổ tông ở trong lòng.

“Không... A a a không cần...” Khoái cảm thống khổ mà tê dại như từng đợt sóng lớn từ phía dưới lan ra toàn thân. Lí Tuấn chưa bao giờ từng có loại cảm thụ này chỉ có thể lung tung đong đưa cái đầu xinh đẹp của mình. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo động lòng người kia, màu đỏ lan tràn, con ngươi tan rã, nước miếng trong suốt không tự giác chảy xuống, lộ ra vẻ mị màu phong tình.

“Là muốn hay là không muốn? Hả?” Lôi Đình đang phủ ở trên người cậu vươn một cánh tay mạnh mẽ hữu lực chống lấy sức nặng của cơ thể mình, cánh tay kia đang ngoắc một cái chân dài mảnh khảnh trắng nõn, một bên chuyển động một bên cúi xuống bên tai người đang ở dưới thân nói nhỏ gợi cảm.

“Ừm a a ha...” Người xinh đẹp mà lại tinh tế lại làm như không nghe thấy lời nói của hấn, chỉ đắm chìm bên trong khoái cảm thống khổ mà lại sung sướng đến khó hiểu.

“Ừ a...” Loại khoái cảm tê dại đau đớn này thật sự là quá mức mãnh liệt, Lí Tuấn hỗn loạn chỉ có thể lung tung đong đưa đầu, vươn cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ của người to lớn trước mặt.

“Thao!” Tính cách ác liệt của Lôi Đình ở trong tình hình này cũng không biến mất, hấn ôm lấy thân thể còn tinh tế non mềm trắng nõn hơn so với con gái, làm cho cậu ngồi thẳng vòng hai chân qua vòng eo cường kiện của mình đâm chọc lên xuống, mỗi một lần đều đâm vào đến tận gốc, quy đầu cứng rắn cũng không bỏ qua ma sát lên tuyến tiền liệt hơi hơi nổi lên kia.

“A a a...” Quá sâu thật đáng sợ! Ngồi thẳng đứng ở phía trên tính khí thô to, Lí Tuấn cảm thấy bụng mình giống như có lỗi giác bị đâm thủng, lực phủ ngũ tạng đều di chuyển.

“Không cần a...” Khoái cảm làm kẻ khác mê loạn điên cuồng cùng với từng đợt sợ hãi khác thường làm cho Lí Tuấn không biết theo ai, cậu muốn giãy giụa né ra, cả người lại mềm nhũn không có một tia khí lực, dị vật đáng sợ kia vừa mới rời đi cơ thể một chút lại nặng nề thúc lại, ngược lại đem cái thứ thô dài cương cứng kia cắm vào càng sâu.

Mị thịt non mềm nóng bỏng ở bên trong kẹp một cái, Lôi Đình thích đến hít sâu một hơi, thiếu chút nữa liền bắn ra. Khuôn mặt của hấn phiếm đầy tình dục đỏ bừng cùng mồ hôi, thấy thể nào cũng đều gọi cảm cuồng dã.

“Ha ha...” Hơi thở ồ ồ mà nóng bỏng phun lên tai của Lí Tuấn, cả người tê dại xụi lơ làm cho cậu chỉ có thể mềm yếu như không có xương bám chặt vào thân thể to lớn của thiếu niên, biểu tình yêu mị, đôi mắt hồ phách đầy hơi nước, đôi môi đỏ mọng ướt át, thân thể trắng nõn tinh tế mà mềm mại như con gái, cùng cách ăn mặc vừa ngu lại vừa quê như một con gà quê, hoàn toàn phân ra thành hai người.

“Mẹ nó, tiểu yêu tinh... Thao! Lão tử... Thực bị cậu kẹp đến... Thích trở mình... Ha ha... Con bà nó...” Thiếu niên miệng đầy dâm ngôn xấu xa lộ ra khuôn mặt tuần mỹ dã tính đỏ ngầu, đôi mắt lợi hại như một con báo hoang dại nheo lại, do nhiễm đầy sắc thái tình dục, làm cho đường nét ngũ quan của hắn thoát nhìn càng thêm lợi hại rõ nét.

“Không được... Nói... Ô ô” Lí Tuấn dùng mười ngón tay ra sức cào lưng hắn, bị thiếu niên cường thế làm cho dục tiên dục tử, khoái cảm điên cuồng kia làm cho cậu cảm thấy thẹn đến ngay cả đầu ngón chân cũng nhin không được co lại. Cậu nức nở, thân thể mảnh khảnh mềm mại như con gái mềm yếu bám vào thân thể trần truồng cường kiện của thiếu niên. Da thịt nóng bỏng chạm nhau, cậu có thể tình tưởng cảm giác cơ thể sôi sục của thiếu niên, đó là thân thể cường hãn hữu lực không giống với vẻ gầy yếu trắng nõn của cậu.

Người trước mắt giống như là một trận mưa rền gió dữ thành linh xảy ra, lập tức đánh cho cỏ nhỏ không hề thu hút như cậu lung tung rối loạn, phá thành mảnh nhỏ.

Lợi khí cứng rắn mà to lớn ngang nhiên bổ cậu ra, nơi không ngừng bị xỏ xuyên qua vừa đau lại vừa tê, nhưng trong loại đau đớn này còn có một loại thoải mái nói không nên lời, làm cho cậu choáng váng không thôi, chỉ có thể bất lực bám vào người Lôi Đình.

Lí Tuấn nức nở, rên rỉ, trong đầu một mảnh hỗn loạn, đôi mắt hồ phách nhiễm đầy hơi nước lại không hề có tiêu cự. Lôi Đình nhìn người trước mặt khê nhếch đôi môi kiêu diễm ướt át thoang thoang mùi đàn hương thở hỗn hển, dưới háng lại trở nên cương cứng, lập tức không khống chế được, nhiệt lưu phá đê mà tiết ra.

Lông mày Lôi Đình khê nhíu lại, mẹ nó, làm cái gì! Trừ bỏ chiều dài được cho là kiêu ngạo, Lôi Đình từ trước đến nay lấy lực kéo dài chinh phục vô số đàn bà “kim thương không gãy”, lần này thế nhưng bắn sớm.

Hắn ôm lấy con người mềm yếu trước mặt đang nằm úp sấp trên cánh tay hắn, nhìn thấy cậu ta nhếch đôi môi đỏ au mê mang nhìn mình, dưới háng lại nóng lên, đại gia hỏa còn chôn sâu ở trong tiểu huyết non mềm nóng bỏng mất hồn lập tức trở nên vô cùng có tinh thần. Hắn nhìn không được cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn trơn bóng đang há ra thở hỗn hển kia, bắt đầu động tác ngâm nút đầu lưỡi của cậu.

“Bốn mắt... Cậu thật ngọt...” Giọng nam trầm thấp mơ hồ từ giữa hai đôi môi đang dính chặt tràn ra...

“Không... Từ bỏ... Van cầu... Cầu anh...” Tiếng cầu xin tha thứ gian nan từ trong miệng Lí Tuấn phun ra, mà thiếu niên ác liệt lại cười ha ha ngoảnh mặt làm ngơ.

“Còn sớm mà.” Đối với một người huyết khí phương cương, tính dục tràn đầy, cũng lâu rồi chưa tìm đàn bà tiết hỏa như Lôi Đình mà nói, vận động kịch liệt vừa rồi nhiều nhất chỉ có thể tính là khai vị ăn sáng mà thôi.

Lão tử hắn còn chưa được thích, mỹ vị ngon không ăn đến no thì sao được!?

“Không... Ô...”

Không để ý đến gà quê vùng tay cộng thêm đá chân kháng nghị, Lôi Đình xoay người đặt cậu ở dưới thân, lại bắt đầu một vòng mây mưa... Trong căn nhà trọ rách nát cũ kỹ chỉ nghe thấy tiếng đánh thân thể kịch liệt, tiếng thở dốc của người thanh niên, cùng với một tiếng rên rỉ tinh tế hoặc uyển chuyển hoặc cao vút kia, ngẫu nhiên còn mang theo tiếng nức nở khó hiểu...

...

“Ô ô... Ô...” Từ trong phòng tắm bốc đầy hơi nước nhỏ như chuồng chim bồ câu truyền đến một tiếng lại một tiếng khóc nức nở. Tiếng khóc kia không lớn, lại không ngừng quấy nhiễu màng tai người khác. Chỉ thấy trong phòng tắm nhỏ như ổ gà nhồi vào hai thiếu niên, một người thân hình cao lớn đứng thẳng dưới vòi hoa sen cả người ướt đầm đang tắm, mái tóc đỏ bị vòi hoa sen xối ướt dán lên trán của thiếu niên, đường nét ngũ quan sắc bén rõ ràng, tuần mỹ dị thường.

Nhưng giờ phút này sắc mặt của hắn lại cực kỳ khó coi, hắn cả người trần truồng đứng dưới vòi hoa sen, để mặc chất lỏng ấm áp từ đầu của hắn rơi xuống.

Chỉ là khuôn mặt âm trầm nhìn chăm chú thiếu niên xinh đẹp đang cuộn mình ngồi ở một góc, thân thể mảnh khảnh trắng nõn dị thường cũng trần trụi như hắn, khóc đến không thở được.

Mẹ nó! Gà quê này đầu óc vừa thanh tỉnh liền trở mặt (lão Đại, có vẻ là người vẫn mạnh hơn người ta đi!), vẫn khóc vẫn khóc, từ phòng khách rách nát khóc đến phòng tắm rách nát này — đến phòng tắm rách nát này vẫn là khóc được hắn ôm tới. Hiện tại hắn đã sắp tắm xong rồi, con gà quê này vẫn còn đang khóc. Hơn nữa xem tình thế này, rất có khả năng giống như Mạnh Khương Nữ khóc ngã cả Vạn Lý Trường Thành.

Lôi Đình tự nhận mình không phải là một người có tính nhẫn nại quá cao, càng không có hứng thú nghe người ta “khóc tang”. Nếu là nữ nhân khác sau khi lên giường với hắn mà lộ ra sắc mặt như vậy, hắn đã sớm tiến lên bóp cổ cô ta làm cho cô ta câm miệng. Chẳng qua cho tới nay, còn không có người đàn bà nào không phải tranh cướp mới lên được giường của hắn, mong chờ cũng hắn giao hợp. Chỉ có gà quê không biết sống chết này, mới làm cho hắn lặp đi lặp lại nhiều lần ngoại lệ như vậy.

Lôi Đình hẳn không phải một người lương thiện, mà là một lưu manh hàng thật giá thật. Một thiếu chủ hắc đạo thủ đoạn độc ác. Mạ người với hắn mà nói, cùng bóp chết một con mèo, giết chết một con chó, đùa chết một con chim, đánh chết một con gà... Không có gì khác nhau. Mà hắn từ nhỏ cũng cố tình làm vậy, dầy tớ đối hắn tất cung tất kính, đàn bà ta cần ta cứ lấy, đến ngay cả Lăng lão gia tử một hắc bang lão đại dùng tay che trời như vậy, đối với tiểu bối như hắn này cũng là có qua có lại, ưu ái có thêm.

Sắc mặt của Lôi Đình ở trên thân thể cuộc mình ở trong góc thỉnh thoảng lại khóc nức lên càng thêm khó dò, trong không khí cũng di chuyển một tầng sát ý hơi mỏng. Sát ý dần dần dày lên. Nếu là người cùng loại người với hắn tất có cảnh giác, đáng tiếc, ngồi xổm ở trong góc cũng là một con tiểu bạch thỏ tinh khiết. Đừng nói là phát hiện nguy hiểm, cho dù là thật sự phát hiện loại sát ý này, cũng là thịt bò trên thớt gỗ, chỉ có thể mặc người xâm lược. Cho nên, ở tình huống sức ta không bằng, vẫn không biết là tốt nhất.

“Khóc đủ chưa?” Tiếng nói trầm thấp lạnh như băng từ trên đỉnh đầu truyền xuống, khuôn mặt lôi đình tuấn mỹ mà dữ tợn. Hắn từ trên cao nhìn xuống một cục trắng tròn dưới chân, tà nghệ nhìn cái đầu màu đen nho nhỏ đang chôn ở giữa hai chân khóc lóc.

Chậm rãi cúi người, vươn tay, bàn tay trắng nõn thon dài lại đặc biệt hữu lực phủ lên mái tóc mềm mại kia, mà người chỉ lo khóc lóc lại vẫn vùi đầu vào giữa hai chân như trước, khóc đến run rẩy, nước mắt tí tách rơi xuống sàn nhà ẩm ướt.

Sát ý quanh thân Lôi Đình càng ngày càng đậm, hắn bị tiếng khóc liên tục không ngừng này làm cho rất phiền, vô cùng vô cùng phiền chán, mà hắn từ trước đến nay không phải là một người có tính nhẫn nại. Hắn thực chất lãnh khốc mà thị huyết, giết chết một cái mệnh với hắn mà nói dễ như trở bàn tay.

Động tác của Lôi Đình mềm nhẹ vỗ về chơi đùa mái tóc của người phía dưới, bàn tay chậm rãi trượt xuống, cảm giác người dưới thân run lên, động mạch dưới cái cổ mảnh khảnh rõ ràng có thể thấy được. Chỉ cần cổ tay hắn động một cái, tên nói lấp lánh thương này sẽ bị vặn gãy cổ, hoàn toàn nói lời tạm biệt với thế giới này. Mà cậu ta, đến chết cũng sẽ không biết mình chết như thế nào.

“Ô... Ô...” Tiếng khóc nức nở trầm thấp như một con mèo nhỏ vẫn như trước không ngừng từ bàn tay truyền đến, làm cho mày Lôi Đình càng nhăn càng chặt. Dục vọng tuổi trẻ mà thị huyết bốc lên rít gào ở trong thân thể, hắn thật sự, thật sự rất muốn vặn gãy cổ người trước mặt này.

Nhưng mà... Người trước mặt này... Thật sự, thật sự là quá yếu, yếu tới mức hắn xem ra đã ở nông nổi vô cùng thâm. Lôi Đình tuy rằng tâm ngoan thủ lạt, nhưng không tàn bạo bất nhân, người này cũng cùng hắn viên nhật vô oan, cận nhật vô cừ, hắn không tất yếu giết chết cậu ta. Giết chết một tên nhu nhược như vậy, Lôi Đình khinh thường, còn rất buồn cười.

Sinh vật ngay cả lực lượng phản kháng cũng không có, trừ bỏ bị người khi dễ lợi dụng, cũng chỉ có thể khóc một mình.

“Nói lắp...” Lão Đại hẳn chưa từng an ủi người khác, lại không biết nói với loại sinh vật yếu này như thế nào

cho phải. Giết, hấn khinh thường; để cho cậu ta tiếp tục khóc sao, lại sẽ làm mình một cái đầu hai cái đại, cuối cùng vẫn sẽ không nhận được bắt cậu ta làm thịt.

Lôi Đình tức giận lắc lắc mái tóc đỏ ẩm ướt, dứt khoát bế người đang khóc không ngừng lên, cúi người ngăn chặn cái miệng đang không ngừng tràn ra tiếng nức nở kia.

Được rồi, bên tai cuối cùng cũng thanh tĩnh. Thiếu tiếng ong ong giống như có một trăm vạn con ruồi bọ đang vo ve trong màng tai, Lôi Đình rất có ‘tĩnh’ trí hưởng thụ mỹ vị trước mắt này.

Nói lấp tụy rằng nạo loại đến vô cùng thâm hiểm, nhưng thân thể nhu nhược không xương còn hơn con gái của cậu ta này, thật đúng là mất hồn đến không thể hiểu được. Độ mềm dẻo của thân thể cậu, đến ngay cả tên lưu manh mười ba tuổi khai trai, chơi gái vô số cũng lú lừ không thôi. Nhớ tới vừa rồi tư thế nào người này cũng có thể thoải mái khom uốn thân thể, thân thể ở yêu cầu cao độ còn có thể bảo trì mềm mại cùng chặt chẽ trong cơ thể, nửa người dưới của Lôi Đình liên kích động không thôi,

Tuy rằng huynh đệ của hắn đã ăn no, rất no rồi. Nhưng hắn vẫn rất đói, bụng đói, trong lòng cũng đói, cho nên nếu nói lấp lại khóc không ngừng, hắn không ngại lại làm một lần. Dù sao nói lấp làm cũng khóc, không làm cũng khóc. Khóc đến mức làm hắn tức giận cực độ, còn không bằng làm cậu ta đến ngất xỉu đi sẽ trực tiếp cầm miệng.

“Ừm...” Lí Tuấn bởi vì kinh ngạc mà ngừng khóc nức nở. Đến lúc ý thức được phát sinh được chuyện gì lại giãy giụa giống như kiến cày rung cây không biết tự lượng sức mình.

Thân thể cậu vừa đau lại tê, vừa tức lại thương tâm, cả người không thoải mái. Trừ bỏ khóc không ngừng, căn bản không biết như thế nào đối mặt với trạng huống chưa từng có này.

Lúc hai chân đang run rẩy như lá rụng trong gió không đứng vững được, bị ôm lấy quẩn quanh vòng eo của bóng người to lớn mơ hồ trước mắt, lợi khí cứng rắn giống như bàn ủi để ở rãnh hông cậu tìm kiếm huyết khẩu, đau đớn cùng không khỏe làm cho cậu rốt cuộc không khống chế được vừa khóc vừa la, vừa cào vừa đánh thiếu niên khí lực kiện mỹ đã lớn còn thành thực hơn mình.

“Dừng tay! Cầm miệng cho tôi!” Lôi Đình thật sự sắp bị tức chết rồi, tiểu tử này đang ngại mạng của cậu ta không đủ dùng sao, căn bản là đang muốn chết!

Chó nóng nảy sẽ nhảy tường, con thỏ nóng nảy cũng cắn người, nguyên lai gà què khi tức giận lại có bộ dáng như vậy! Túm lấy tóc của hắn liền giật kéo, kêu khóc thâm hiểm giống như sắp bị hắn mang đi làm thịt.

Nhốt chặt gà què vào giữa vách tường phòng tắm cũ nát cùng thân thể của mình, tuy rằng loại tư thế cơ thể này —— vòng eo bị nâng lên cùng đôi chân tinh tế trắng nõn song song quẩn hai bên hông mình của nó lấp, lập tức có thể làm cho Lôi Đình rất dễ dàng giao cấu, nhưng nghe cậu khóc thâm hiểm như vậy, bộ ngực gầy yếu nhấp nhô kịch liệt, đôi môi hồng nhuận thở dốc không ngừng, đôi mắt hổ phách lại mông lung mờ mịt, ngoài vẻ đáng thương, còn có đáng yêu khó hiểu, ngực Lôi Đình, bỗng nhiên dâng lên một luồng nhiệt ấm áp.

Tức giận không cánh mà bay, ý niệm muốn vặn gãy cổ cậu trong đầu đã biến mất không còn tăm hơi. Tùy ý cậu túm tóc của mình, cho đến khi tiếng kêu của cậu dần dần dừng lại, hai tay đang túm tóc mình cũng vô lực gác lên vai mình, Lôi Đình mới chậm rãi cúi đầu —— “Bốn mắt...”

“Nói lấp...”

“Gà què...”

...

Cùng lúc miệng học ra những từ ác liệt, đầu lại chậm rãi cúi thấp dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng non mềm đang run rẩy kia, nhẹ nhàng, dịu dàng.

Gắn bó như môi với răng, hương thơm ngọt ngào tỏa ra tứ phía.

5. Chương 5

“Ừ....” Lí Tuấn bị tình huống này làm cho choáng váng, trước mắt một mảnh tối đen. Ý thức của một con mọt sách như cậu, giống như bị khuấy thành một nồi cháo nhuyễn.

Ôn nhu đột xuất, làm cho cậu— một người không rành sự đời, lại còn đơn thuần như tờ giấy trắng, rất nhanh đã chìm đắm trong kỹ thuật hôn cao siêu của Lôi Đình. Thiếu niên tựa như đã thú lãnh khốc sắc bén mà cường hãn, làm cho cậu không cự tuyệt nổi, càng không có sức lực để chống cự.

“Ừm.....Không.....Từ bỏ.....” Biết mình dù có dùng lực thể nào cũng không thể đẩy thân hình to lớn trước mắt ra, nước mắt Lí Tuấn lại rơi xuống, trong mắt vì có nước mà càng trở nên mơ hồ. Đôi mắt hổ phách to tròn khóc đến độ sưng đỏ lên, hậu đình truyền đến từng đợt đau đớn khó nhin làm lệ nóng càng tuôn rơi.

“Gà quê.....” Thiếu niên cao lớn ôm lấy cậu, một bên vùi sen vẫn phun ra dòng nước ấm nóng. Lôi Đình nhìn Lí Tuấn ở trong lòng mình, trên người không chỗ nào không xanh xanh tím tím, định bỏ qua sự phản kháng của cậu mà lại thú tính đại phát.

“Tôi.....Tôi.....Muốn tắm.” Không ngờ tên đầy tớ này lại rụt rè sợ hãi nói một câu như vậy, còn mang theo tiếng khóc nức nở rõ ràng.

Lôi Đình “Xùy” một tiếng.

“Vậy cậu phải nghe lời lão tử, không được khóc có biết không hả!? Bằng không lão tử sẽ thao tử cậu!” Lôi Đình không cam lòng buông cậu ra, hung hăng uy hiếp. Xoay người cọ rửa một phen, mới cất bước đi ra ngoài. Tới cửa còn nói với thiếu niên nhỏ gầy đang run rẩy ở bên trong ——”Ủy! Tiểu chim bìm bịp, tắm nhanh lên! Lão tử còn chưa ăn cơm đâu! Tắm xong rồi đi nấu cơm cho tôi!” Cừu chiếm thước sào(*) cũng không ác liệt đến nỗi như vậy.

(*) Cừu chiếm thước sào: Chim tu hú chiếm tổ chim khách. Con chim tu hú vụng về không biết làm tổ nên thường đẻ trứng nhờ vào tổ chim khác nhờ nó ấp hộ. Chim tu hú non thường có kích thước lớn hơn các con chim non trong tổ để nhờ nên không những chiếm tổ còn tranh hết thức ăn của các con non khác. Trong truyện ý nói anh Đình được lợi mà còn tỏ thái độ hung ác =.=

Lí Tuấn nuốt lại thanh âm nức nở, muốn khóc mà không dám khóc. Chỉ sợ thiếu niên cường thế lại tiến vào bắt cậu làm loại chuyện vừa then vừa đáng sợ lúc này, vội vàng lau thân thể đau nhức đến không chịu nổi. Sau đó ra khỏi phòng tắm tìm kính đeo lại, thấy thiếu niên ngạo ngược nằm trên sofa cũ kỹ ngâm thuốc lá liếc xéo cậu, trong lòng lại nổi lên một trận sợ hãi.

Đeo kính vào nhìn gì cũng rõ ràng hơn, trong lúc vô tình nhìn cái quần bò bó trên thân hình cao lớn của thiếu niên, lộ ra bờ ngực vân da rõ ràng, mang theo mười phần sức sống tươi trẻ, nút thắt quần bò cũng không cài lại, chỉ kéo nửa vơi, mơ hồ có thể thấy được màu đen của âm mao dày rậm trên bộ vị đang nổi lên kia.....Lí Tuấn vội cúi đầu, tim đập thình thịch như sắp khiến cậu thiếu chút nữa lại vấp phải cái ghế.

Tuy rằng người trước mắt thực đáng giận, không những không báo đáp lòng tốt của cậu đã giúp đỡ hắn, còn ở lì trong nhà cậu không chịu đi, còn.....

Còn làm loại chuyện.....loại chuyện.....đáng xấu hổ này với cậu, nhưng Lí Tuấn lại phát hiện mình không hề hận hắn.

Không thể lý giải nổi nguyên nhân, chỉ là không hề có chút cảm giác hận thù nào.

“Phát gốc cái gì!? Gà quê?” Không để ý trong lúc mình suy nghĩ miên man, người nọ đã đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cậu. Chiếc quần bò nới lỏng còn bó trên người hắn, Lí Tuấn dời tầm mắt xuống lại vừa vặn nhìn thấy hắn không mặc quần lót để lộ ra bộ vị to lớn.

Oanh.....Trên mặt cảm giác như bị nướng đến cháy sém lên, tim Lí Tuấn dường như muốn nhảy ra ngoài. Cơ thể lại ần ần đau, chân tay bủn rủn không đứng thẳng nổi.

Những gì nhìn thấy trước mắt khiến cậu bứt rứt lúng túng, vừa then lại vừa quẫn.

“Tôi.....Tôi.....Tôi tôi.....” Cậu lúng túng mở miệng, mới phát hiện mình không biết nên nói gì. Căng thẳng khẩn trương khiến cậu nói lắp càng lợi hại hơn.

“Cậu mà khóc lão tử sẽ ném cậu lên giường làm đến thích thì thôi!” Nhìn thấy gà què rặt một vẻ ngốc nghếch muốn khóc, Lôi lão đại mắt hững hờ khước miệng.

Lí Tuấn vội vàng im lặng, vừa tức lại vừa xấu hổ, ủy khuất cùng sợ hãi, mọi tư vị tràn ngập trong lòng. Đối mặt với loại tình huống này cậu không biết phải làm thế nào mới tốt, chỉ biết run rẩy đẩy thân hình to lớn trước mặt.

“Anh anh.....Anh mau đi.....” Lời vừa nói ra lập tức đã cảm thấy thân thể kia trong nháy mắt căng cứng lại. Đường như nhiệt độ cũng bắt đầu có chiều hướng đóng băng.

“Cậu.....cậu....cư nhiên....dám, kêu, lão, tử, cút!? Lôi Đình đã đói bụng cả ngày liền nổi giận, lệ khí(*) trong mắt lại càng dâng cao. Con mẹ nó gặp quỷ! Con gà trắng so với con mèo nhỏ còn yếu hơn này cư nhiên không tự lượng sức mình dám bảo hần cút!?”

(*) lệ khí: tia âm ngoan, tàn độc, tức giận

Ai!? Cậu chỉ bảo hần đi, sao qua miệng hần từ “đi” lại thành từ “cút” vậy? Lí Tuấn nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

“Gà què, cậu hãy nghe cho kĩ.” Lôi Đình ném mẩu thuốc lá đi, khước miệng lãnh khốc nhếch lên, “Tôi cho cậu hai con đường để lựa chọn, thứ nhất, cậu ngoan ngoãn đi nấu cơm cho lão tử ăn, tôi có thể coi như chưa nghe thấy cậu bảo tôi cút, thứ hai.....” Lôi Đình một tay xách lấy Lí Tuấn, coi cậu như miếng giẻ mà ném lên sô pha cũ kỹ, nhanh chóng đè lên người cậu, con ngươi đã tỉnh sắc bén nhìn cậu ——”Để cho lão tử làm đến thích!.....Cậu nói xem? Nhóc con?”

“Tôi.....Tôi tôi.....Nấu cơm!” Bị thể trọng của thiếu niên đè chặt, Lí Tuấn không có khí phách kêu lên.

“Tốt lắm!” Lôi Đình vỗ vỗ khuôn mặt nộn nộn trong lòng. Thực đáng tiếc!

“Vậy anh.....Anh anh.....Anh đứng lên, tôi.....Tôi tôi tôi.....Đi làm làm.....cơm.” Lí Tuấn lắp bắp nói xong mặt đã đỏ bừng lên. Bởi vì người kia áp sát vào cậu nên Lí Tuấn có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của nơi nào đó trên người đối phương, ngạnh ngạnh, giống một cây sắt đặt trong sườn đùi của cậu.

“Anh.....Anh anh.....Tôi.....Tôi tôi.....” Lôi Đình bắt chước kiểu nói lắp của Lí Tuấn, cười ha hả: “Nhóc con, cậu thật đáng yêu!”

Nói xong còn cúi đầu hôn một cách nồng nhiệt khiến người ta choáng váng đầu óc. Hôn đến khi đầy tớ của hần không thở nổi nữa mới chịu đứng lên, hất hất mái tóc ướt sũng, lại ác liệt đá một cước qua.

“Đi nấu ăn nhanh lên! Cậu muốn lão tử chết đói sao!?”

Chỉ vì nhất thời tốt bụng, lại rước về một đại ma đầu như vậy, con ngoan trò giỏi như Lí Tuấn chỉ có thể khóc không ra nước mắt.

Tiếng điện thoại reo vang, Lôi Đình ăn uống no đủ xong thì y như con mèo mập xấu tính, nằm duỗi dài trên cái sô pha mà hần vẫn mắng là cũ nát để nghỉ ngơi.

Nhắc cái điện thoại vợ bữa được lúc ở biệt thự, Lôi Đình lười biếng tung một câu ——”Uy.”

“Đình thiếu gia.” Bên kia truyền đến một giọng nói dịu êm mà từ tính, lại làm cho nét mặt của Lôi Đình lộ vẻ kinh ngạc, bật dậy khỏi sô pha.

“Chú Lâm, chú đã về.” Nam nhân kia từng là một sát thủ đẳng cấp có giá thuê cao nhất trong giới sát thủ.

Sau lại chỉ vì lão ba mình lúc còn trẻ tuổi vô tình cứu y một mạng mạng, y liền mang tư tâm có ân tất báo đáng cười của người Trung Quốc, đồng ý xưng huynh gọi đệ với lão ba. Có thể nói, với loại suy nghĩ bảo thủ của lão nhân nhà mình, sở dĩ trên đường có thể gió thổi nước trôi(*), màu mè bóng bẩy, không thể không kể đến công lao của chú Lâm. Chỉ tiếc, lão nhân nhà mình là loại vách tường dù có trát thêm hồ thì cũng chỉ là đồng bùn thổi nát hiem thấy, rốt cuộc vẫn vứt hết mặt mũi.

(*): ý nói sự thuận lợi, trôi chảy.

Chẳng qua chú Lâm chỉ đi du lịch nước ngoài có vài ngày, lão ba liền đem mạng mình đi tặng luôn. Nhớ đến kết cục không hay ho gì của lão nhân nhà mình, Lôi Đình nhin không được phát ra một tiếng cười nhạt.

“Chuyện đại ca tôi đã biết, cậu định thế nào?” Thanh âm trong vắt của đối phương không nhanh không chậm, nghe giọng nói không thể tưởng tượng nổi người này từng là sát thủ đứng đầu tiếng tăm lẫy lừng trong giới. Mà dung mạo thanh tú nhã nhặn cùng thân hình cao to cũng khiến người ta dễ không chú ý.

Nhưng Lôi Đình và cháu của Lăng lão gia tử là Lăng Phong đã từng được y bồi dưỡng qua, mới biết ẩn giấu sau vỏ ngoài thanh tú lại là một năng lực thâm sâu cường đại. Tựa như một mãnh hổ ngủ đông, ưu nhã mà biếng nhác, lại có thể trong nháy mắt đem người ta xé tan thành mảnh nhỏ!

Lôi Đình từ trước đến nay không để kẻ nào trong mắt, nhưng lại kính trọng nam tử họ Lâm đã từng bồi dưỡng hẩn lúc nhỏ này. Mà xú tiểu tử lớn lên cùng hẩn Lăng Phong, không biết từ khi nào lại có loại chuyện kia với chú Lâm-người mà hẩn kính trọng.

Tới giờ Lôi Đình vẫn còn nhớ rõ, ba năm trước ở biệt thự nhà mình, thấy chú Lâm bị Lăng Phong đặt dưới thân mang theo một vẻ phong tình. Kia kinh hồng(*) thoáng nhìn, thiếu chút nữa làm cho Lôi Đình kinh ngạc đến rớt cằm xuống đất. Hẩn ngậm thuốc đứng sau cánh cửa, thấy chú Lâm từ từ nhắm hai mắt về mặt say mê, nằm dưới thân Lăng Phong tiểu tử mà rên rỉ thở dốc, đẹp đến yêu mị, khác hẩn với vẻ nhã nhặn lúc bình thường.

(*) kinh hồng: “hồng” ở đây là chim nhận, còn mang ý nghĩa là thư tín, tin tức. Hai từ “kinh hồng” ý nói loại tin tức giật gân, khiến người ta kinh hãi =)))

~Thẳng đến khi Lăng Phong tức giận trừng mắt nhìn hẩn rồi “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, Lôi Đình mới vuốt vuốt mũi, lú lười sợ hãi rời đi.

Sau lại mới biết chú Lâm trời sinh là “GAY”, mà Lăng Phong tiểu tử này tính hướng vẫn bình thường. Bất quá nhìn thấy chú Lâm sau khi trút bỏ quần áo lại mang một vẻ phong tình như vậy, thực quyến rũ thì Lôi Đình có thể lý giải vì sao Lăng Phong không câu nệ nam nữ. Nếu chú Lâm là loại hẩn thích, hẩn đã sớm tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước), dù sao nước phù sa không rơi vào ruộng người ngoài! Hẩn và Lăng Phong căn bản là cá mè một lứa. Thật đúng là tiện nghi cho tiểu tử kia!

Ban đầu chỉ nghĩ bọn họ giải quyết nhu cầu sinh lý người tình ta nguyện, không ngờ Lăng Phong tiểu tử kia là thật lòng. Con trai của Lăng lão gia tử đã mất, dưới gối chỉ có một đứa cháu bảo bối này. Đứa cháu duy nhất lại nổi lên “tình yêu nam nam” này, khác nào chọc phải tổ ong vò vẽ! Lăng Phong bị Lăng lão gia tử cương quyết đưa đi Anh quốc, mà chú Lâm, cũng bị một cái cảnh cáo lớn. Chú Lâm bị Lăng lão gia tử mời một người trong giới sát thủ đến giết, tuy rằng cái mạng không bị rớt mất, nhưng khi Lăng Phong biết được chuyện này thiếu chút nữa nháo một trận lên trời xuống đất.

Lão gia tử bị cháu trai bảo bối duy nhất dọa sợ, cứng không được thì chỉ có thể mềm, đành xuống nước cầu chú Lâm đừng tiếp tục với cháu trai mình nữa, chỉ cần y đáp ứng thì muốn ra điều kiện gì cũng được. Chú Lâm cười khổ đồng ý, nhưng cũng không yêu cầu điều gì. Đó là lần đầu tiên Lôi Đình thấy nam tử thanh tú tao nhã ấy lộ ra vẻ mặt sắp khóc yếu ớt, làm cho Lôi Đình lú lười không thôi.

Chú Lâm ra nước ngoài lần này, cũng vì tránh né một hồi đau khổ dây dưa với Lăng Phong. Không ngờ lại xảy ra loại chuyện chết tiệt này.

“Cháu vẫn ổn, không có gì.” Lôi Đình đáp.

“Ừm, vậy là tốt rồi.” Bên kia truyền đến tiếng nói nhàn nhạt mỗi một, “Tất cả là do tôi, biết rõ đại ca trên đường hành tẩu gây thù chuốc oán không ít, còn đi lâu như vậy, làm cho cừu gia (kẻ thù) thừa cơ hội ra tay.”

“Chú Lâm, chú không phải bảo mẫu của lão ba!” Lôi Đình cười lạnh một tiếng, “Chú cũng có chuyện buồn phiền của riêng mình, không thể suốt ngày theo sau mộng lão nhân như trông tiểu hài tử. Do ông ấy cây to đón gió, hữu dũng vô mưu, có thể trách ai?”

“Nói thì nói vậy, nhưng.....” Bên kia có tiếng ho nhẹ mang theo áy náy, hỏi ngược lại: “Mọi chuyện đã xử lý tốt rồi? Sao lại không mang anh em thuộc hạ theo?”

“Chú đã đủ phiền lòng rồi, cháu không muốn làm phiền chú. Lãng lão gia tử cho cháu mượn vài người, nhưng phải trả cái giá lớn: một sông bạc xa xỉ.”

“Khu Tây Hoàn?” Nam nhân đối diện không cần nói cũng biết. “Lãng lão gia tử đúng là giết người không nương tay.”

“Trả thù được cho lão nhân cũng đáng.” Lôi Đình không đồng ý.

“Hiếm khi thấy cậu quyết đoán như vậy, thừa dịp đối phương đang đắc ý mà đánh úp bất ngờ, tốc chiến tốc thắng.” Đối phương cười nhẹ.

Lôi Đình không muốn nói thêm về vấn đề này nữa, nghiêng người rút một điều thuốc.

“Đúng rồi, căn nhà đã được sửa sang lại tốt lắm, cậu định khi nào trở về? Hậu sự của đại ca cũng cần xử lý, còn có khu vực kia cũng cần tiếp quản.....”

“Chú Lâm, chú xem xét thể nào rồi sắp xếp đi, khi nào linh đường bố trí xong thì bảo cháu. Lôi Đình nhìn nhìn căn bếp yên tĩnh không tiếng động, gầy gầy tàn thuốc trên tay.

Bên kia trầm mặc một hồi, sau đó tiếng nói trầm thấp lại truyền tới: “Trong trường học cậu cũng nên tỏ vẻ.....Tuy rằng chỉ là ngoài mặt, nhưng không quen bạn bè nào thì cũng không ổn.”

“Mẹ nó!” Lôi Đình nhin không được gắt: “Cũng không biết trong đầu tử lão nhân nghĩ gì! Đừng bắt cháu giả làm người tốt!”

“Đại ca chỉ muốn cậu có một cuộc sống bình thường như bạn bè đồng trang lứa..... Tuy rằng cậu đã đạt được chứng chỉ MBA(*) của Mĩ.” Nhẹ nhàng than thở, “Cậu và Lăng Phong đều là thiên chi kiêu tử, chỉ số thông minh một chín một mười, tự nhiên cũng sẽ khinh thường loại trường trung học bình thường này.....Nhưng nói thế nào, cậu cũng là học sinh, tóm lại phải cố ra dáng một chút. Dù sao cũng là trường học công lập của chính phủ mở ra.....”

(*) Chứng chỉ MBA: Thạc sĩ quản trị kinh doanh (Master of Business Administration- MBA): là bằng thạc sĩ chuyên ngành quản trị kinh doanh, thu hút nhiều người ở một phạm vi rộng trong các ngành học có tính học thuật.

Lôi Đình hừ lạnh. Tùy tiện nói vài câu cho có lệ rồi treo điện thoại.

Đứng lên, vươn duỗi tay chân hoạt động gân cốt, xem xét hoàn cảnh của mình hiện tại — tuy rằng căn nhà này cũ nát đến độ có thể sập bất cứ lúc nào, nhưng không biết vì cái gì, Lôi Đình vẫn không muốn rời khỏi.

“Ầm ầm.....” Tiếng động cơ xe máy phân khối lớn vang lên ở sau lưng, Lí Tuấn còn chưa kịp phản ứng lại thì tiếng rít đã dừng lại trước mặt cậu.

“Lên xe!” Khi một cái mũ bảo hiểm chụp lên đầu, Lí Tuấn vẫn còn có chút ngốc lảng. Nhìn thiếu niên trước mắt mà mình đã nhất thời hảo tâm mang về, ở lì trong nhà mình không chịu đi, còn vênh mặt hất hàm sai khiến mình, Lí Tuấn tính cách hướng nội lại yếu đuối không biết nên đối mặt thế nào với vị “Đại phật” này.

Tóc màu đỏ sậm đường hoàng, khuôn mặt đã tính lợi hại, thân hình cao lớn kiện mỷ, quần bò bao lấy đôi chân thon dài đang đặt trên thân xe máy Ferrari, chủ nhân xe máy dùng đôi con ngươi sắc bén cùng vẻ không kiên nhẫn nhìn cậu.

“Tôi muốn đi.....Đi học.” Lí Tuấn ngập ngừng, không rõ ý tứ.

“Vô nghĩa!” Chủ nhân xe máy để lộ răng nanh sắc bén, không đợi đối phương trả lời, bàn tay to trao một cái, đã tóm lấy thân ảnh nhỏ gầy trước mắt ném tới sau xe, tựa như điều hâu quắp gà con — “Đội mũ cẩn thận vào, nếu không muốn chết thì ôm tôi chặt một chút!”

“Oa.....” Lí Tuấn ngay cả tiếng kháng nghị cũng chưa kịp nói, đành bắt đắc dĩ đội mũ cẩn thận, vươn đôi tay gầy yếu ôm lấy bóng dáng to lớn trước mắt.

Cách một tầng áo sơ mi tơ tằm màu rượu đỏ, là cơ thể cường kiện mà hữu lực. Hoàn toàn không giống với khí lực mà thiếu niên bình thường có.

“Ầm ầm.....” Thanh âm nặng nề của động cơ vang lên lần thứ hai, Lí Tuấn có chút khấn trương ôm chặt thắt lưng người phía trước. Hơi thở nóng nóng dán vào lưng truyền đến, trục bánh xe chuyển động về phía trước như xé gió mà phóng đi.

Nhà cao tầng san sát, bay nhanh xẹt qua một đám người, xe máy rực đỏ màu lửa, tựa như con báo vút qua đám đông đang chen chúc kia. Rẽ ngoặt thuận tiện, tùy tâm sở dục(tùy theo ý mình) mà khống chế tốc độ, chủ xe kiêu ngạo hiện ra như ảo thuật.

“Ầm ầm.....” Không biết từ khi nào xe máy đã vào bãi đỗ xe của trường, trong đầu Lí Tuấn vẫn còn truyền đến từng trận váng vất. Chưa bao giờ đi qua xe máy siêu tốc, sắc mặt cậu khó nén nổi tái nhợt.

Cước bộ có chút không thật đi đến phòng học của chính mình, lại phát hiện thiếu niên cao lớn phía sau cũng đi theo mình vào lớp học.

Đi!? Lí Tuấn nghi hoặc chăm chú nhìn hắn, không nén nổi ngạc nhiên.

“Muốn gì?” Lôi Đình lệ mắt(mắt sắc bén) đảo qua, các học sinh đều dạt ra. Con bà nó, tính ra, đã nửa năm nay hắn không đến trường.

Tuy rằng hắn là học sinh của học viện này, nhưng cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Lão Đại hắn hàng năm chỉ có vào ngày khai giảng mới lộ vẻ rạng rỡ, thời gian còn lại căn bản không thấy bóng người. Nên khi tiểu chim bìm bịp kinh ngạc nhìn hắn, hắn cũng không hồn giận chỉ nhú nhú mày.

Gà quê sẽ không nghĩ hắn là một tên thất học ngay cả tiểu học cũng chưa tốt nghiệp đi!? Làm gì mà lộ ra biểu tình kinh ngạc giống như gặp quỷ vậy!?

“Tôi nghĩ.....” Lí Tuấn không nghĩ thiếu niên cao lớn trước mắt cứ nhiên cũng là học sinh của học viện này, hắn mang một bộ dáng thanh niên lêu lổng, làm cho Lí Tuấn không liên hệ nổi hình tượng của hắn với sách vở.

“Lão tử lười đi học, làm sao?” Lôi Đình không hồn giận phát ra tiếng.

“Không, không có gì.” Lí Tuấn vội vàng đẩy mắt kính, có chút kinh hoảng nói: “Tôi, tôi đi đi học.” Nhìn thấy bên cạnh học sinh tụ tập càng lúc càng nhiều, đều rất một bộ dáng tò mò, lượn qua lượn lại, Lí Tuấn vội vàng chạy vào lớp học của mình.

“Xuy!” Nhìn thấy bóng dáng nhỏ gầy của tiểu chim bìm bịp chạy trời chết, Lôi Đình hiềm khi hảo tâm không xông lên đánh cậu một chút. Lệ mắt lần thứ hai quét về phía bạn cùng trường, Lôi Đình khó chịu hừ hừ, bạc thần (môi mỏng) lãnh khốc phun ra một chữ –“Cút.”

Bị khí tức nguy hiểm của hắn dọa sợ, bạn cùng trường đang vây quanh liền chạy toán loạn.

Đi vào lớp học mà mình tám trăm năm không thêm đặt chân đến, Lôi Đình đặt mông ngồi ở bàn cuối cùng đơn đơn độc độc. Giáo viên và học sinh thì nhìn trừng trừng cái chân đang gác trong ngăn bàn.

Trên bục thầy giáo mở to mắt nhìn nam tử cao lớn đột nhiên xuất hiện, dưới lớp học sinh thì bàn tán không dứt.

“Cái kia..... Là ai? Học sinh sao!?” Học sinh A phía trước khe khẽ nói nhỏ, không ngừng quay lại nhìn cái tên không hề giống học sinh kia.

“Tôi cũng không biết.” Học sinh B bị hỏi cũng không hiểu ra làm sao.

“Suýt, các cậu nói nhỏ thôi! Đừng để hắn nghe được, hắn không phải là người các cậu có thể chọc vào đâu.” Một học sinh C đã từng gặp hắn hồi khai giảng nhỏ giọng nói.

“Hả, cậu có biết? Hắn là ai vậy a? Là học sinh cùng ban với chúng ta sao?” Học sinh A tò mò vội vàng đặt câu hỏi.

“Hắn là xã hội đen, tóm lại là không giống chúng ta.” Học sinh C thần bí hề hề nói.

“Không phải đâu? Ban giám hiệu sao có thể cho một người như thế học ở trường của chúng ta!”

“Ban giám hiệu không cho phép cái rắm! Một khẩu súng chĩa vào đầu cậu, không nhận cũng phải nhận.” Học sinh C nhũn thuận ồm ồm trả lời.

“Oa..... Thật là lợi hại!” Thanh âm hãi sợ nho nhỏ vang lên, “Khó trách bộ dáng hần lại như vậy.”

“Đương nhiên, hồi trước ở trường cũ tớ có nghe người quen nói qua.” Học sinh C có chút đắc ý nho nhỏ, “Không những thế.....hắn còn là trường hợp đặc biệt, trường học có sắp xếp cho những học sinh cá biệt như vậy. Tóm lại đều rất có thể lực. Trường học đặc tội không nổi, cho nên đều mắt nhắm mắt mở cho mấy người này.”

Học sinh kia khe khẽ nói nhỏ, càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng hoàn toàn không phát ra tiếng nào. Dù sao bọn họ cũng chỉ là học sinh bình thường, lúc mới đầu thì còn hiếu kì, về sau chỉ còn lại sợ hãi.

Ai cũng không dám liếc nam nhân phía sau nữa, đều an phận thủ thường chăm chú nghe bài giảng.

6. Chương 6

Hội học sinh trung học Vân Lam —— “Phó Kiệt, việc lớn không tốt!” Chỉ thấy một đội viên đội bóng rổ thân cao như cự tháp, mặc đồng phục màu đỏ đen của đội bóng như gió xoáy lao vọt vào, trên khuôn mặt mồ hôi đầm đìa vừa tức giận vừa hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Thân là đội trưởng kiêm hậu vệ không chế bóng của câu lạc bộ bóng rổ trung học Vân Lam, Phó Kiệt đang ngồi xem bộ phim tư liệu về vòng thi đấu league bóng rổ nam các trường trung học trong cả nước do công ty xx tài trợ lấy từ hiệp hội thể dục học sinh trung học của bộ giáo dục, cậu đang tập trung tinh thần nên chỉ lơ đãng hỏi lại một câu.

“Đừng xem nữa, sân bóng rổ sắp đại loạn rồi!” Bàn tay ngăm đen không hề khách khí rút nguồn điện, màn hình nhất thời tối đen.

Phó Kiệt đang nhìn màn hình để tìm ra nhược điểm của đội bóng rổ đối phương, lập tức bị ngắt điện, có chút cảm tức giương mắt.

“Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Đừng nói nữa, chúng tớ đang yên ổn luyện bóng ở sân vận động, đột nhiên xông tới một tên giống như quỷ! Nhuộm tóc, đeo bông tai, còn mặc áo sômi màu đỏ thắm hoa lệ, vừa tiến vào liền đoạt bóng của chúng tớ, nói rất nhảm chán muốn chơi với bọn tớ, tên kia thân thủ tựa như quỷ! Còn mạnh mẽ ra đòn hiểm! Đánh ngã toàn bộ các thành viên trong đội...” Đội viên như cự tháp kéo áo của mình lên, những vết xanh tím rõ ràng, có một số chỗ còn hiện ra màu đen quỷ dị, “Nếu cậu mà không đến, các đội viên đều sẽ bỏ mình, cũng đừng mong có thể vào sân thi đấu!”

“Tên kia từ đâu đến? Là học sinh trong trường chúng ta sao?” Phó Kiệt nhíu chặt mày, vội đứng lên đi theo đồng đội.

“Không biết! Trong trường chưa từng gặp qua người này! Hình như là ở bên ngoài, nhưng nghe ngữ khí của hắn lại hình như là học sinh trong trường. Tóm lại thật sự quái dị. Theo lý thuyết, một nhân vật như vậy thì không có khả năng chưa từng gặp qua một lần nào trong trường học...”

“Hắn... Đánh bóng tốt lắm à!” Phó Kiệt lấy việc chơi bóng rổ chuyên nghiệp là nguyện vọng đầu tiên, chú ý nhất vẫn là kỹ thuật chơi bóng của đối phương.

“Đừng nói nữa, nói ra lại sôi máu! Tên kia không biết là từ đâu đến, đánh bóng rất có lực xoáy! Có thể nói là vận động viên thiên tài!”

... Chỉ là tiểu tử kia thô bạo muốn chết, ra tay cũng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Son of the bitch! Ném vào giỏ rất giống như đang đấu bò, thiếu chút nữa là phá hỏng cái khung giỏ...”

Hai người vừa đi vừa nói, cự hán thân cao hai mét cùng Phó Kiệt cũng không hề thấp càng ngày càng tăng tốc, cuối cùng quả thực dùng tốc độ không phải của người thường đi vào bên trong sân bóng rổ của trường

học —— trong sân bóng rổ một đồng hỗn loạn, các đội viên thân cao thể tráng ngã trái ngã phải rơi rụng ở trên sân bóng. Tiếng kêu rên rĩ không dứt bên tai.

Nam tử hình thể đứng giữa những đội viên cơ bản trên dưới hai mét tuyệt không tính là xuất chúng, tóc nhuộm thành màu đỏ sậm, đang cùng ba đội viên còn lại duy nhất đơn đấu.

“Nhiều người đấu với một mình hần như vậy ư?” Phó Kiệt giật mình nhìn đồng đội ngã đầy trên đất, quả thật không thể tin!

Đội viên bóng rổ cùng cậu đến cũng ngạc nhiên nhìn khắp sân —— “Người này...” Chỉ nói được nửa câu rồi không dám nói tiếp. Trong lòng có chút lo sợ.

Bởi vì thời điểm vừa mới bắt đầu không phải cùng lên tập thể, sau đó các đội viên phát hiện cái tên đột nhiên xuất hiện này thật sự quá lợi hại, kỹ thuật xuất quỷ nhập thần, đánh cho bọn họ mặt xám mày tro không nói lại còn đau muốn chết. Vốn là thanh niên nhiệt huyết tính tình táo bạo, tức giận hơn nữa không cam lòng liền hét to đồng loạt xông lên. Chỉ khi Triệu Kỳ thấy tình huống đã không thể khống chế được nữa mới bắt đầu đi cầu viện binh.

Một tiếng nổ rầm vang lên, lại là một cái lên giỏ thô bạo làm người khác chấn động. Thân hình mạnh mẽ như rồng nước đứng ở giữa sân kia, tay không cầm bóng dễ dàng lách người lừa hai cầu thủ đang phí công che ở trước người hần, dễ dàng ném bóng vào rổ.

“Mẹ nó!” Thấy đồng đội của mình bỏ xác tập thể, toàn bộ ngã trên sân bóng rên rĩ không ngồi dậy được. Đội viên đứng ở bên cạnh Phó Kiệt liền không nhịn được khẽ chửi một tiếng.

“Tên kia có căn cơ võ thuật...” Nếu là người trong nghề chỉ cần vừa nhìn đã biết. Kia quanh thân sát khí sắc nhọn, thân thủ nhanh nhẹn, cùng sức bật cường hãn, lại thêm khí tức mà không một vận động viên bình thường nào có được. Khuôn mặt tuần lãng của Phó Kiệt có chút âm trầm.

“Thế nào?” Người nọ một tay cầm bóng, miệng còn ngậm miếng thuốc lá, nhấc chân giẫm lên đội viên bên cạnh, “Không phải vừa rồi vẫn còn kêu gào sao? Bây giờ sao cảm hết rồi!? Lúc đầu dương oai lão tử còn tưởng các ngươi có bản lĩnh gì!..... Mẹ nó, một đám phế vật! Lãng phí một đồng thời gian của lão tử!”

“Phi..... Son of the bitch!” Đội viên đang bị giẫm dưới chân không phục nhỏ một ngụm.

Lôi Đình cúi tiết một cước đá lệch mõm tên kia, phun miếng thuốc lá ra khỏi miệng, cả người đàng đàng sát khí: “Nói lại lần nữa xem, đừng tưởng lão tử không hiểu câu tiếng Anh chó má đó!”

“Son..... of the..... bitch.....” Tên kia vẫn cố ý nhắc lại.

“Giỏi lắm giỏi lắm.....” Lôi Đình dùng chân ra sức nghiền lên khuôn mặt đã biến dạng kia, giận dữ cười lạnh, khi chuẩn bị một cước đá bay thẳng kia thì bỗng nghe thấy một tiếng quát to —— “Dừng tay” Mắt vừa nâng lên, chỉ thấy ở cửa sân bóng rổ có hai người đang đứng.

“Ha hã.....” Mày kiếm gương lên, “Thì ra là tên gấu chó sợ chạy trốn chết đi tìm viện binh, lão tử còn nghĩ mày cuốn đuôi chạy mất mặt rồi!”

Như thế nào? Sao có thể là người này!? Thoạt nhìn tể da nộn thịt như vậy.....

“Câm miệng!” Triệu Kỳ thẹn quá hóa giận, đỏ mặt tía tai.

Trong nháy mắt sắc mặt Lôi Đình trở nên âm trầm vô cùng, nhấc chân rời khỏi cái mặt dẹp dưới sàn kia, chậm rãi bước tới. Hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt toát lên một vẻ cực kỳ lãnh khốc —— “Tao —— dựa vào cái gì mà phải.....nghe mày!?” Ngực khí vừa thấp lại trầm, ẩn chứa sấm giạt gió rền.

Bị hần nhìn chăm chăm như thế khiến người ta cũng phải rùng mình, người này.....Người này thế nào lại có loại khí thế khủng bố đến vậy!?

“Cậu dùng vũ lực để thắng, không thấy hổ thẹn sao?” Phó Kiệt lên tiếng, khuôn mặt tuần lãng cũng trở nên khó coi. Cậu vốn sinh trưởng trong một gia đình đại phú đại quý, tuy bề ngoài tuần lãng âm áp như ánh mặt trời, nhưng bản chất cao ngạo vẫn không thể chối bỏ.

Trận tranh giải bóng rổ league sắp diễn ra, mà đội nhóm thường ngày được tập luyện về thể lực giờ phút này lại đang nằm đo ván trên sàn không dậy nổi, đại khái đều bị thương không nhẹ, trong lòng Phó Kiệt dâng lên một cỗ lửa giận.

Nếu không phải nắm rõ đội bóng như lòng bàn tay, cậu còn tưởng là do đối phương phái người đến khiêu khích, từ đó dễ gây khó dễ —— loại chuyện này ở trong đội bóng đã nhìn mãi thành quen rồi.

Mà người trước mắt kia, vừa nhìn đã biết không phải loại mà kẻ khác có thể điều khiển!

“Ha ha.....” Người nọ lần thứ hai nở nụ cười, ánh nhìn nâng lên một chút nhìn tên đứng cạnh “cự thập”, sắc mặt vẫn như cũ hóa đen.

“Cuối cùng lão tử mới gặp được một người trong nghề. Thế nào? Không phục!? Không phục thì đến đấu một trận với lão tử..... Hiện tại lão tử —— vô, cùng, nhàm, chán.”

“One on one.” (Một chọi một). Thanh âm hữu lực đáp lại.

“Tốt, có chí khí!” Lôi Đình huyết một tiếng sáo, tươi cười vừa hiện lại trầm xuống, “Tốt nhất là cậu nên thật sự có “chí khí”, nếu không đừng trách tôi đánh cho rằng rơi đầy đất!”

“Phó Kiệt, đừng đấu với hắn! Người này không phải là người, căn bản là tên quái vật!” Triệu Kỳ đứng bên cạnh vội vàng ngăn cản.

“Câm cái miệng thối của mày lại!” Một ánh mắt tàn ác phi qua, chợt quay đầu lại lộ ra răng nanh sắc nhọn nói với người kia: “Game start, Sirrah.”

Tiếng thân thể va chạm mạnh giữa sự yên tĩnh của sân bóng lại có vẻ nặng nề khác thường. Nhưng loại im lặng nhàm chán này không duy trì được bao lâu, đã bị một tiếng gào thét nhiệt tình của thanh niên phá vỡ.

“Phó Kiệt, cố lên! Thay cả nhóm xử lý hắn!”

“Ta thao! Tên kia lại phạm quy! Phó Kiệt cậu đừng khách khí với hắn! Nói qui củ với người như vậy không ăn thua đâu!”

“Con bà nó, này mà gọi là chơi bóng sao!? Tên kia căn bản là tìm người chơi đùa vật lộn!”

“Tên cặn bã!”

“Được chó nuôi dưỡng!”

.....

Tiếng chửi bậy cầm phẫn liên tục vang lên, hai người giữa sân vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Thân thủ quỷ mị, dùng một tốc độ cướp đoạt mà kẻ khác không kịp nhìn, sử dụng sức mạnh cùng kỹ thuật song trọng (hai tầng).....Không thể phủ nhận, trận đấu này quả là có một không hai.

Một trận đấu hiểm có như vậy cho dù làm người ta phát điên phẫn nộ, cũng làm người ta nhiệt huyết sôi trào.

Tên này quả thật mạnh như quỷ, bất luận là thân thủ hay kỹ thuật, đều giỏi tới mức khiến bọn hắn không tưởng tượng nổi. Mà đội trưởng bọn họ vốn rất quen thuộc kia, cũng thân kỳ có một thực lực mới mẻ, không giống với lúc trước.

Trước mắt bọn họ tuy người kia là một vận động viên xa lạ, nhưng lại làm bọn họ càng thêm kích động vui sướng.

“Mẹ nó! Một đám phế vật chỉ biết kêu gào!” Lôi Đình tà tà liếc mắt nhìn những cầu thủ ở biên sân bóng, không khách khí tặng cho người đứng đầu của bọn họ một cú ném thật mạnh, một tiếng xương vỡ vụn “Răng rắc” truyền đến. Lôi Đình nhú mày, lạnh mắt nhìn xem tiểu tử này có thể chống đỡ được bao lâu.

Đúng vậy, tiểu tử này quả thật có chút thực lực, so với đám phế vật kia mạnh hơn mấy lần.....Đáng tiếc, bình thường hắn vô cùng ham thích tập thể hình ở chợ đêm quyền anh. Loại trò chơi bóng rổ cho trẻ con

này, hồi ở nước Mĩ lão đại hấn đã sớm chơi đến phát ngáy. Cảm thấy nhàm chán muốn tìm người “một chọi ba”.

“Xương cốt cũng cứng gớm.” Hiếm khi Lôi Đình dùng ánh mắt tán thưởng như thế liếc cái tên đầu đã phủ đầy mồ hôi lạnh kia. Hấn biết rõ mình xuống tay nặng như thế nào, tiểu tử này có thể chống đỡ được tới giờ, cũng coi như là kiên cường.

“Ít nói lời.....vô nghĩa!” Biết rõ xương sườn của mình khẳng định đã bị gãy mất vài cái, động đến chỗ đau làm sắc mặt trắng bệch, Phó Kiệt vẫn cố tỏ ra không có chuyện gì nghiêng rằng nói ra.

“Sách!” Lôi Đình nhổ một tiếng. Vung tay ném thứ đang cầm đi thật xa. Quả bóng nảy hơn mười lượt mới dần dần ngừng lại, “Lão tử không muốn chơi với cậu nữa.....Trò chơi kết thúc, thắng nhóc.”

“Chẳng lẽ..... Cậu muốn võ môn chạy lấy người!?” Dem hơn phân nửa đội bóng của cậu đánh đến mình đầy thương tích, người này muốn quên nhanh vậy sao!?

“Vậy cậu muốn thế nào?” Lôi Đình theo ánh nhìn của cậu liếc mắt về phía sân, cười nhạt một tiếng, tà liếc tên đối diện đang đầu đầy mồ hôi: “Tự lo cho mình đi, thắng nhóc!”

“Chết tiệt!” Hai đầu gối mềm nhũn, Phó Kiệt quỳ rạp xuống đất. Cảm tức nện một quyền trên mặt sân, nắm tay đã hơi rỉ ra vết máu. Động tác này lại gây ảnh hưởng đến xương sườn, cơn đau bất ngờ đánh tới làm cậu thiếu chút nữa ngất đi.

“Phó Kiệt, cậu có ổn không?” Nhóm cầu thủ xúm lại đây, vẻ mặt đều có chút chột vạt.

“Không tốt.....” Phó Kiệt cười khổ một tiếng, khuôn mặt tuần tú trắng bệch: “Tên kia..... Đánh gãy..... vài cái xương sườn của tớ.”

“Mẹ nó! Không thể để tiểu tử kia tiện nghi như vậy được! Tìm hấn tính sổ đi!” Triệu Kỳ hô một câu, bàn tay nắm chặt lại đến mức các khớp ngón tay phát ra tiếng “rắc rắc”. Nháy mắt đã đẩy lên sự phẫn nộ trong toàn đội bóng, mỗi người đều hận không thể xẻ tên kia làm tám mảnh.

“Không cần đi!” Phó Kiệt nhăn mày, “Tên kia..... Rất nguy hiểm.”

Trên thân người nọ tản mát khí tức bức nhân, rõ ràng là nhân vật xã hội đen. Người như thế —— không phải kẻ mà mấy học sinh trung học như họ có thể trêu vào.

Tự dưng rước lấy phiền phức, trừ bỏ phần nộ cùng không cam lòng, chỉ có thể tự nhận do mình không giỏi.

Cơn đau từ hạ thân truyền đến làm cho Lí Tuấn đứng ngồi không yên. Buổi sáng lúc rời giường có cảm giác phát sốt, trong đầu ong ong từng trận váng vất, làm cho cậu không thể tập trung nghe giảng.

Tuy rằng đã uống thuốc hạ sốt, nhưng dường như một chút hiệu quả cũng không có, Lí Tuấn vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, bài học trên bảng cũng trở nên buồn tẻ vô vị, lần đầu tiên trong cuộc đời Lí Tuấn cảm thấy nghe giảng mà như lạc trong sương mù, không biết phương hướng.

Trong đầu óc loạn thất bát tao không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ nghe thấy tựa như có hàng trăm nghìn tiểu binh(binh sĩ nhỏ) đang khua chiêng gõ trống trong đầu.

Thật vất vả chịu đựng được đến lúc tan học, miệng vừa khô lại vừa đắng, Lí Tuấn muốn tìm nước uống, nhưng vừa đứng lên lại một trận thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng), thiếu chút nữa ngã vào cái bàn.

Lí Tuấn túm vội cái bàn trước mắt mới miễn cưỡng ổn định được thân mình đang lung lay. Một chút cũng không chú ý tới trong phòng học có điểm khác thường.

Một đạo thân hình to lớn màu đỏ không hề cố kỵ mà xông vào phòng học, không để ý tới vẻ kinh ngạc cùng tiếng hấp hút khí xung quanh, thẳng hướng góc sáng mà bước về phía mục tiêu.

“Tiểu chim bìm bịp, mặt cậu sao lại hồng như vậy!?” Lôi Đình cau mày, từ trên cao nhìn xuống đặt câu hỏi.

Hiện tại ngấm lại, đáp ứng với chú Lâm đến điểm danh ở trường học quả là một việc làm ngu xuẩn! Mông còn chưa ngồi ấm chỗ, lão đại hấn đã nhảm chán đến độ muốn giết người! Thằng cha già sắp xuống lỗ đứng trên bục giảng nói đến nước miếng tung bay, con mẹ nó nói đến nước miếng tung bay thì cũng thôi đi, lại còn bước xuống nhéo lỗ tai hấn, hỏi cái này cái kia, phạt này phạt nọ, văng hết cả nước miếng lên mặt hấn! Lôi Đình không thèm nói nửa lời, “oanh” một phát giăng cho thằng cha già một cú rồi trực tiếp bỏ chạy lấy người.

Nghẹn một bụng đầy hỏa, vốn hấn định đến sân tập thể thao tìm mấy cái bao cát đánh chơi, không ngờ cái trường khi gió này ngay cả bao cát cũng không có! Thật sự là hỏa đại xuyên thấu(*)! Cho nên khi đụng phải một đám ngu xuẩn đang chơi bóng rổ, hấn không chút suy nghĩ liền tiến đến bắt lấy quả bóng, bởi bọn họ chơi một hồi xa luân chiến.(*).

(*) hỏa đại xuyên thấu: lửa giận ngập trời

(*) xa luân chiến: nhiều người đánh một người, thay nhau đánh luân phiên.

Nếu không phải về sau tiểu tử kia kiên cường làm hấn có chút tán thưởng, hấn đã sớm không khách khí mà đem đám phế vật chỉ biết kêu gào kia đánh đến răng rơi đầy đất! Một đám phế vật không xứng làm bao cát!

Ra khỏi sân bóng vốn Lôi Đình định đi ăn cái gì ngon ngon, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi đến lớp học của tiểu chim bìm bịp. Không rõ thần kinh mình bị gì rồi làm Lôi Đình nhịn không được chửi một câu. Cuối cùng vẫn nhẫn nại đợi trước phòng học đến khi tiếng chuông báo giờ tan học vang lên.

Bất quá..... Tiểu tử này sao lại thế này!? Mặt vừa nóng vừa đỏ như trứng chim bị nấu chín!

“Tôi..... Rất khó chịu.” Thấy rõ thân ảnh vị đại nhân cao to trước mắt, tuy rằng biết tất cả mọi sự hỗn loạn đều do người này đầu sỏ gây nên, trong lòng Lí Tuấn vẫn thấy yên tâm mà ngã xuống.

“Uy! Tiểu chim bìm bịp!” Lôi Đình lấp bắp kinh hãi, cánh tay dài duỗi ra, nháy mắt đã đem thân hình gầy nhỏ áp vào trong ngực. Vừa chạm đến nhiệt độ nóng bỏng tay của người trong lòng, Lôi Đình nhịn không được chửi ầm lên —— “Ta thao! Làm cái gì!? Sao lại nóng như vậy! Cậu muốn bị chết cháy sao? Còn học với chả hành cái gì!” Người nóng như vậy lẽ ra phải vào bệnh viện khám gấp, tiểu chim bìm bịp lại còn đợi đến khi tan học!

Lôi Đình nghĩ mà thấy hãi, tuy rằng chưa nghe nói qua ai phát sốt mà chết, nhưng bị biến thành ngu ngốc thì cũng có khác gì đã bước chân vào quan tài đâu. Trong lòng Lôi Đình ban đầu vốn ác liệt, hiện tại mặt lại đen như đáy nồi.

“Một lũ ngu xuẩn chúng mày đứng vây quanh chỗ này làm gì!? Cút ngay!” Lôi Đình ôm ngang người trong lòng, giơ chân đá bay một thằng đứng chắn đường.

“Trong trường học có phòng y tế.....” Không biết là thanh âm nho nhỏ của ai đề nghị một câu.

“Nói, nói cái đầu mẹ mày!” Lôi Đình quay về phía phát ra tiếng nói, đồng thời phun ra một câu, thân hình cao lớn vội xông ra ngoài.

Cái trường học khi gió này ngay cả phòng tập thể thao cũng không có bao cát, nói không chừng cái gọi là phòng y tế cũng chỉ giả danh lừa bịp, dùng để nuôi béo một lũ ngu ngốc!

Tại khoa hồi sức cấp cứu của bệnh viện XX, một người đàn ông mặc áo blu, gương mặt trẻ trung trắng nõn đang nghiêm mặt bước tới phòng cấp cứu. Hoàn toàn không để ý tới thần sắc buồn bực lo lắng của đối phương.

“Thế nào?” Hiếm khi thấy Lôi Đình mang vẻ mặt nghiêm túc.

“Sốt cao ba mươi tám độ năm, có triệu chứng mất nước.” Người đàn ông trẻ bỏ tai nghe vào túi áo blu rộng thùng thình, sắc mặt cũng khó coi như vậy.

Bệnh viện tư nhân này là sản nghiệp của Lãng lão gia tử, mà người đàn ông trước mắt này, là bác sĩ mà Lãng lão gia tử phải dùng một số tiền lớn mời từ nước Mỹ về.

Đường Tĩnh thân là một viện trưởng bệnh viện, cũng là một bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng, giờ lại bị tên tiểu tử thối trước mắt này chộp đến khám bệnh cho cậu nhóc kia, dĩ nhiên sắc mặt đen lại.

“Sẽ không bị sốt đến độ biến thành kẻ ngốc chứ!?” Lôi Đình lo nhất vẫn là vấn đề này.

“Yên tâm, sốt cao dẫn đến ngu ngốc cũng khó như kiểu cậu bị chim thải phân lên đầu vậy.....” Đường Tĩnh ngoài cười nhưng trong không cười, “Thiếu niên kia là ai?”

“Cậu ta là người quen của tôi.....bạn cùng học.” Lôi Đình không biết nên hình dung mối quan hệ giữa bọn họ như thế nào, đành hăm hồ phun ra từ này.

“Tiểu tử cậu từ khi nào có lòng tốt như vậy!?” Nam tử rất không nể tình cười lạnh một tiếng, “Bình thường cho dù có người chết trước mặt, cậu cũng còn ngại thì thể đối phương cản đường mà đá văng ra! Vậy mà.....” Ngón tay thon dài cuộn lại: “.....Mới chỉ phát sốt thôi mà đã khua chiêng gõ trống bảo tôi đến khám cho cậu ta?” Lại còn sợ thiếu niên kia sốt cao hóa ngốc!?”

“OK! OK!” Lôi Đình giơ hai tay đầu hàng, “Với tôi mà nói cậu ta đúng là không phải bạn bè bình thường, coi như là ngựa nhỏ của tôi, được chưa!?”

“Từ khi nào cậu cũng giống Lăng Phong có loại khẩu vị này vậy!?” Nam tử trẻ tuổi nở nụ cười, cười đến xán lạn mà chói mắt, ngay sau đó lại nghiêm túc nói: “Vừa rồi tôi đã kiểm tra cho cậu ta, hậu đình có một vết nứt nhỏ. Chắc do tiểu tử cậu làm phải không!? Lần đầu tiên của người ta mà đã làm kịch liệt như vậy, đúng là không biết thương hương tiếc ngọc.”

“Anh nói.....Cậu ta vì vậy mà phát sốt?” Lôi Đình nhú mày.

“Bằng không thì cậu cho là vì cái gì?” Đường Tĩnh cười lạnh, “Lần đầu tiên của nam và nữ cũng không khác nhau lắm, không cẩn thận còn có thể chảy máu. Tuy rằng cơ thể đứa nhỏ kia vô cùng mềm mại co dãn, nhưng bị dũa thú như cậu chà đạp một đêm không bệnh mới lạ!.....May mắn là tuy bị sốt, nhưng hậu môn và dây chằng đều không bị thương tổn quá lớn.”

“Sách, phiền phức vậy sao?” Lôi Đình khinh sách một tiếng.

“Thế nào?” Đường Tĩnh tiếp tục cười lạnh, “Ăn xong rồi còn trách đối phương không lau khô miệng dùm cậu sao!?”

“Đường, Tĩnh!” Tranh cãi —— là điềm báo cơn tức giận của dã thú.

“Được rồi, được rồi.” Đường Tĩnh cũng thực thức thời ngậm miệng. Dù sao trước mặt cũng là tên mãnh thú không nên chọc vào —— Ngay cả Lăng lão gia tử, lão đại hắc bang tung hoành khắp Đông Nam Á, cũng phải kính tên này vài phần, một bác sĩ ngoại khoa nho nhỏ như anh có khả năng làm gì được hắn sao?

Trêu chọc vào loại ôn thần này, Đường Tĩnh chỉ có thể mặc niệm cho thiếu niên ở bên trong.

“Vào đi, vừa rồi bạn cậu nóng đến thần trí không rõ vẫn còn gọi cậu kìa.”

Người sinh bệnh thường đặc biệt yếu đuối, thiếu niên thấy mình đang ở một nơi xa lạ, xung quanh bị mấy người lạ vây lấy, cậu giống như một con thỏ kinh hoảng bất an, vừa khóc lại vừa nháo. Mãi đến khi Đường Tĩnh thấy sắc mặt cậu càng ngày càng kém, mới đi đến nói cho cậu biết người đưa cậu đến đây đang đứng ở ngoài, thiếu niên mới bình tĩnh lại.

“Ách.” Lôi Đình nghe vậy ngẩn người, nhưng lập tức phản ứng ngay. Quay đầu bước vào phòng cấp cứu.

Phòng bệnh ở khoa cấp cứu cách âm không tồi, tuy rằng bên ngoài có vẻ ồn ào nhưng bên trong lại yên tĩnh hơn nhiều. Lôi Đình vừa đi vào liếc mắt một cái đã nhìn thấy tiểu chim bìm bịp đang nằm trên giường. Cái kính buồn cười của cậu được bỏ ra, cặp mi dày dài như con gái khép lại, sắc mặt ửng hồng, hai tay vùng vẫy, khuôn ngực gầy yếu phập phồng, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

“Gà.....nhỏ.” Trái tim lãnh khốc của Lôi Đình rung lên một chút, tuy rằng người trước mắt này —— là loại sinh vật tôm tép hèn khinh thường nhất. Nhưng lại ngoài ý muốn gọi lên lòng thương xót của hắn.

Có lẽ do hoàn cảnh tiểu chim bìm bịp xuất hiện rất trùng hợp. Khi hắn bị kẻ thù bất ngờ đuổi giết một ngày một đêm, lại bị ông trời không có mắt trút mưa xuống ào ạt, người qua đường tránh hắn còn hơn rắn

rét, lại đột nhiên có một người sứt sẹo buồn cười xuất hiện trước mặt hắn — kia cặp môi anh đào hồng nhạt mấp máy, khẽ nói ra những lời êm dịu thân thiết, không ngờ lại lay động được tâm can băng lãnh của hắn.

Thì ra, trên đời này còn có một loại người như vậy, chính mình rõ ràng như một con kiến hèn mọn yếu đuối tham sống sợ chết, lại vẫn cố khắc chế sự sợ hãi của bản thân, run rẩy vươn tay về phía người xa lạ kia cầu viện — khi tất cả người qua đường đều tránh hắn như tránh mãnh thú mà vội bước đi, chỉ có cậu, bị hắn ác liệt ngáng chân làm cho té ngã, run rẩy trên mặt đất như con tôm nhỏ, vậy mà vẫn nhích lại gần, đem hắn mang về nhà.

Người như hắn vừa nhìn đã biết là kẻ chẳng lương thiện gì cho cam, cũng chỉ có con gà què “ngốc” như heo này, mới dám lỗ mãng tiếp cận. Nhưng cũng chính vì sự khờ dại ngây ngô ấy, mới làm rung động được tâm hồn băng giá của Lôi Đình.

Hắn thích tiểu chim bìm bịp, đây là điều không thể phủ nhận. Loại thích này, không quan tâm tiểu chim bìm bịp là nam hay nữ, là công hay mẫu, chỉ là một cảm giác thích xuất phát từ sâu thẳm tâm hồn.

Cho dù con gà này vừa ngốc lại vừa què, mắt thẩm mỹ vô cùng kém khiến người ta không thể chịu nổi. Nhưng dường như càng ngày hắn lại càng yêu thích nhiều hơn. Dù sao chỉ cần cơ thể dưới lớp quần áo kia khiến người ta tiêu hồn là được, không phải sao? Nghĩ đến điều này, trong đầu Lôi Đình lại càng nảy ra nhiều ý tưởng ác liệt.

Chỉ cần mình thích là được rồi, việc còn lại, chính là đem con mồi khổng chế trong lòng mình. Mà Lôi Đình, cả EQ và IQ đều không thấp.

Hai hàng lông mày nhướng cao, Lôi Đình thông thả bước đến trước giường bệnh của tiểu chim bìm bịp. Cúi đầu chăm chú nhìn cậu một hồi lâu, mới chậm rãi hôn xuống, khàn khàn nói: “Tiểu chim bìm bịp, em là của tôi.”

Là thông báo, cũng là tuyên thệ.

“Ngô.....Đây là đâu?” Vừa mở mắt, ý nghĩ của Lí Tuấn hết sức hỗn loạn, một bàn tay to liền phủ lên, dán vào trán cậu.

“Sách, cuối cùng cũng hạ sốt.” Lôi Đình chăm sóc tiểu chim bìm bịp một đêm mở miệng nói. Tuy rằng đã hai mươi bốn tiếng chưa hề chớp mắt, lại vẫn tỉnh lực dư thừa như trước, mười phần sức sống.

“Anh.....” Lí Tuấn nhìn thấy khuôn mặt đã tỉnh trước mắt, muốn té xỉu lại dần dần hồi sức. Cậu muốn gọi hắn, nhưng lại kinh ngạc phát hiện đến giờ mình cũng không biết tên hắn là gì. Sốt cao qua đi thân thể mềm nhũn không chút khí lực, làm động tác lấy nước của cậu có vẻ vụng về gian nan.

“Nước.....” Lí Tuấn nhìn về hướng cái tủ đầu giường, cốc nước kia rất nhanh đã bị một bàn tay to lớn cầm lấy, đưa đến bên môi cậu.

Có chút vô thố, có chút bất khả tư nghị (khó tin), Lí Tuấn nhìn cốc nước, lại nhìn thiếu niên đáng người cao lớn kiên mỹ gần đạt độ hoàn hảo trước mắt.

Thiếu niên luôn ôn thái độ ác liệt tới cực điểm, đột nhiên lại có loại cử chỉ ôn nhu như vậy. Lí Tuấn khó hiểu nên chăm chú nhìn.

“Rốt cuộc cậu có uống hay không!?” Trên đỉnh đầu đột ngột truyền đến tiếng nói. Không có người đỡ lấy, cốc nước trong tay cầm được vài giây đã không kiên nhẫn hạ xuống.

Ý tưởng con người ôn nhu vừa mới lộ đầu ra đã bị câu nói của người trước mắt đập dẹp, đáy lòng Lí Tuấn chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng. Nghe lời cầm lấy cốc nước uống cho xong.

“Lách cách —” cốc thủy tinh không nặng không nhẹ lại được đặt cái cộp trở lại trên bàn, có thể thấy được tính cách của người cầm nó thô bạo ác liệt đến nhường nào.

Uống nước xong Lí Tuấn hồi phục được chút khí lực, cảm giác đói bụng cũng kéo đến do đã một ngày một đêm chưa ăn gì.

“Tôi muốn về nhà.” Trở thân mình còn có chút đau, Lí Tuấn nói chuyện có chút hữu khí vô lực.

“Cậu định không ăn gì mà đi như vậy sao?” Nhìn tiểu chim bìm bịp gầy yếu tái nhợt, Lôi Đình hiềm khi hảo tâm đến nhà ăn —— mua một bát cháo nóng đặt vào tay Lí Tuấn.

“Bác sĩ nói thân thể cậu vừa khỏe lại, tốt nhất nên ăn các đồ ăn mềm dễ tiêu hóa.” Lôi Đình chán ghét liếc bát cháo hoa kia một cái, méo miệng.

Hai tay Lí Tuấn bưng bát cháo, cảm động ăn một miếng lại một miếng. Đã lâu không được ai quan tâm khi bị bệnh. Từ khi cha mẹ cậu li dị, về sau ông bà nội yêu thương cậu cũng lần lượt tạ thế, cậu cứ cô độc sống một mình như vậy.

Cậu vẫn cứ nghĩ cuộc đời mình vẫn mãi như vậy, ngày này qua tháng nọ. Thế nhưng người này lại đột ngột xông vào cái thế giới buồn chán của cậu, làm cậu mê mẩn, làm cậu thất thố, làm cậu thương tâm mà khóc. Nhưng một điều đáng nói hơn cả, đó là cậu không hề cảm thấy cô đơn nữa.

Lí Tuấn rất ít khi được người khác quan tâm, cho dù chỉ là một bát cháo nho nhỏ, cũng làm cậu cảm động rơi nước mắt. Từng giọt, từng giọt rơi vào trong bát cháo, lại bị cậu rưng rưng một ngụm nuốt vào.

“Cậu sao vậy!?” Một phen kéo lấy tiểu chim bìm bịp, nâng cằm cậu lên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước, đau lòng nói: “Đang yên đang lành khóc cái gì mà khóc!?”

Nước mắt tiểu chim bìm bịp luôn làm cho người ta thật khó chịu.

“Thực xin lỗi.....” Vội vàng lấy tay lau nước mắt, Lí Tuấn cũng cảm thấy mình thật buồn cười.

Vì một chén cháo mà không khống chế được nước mắt, chẳng lẽ mình đã đáng thương đến vậy sao?

“Cậu xin lỗi cái rắm a, tôi đang hỏi vì sao lại khóc!” Lôi Đình cũng không muốn “nữ nhân” của mình suốt ngày khóc tang.

“Chỉ là.....” Lí Tuấn không biết nên trả lời hần như thế nào, chẳng lẽ lại nói với hần mình vì một bát cháo mà cảm động phát khóc sao?

Nếu nói ra, người trước mắt nhất định sẽ lại cười nhạo một phen.

Cậu không muốn như vậy. Cho nên Lí Tuấn đành phải cẩn thận lắng sang chuyện khác: “Tôi vẫn chưa biết tên anh, anh.....Anh có thể nói cho tôi biết tên anh không?”

“Tôi vẫn chưa nói cho cậu à.....” Lôi Đình thiêu thiêu mi, cũng có chút kinh ngạc. Tuy rằng bắt mãi tiểu chim bìm bịp cố lảng tránh hần, nhưng nhìn cậu nóng lòng nói sang chuyện khác như vậy, hần liền tạm thời bỏ qua.

“Không, anh chưa từng nói.” Lí Tuấn thùy hạ mi mắt, lông mi giống cây quạt nhỏ khẽ run rẩy, thấy ngón trỏ của Lôi Đình di chuyển.

“Muốn biết tên của tôi cũng không phải chuyện không thể.” Tính cách ác liệt của Lôi Đình lại lần nữa được khơi mào, mày kiếm giương cao, “Bất quá, phải có chút lợi tức.”

“.....” Lí Tuấn đột nhiên ngẩng đầu, không biết nói gì nhìn chằm chằm hần. Hần nghĩ hần là tổng thống một nước hay là gì? Đang muốn mở miệng phản bác, người nọ lại đè đầu cậu xuống, khuôn mặt đã tính càng lúc càng đến gần, hô hấp lập tức cứng lại.

Bị hôn, nhưng lại là một cái hôn sâu tiêu chuẩn. Lí Tuấn mờ mịt thở hào hển, thẳng đến khi người kia cảm thấy hôn mình mỹ mãn rồi mới chịu rời ra.

“Nhớ kỹ, tôi tên là Lôi Đình, cậu có thể gọi tôi là Lôi hoặc Đình.”

Lôi Đình cười, lộ ra răng nanh sắc bén.

7. Chương 7

Tại sao lúc nào cậu cũng bị ép ở cùng một chỗ với người kia!? Lí Tuấn trừng mắt nhìn sàn đá cẩm thạch sáng lóa dưới chân, còn có đài phun nước vô cùng tráng lệ trước mắt, có chút bất đắc dĩ thầm nghĩ.

Từ khi xuất viện cậu cũng không trở lại căn nhà cũ mình đã trọ mười mấy năm, mà bị bắt đến ở trong khu nhà cao cấp xa hoa này. Trong nhà đều có đủ mọi thứ, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ. Cậu vốn định không thèm để ý đến người kia mà trở lại căn nhà cũ của mình, nhưng không ngờ hần một lần lại một lần, giờ đã ba lần uy hiếp cậu rồi.

Tuy rằng hiện tại uy hiếp chỉ là uy hiếp, nhưng cậu biết nếu mình thật sự rời khỏi khu nhà cao cấp này, người kia nhất định sẽ tức giận mà làm thật.

Mặc dù không rõ vì lý do gì hần giữ mình lại một cách không minh bạch như vậy, nhưng đối mặt với một cường giả(*) mà không một sinh vật nào có thể chống cự được, Lí Tuấn chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

(*) cường giả: loại người trời sinh khiến ta phải ngưỡng mộ và sợ hãi.

Trước mắt đều là những đồ vật xa xỉ, cao cấp, toát lên một thứ không tầm thường của chủ nhân chúng, làm Lí Tuấn càng thêm lo sợ.

.....Dù sao, nơi này cũng không phải nhà cậu. Mà căn nhà cậu ở mười mấy năm, không lâu nữa sẽ bị hạ lệnh dỡ bỏ và di dời tới nơi khác. Cho dù cậu có trở về, cũng ở không được lâu đã bị Chính phủ cường chế dời đi.

Căn nhà lung lay sắp đổ ấy, có lẽ ở lại sẽ thật sự gây chết người.

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy người kia, vẻ mặt người nọ cũng khinh khỉnh như vậy. Cũng không thể trách hần hay chế giễu mình, ngay cả chính mình khi thấy khu nhà cao cấp này mới thấy nơi mình ở lụp xụp đến độ nào. Nếu phải đem ra so sánh, vậy có khi ngay cả so với ổ chó cũng không bằng. Mà người như hần lại tự hạ thấp địa vị chịu ở cùng mình dưới căn nhà nhỏ bé lung lay ấy, khó trách mấy ngày nay đều vác vẻ mặt nhẩn nài.

Lí Tuấn vẻ mặt đau khổ nhìn tấm kính thủy tinh đắt tiền, phản chiếu trong đó là hình ảnh một thiếu niên với da thịt tuyết trắng, do vừa mới tắm xong nên lộ ra màu hồng nhạt tự nhiên. Bỏ đi cặp kính dày cộm chính là một khuôn mặt khéo léo tinh xảo, thoát nhìn không có chút khí khái nam tử nào. Cằm tròn nhẵn không chút vết, thân thể mềm mại lại càng có vẻ nữ tính hóa mười phần.

Lí Tuấn không ngừng đánh giá bản thân, đối với bề ngoài của mình mà cảm thấy tuyệt vọng rơi xuống đáy cốc —— có lẽ vì vẻ ngoài của mình quá giống con gái nên người nọ mới làm ra chuyện không tưởng với mình như vậy.

Lí Tuấn hồn nhiên đắm chìm trong dòng suy nghĩ, không hề để ý thấy cửa phòng tắm đang mở ra. Mãi đến khi bị ôm chặt bởi đôi cánh tay cường kiện hữu lực, cậu mới giật mình mà kêu lên.

Không nhận được mà dịch dịch người đi, lại bị cánh tay kia ôm chặt hơn. Quần áo ướt sũng áp lên da thịt trần trụi mẫn cảm, báo cho cậu biết cả người đối phương đã ướt đầm.

“Đừng nhúc nhích.” Tiếng nói khàn khàn trầm buồn truyền đến, môi nam nhân ở trên cổ cậu phun ra một luồng hơi làm Lí Tuấn ngửa ngửa.

“Sẽ ướt quần áo của anh.....” Lí Tuấn lúng túng nói, vì thân thể vẫn xích lỏa của mình mà vừa sợ vừa thẹn.

“Hôm nay tôi đến lễ tang của lão ba.....” Đối phương cũng không để tâm đến sự ngượng ngùng của cậu, vùi đầu vào cổ cậu nói nhỏ, ngữ điệu tưởng chừng bình thản nhưng lại ẩn chứa một tia thương cảm.

“A.....” Lí Tuấn trầm mặc, cố mở to hai mắt nhìn người nọ, nam nhân quả thật một thân hắc y, cánh tay còn buộc một sợi vải đen. Mái tóc ẩm ướt lòa xòa trên trán, thân hình to lớn lại tạo nên một cảm giác cô tịch.

Lí Tuấn hiểu rõ nỗi đau khi mất đi người thân nên cậu có thể lý giải được tâm tình của đối phương. Loại bi thương đau đớn thấm sâu vào cốt tủy này, làm cho người lạc quan nhất cũng phải sầu bi.

Trong phút chốc nội tâm cũng bớt phòng bị hơn, loại đồng cảm này làm Lí Tuấn hoàn toàn quên mất hoàn cảnh hiện tại của mình. Cậu xoay người lại ôm lấy tấm lưng rộng lớn của đối phương, chân thành an ủi nói: “Đừng buồn, mọi người đều sẽ có lúc như vậy.”

Lôi Đình ngẩng đầu, chăm chú nhìn thiên hạ trước mắt (“thiên hạ” ở đây chỉ Lí Tuấn), con người sâu thẳm ánh lên vô số tình tự phức tạp, cuối cùng tụ lại thành một nụ cười khêu gợi bên môi: “Tiểu chim bìm bịp, cậu đang an ủi tôi sao!?”

Thằng thán mà nói, hán cũng không quá thương tiếc gì trước cái chết của lão nhân, chỉ là thời tiết chết tiệt cùng bầu không khí trong lễ tang làm hán có chút sầu não.

Nếu hán thống khổ không thể chấp nhận nỗi cái chết của lão ba, v.....v....., mới là chuyện lạ —— lão nhân nhà mình chẳng phải thiện lương gì cho cam, cũng từng làm lắm kẻ phải bỏ mạng, giờ rơi vào kết cục này coi như là trừng phạt đúng người đúng tội. Người sống trong giới hắc đạo, ai mà chả đặt tính mạng của chủ nhân lên hàng đầu!?

—— Người càng sợ chết, thì lại càng dễ chết hơn.

Tiểu chim bìm bịp không hiểu điều này, cậu không cần thương hại hán, chỉ cần ngoan ngoãn nằm trên giường hầu hạ nửa người dưới của hán là được rồi. Lôi Đình ác liệt nghĩ.

Ăn mãi thịt cá cũng ngấy, giờ lại được thưởng thức món cháo trắng đặc biệt này, làm cho hán thử một lần liền nghiện, so với ma túy còn khó cai hơn.

“.....?” Lí Tuấn nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt không có chút bi thương mà người mất cha nên có, có chút bình tĩnh..... Vừa rồi hán chôn mắt ở cổ cậu, còn tưởng rằng hán khóc.

“Anh không khóc sao? Khóc xong sẽ cảm thấy khá hơn một chút.” Khi ông bà nội mà cậu yêu thương nhất qua đời, cậu cũng đau xót đến độ không rơi nổi một giọt nước mắt. Bởi vì là nam nhi, không thể tùy tiện khóc, thế nhưng hàng đêm cậu vẫn trộm khóc vô số lần, nỗi đau ấy như tràn ra theo từng giọt nước mắt.

“Nước mắt, có lẽ không thể chữa lành miệng vết thương, nhưng lại có thể hóa giải bi thương, để cho những bi thống tích tụ trong lòng có chỗ phát tiết.”

Lí Tuấn khờ dại tưởng rằng nam nhân vì cố kị “Nam nhân hữu lệ bất khinh đạn”(*) nên cậu mới từng bước dẫn dắt hán.

(*): Nam tử hán không dễ rơi lệ.

“Ha ha ha.....” Lôi Đình rất cuộc không nhịn được bật cười, cười xong còn cúi đầu hôn nồng nhiệt thiếu niên vẫn còn mờ mịt kia, dán sát vào tai cậu mà lẩm bẩm: “Xem ra lão tử nhất được báu vật”. Tiểu thổ kê ngay cả sát ngôn quan sắc(*) cũng không biết —— một người khôi hài thú vị như vậy, hán còn tìm được ở đâu chứ?

(*) Sát ngôn quan sắc: thăm dò / đoán ý tứ qua lời nói và sắc mặt.

Lôi Đình hiểu rõ báu vật như vậy hán nên giữ thật chắc.

“Anh ——” Lí Tuấn ngây ngây ngô ngô, với việc đối nhân xử thế cậu vốn không rành, lại sau khi bị hôn nồng nhiệt thì bao nhiêu ý nghĩ trong đầu cũng rủ nhau chạy mất.

Mà Lôi Đình lại không cần cậu hiểu, hán chỉ cần cường hãn đòi lấy, cậu sẽ bị động mà tiếp nhận.

“Bảo bối, không cần để tâm những việc đó, chúng ta làm tình đi.” (trắng trợn quá =.=) Trước mắt có một thân thể trần trụi trắng trồn mềm mại mê người như thế, không ăn no uống đã thì thật có lỗi với bản thân.

Mà mất thưởng thức của Lôi Đình rất cao, hán biết cách hưởng thụ cuộc sống, tự nhiên sẽ không ủy khuất nửa người dưới đang kêu gào kia.

“Không.....Không cần.....” Chống cự mỏng manh nhanh chóng bị bao phủ bởi sự tương giao gắn kết, cơ thể do vừa tắm xong mà mở ra cảnh xuân vô hạn chờ người đến hái.

“Sách, đừng chơi lạt mềm buộc chặt với tôi! Cậu cũng không phải con gái!” Lôi Đình bắt đầu gặm nhấm căn cổ mảnh khảnh của người trong lòng, bất mãn xuy một tiếng.

“Tôi là.....con trai.....” Quần áo ướt đầm không cản nổi nhiệt khí nóng bỏng trên vân da cường kiện của đối phương, xuyên thấu qua áo sơ mi đen là một ngọn lửa rực cháy (ai gọi cứu hỏa đi =))

“Cậu là nam hay nữ tôi còn không rõ sao? Ít nói lời vô nghĩa với lão tử!” Lôi Đình nhếch nhếch miệng, lòng bàn tay nóng ẩm bao phủ lên khí quan của đối phương mà lả lướt, cười nhạo nói: “Mới bị đồng tính chạm đã cương lên, thảo luận mấy vấn đề này còn ý nghĩa chó má gì nữa!”

“Ngô..... Ngô.....” Lí Tuấn vừa thẹn lại vừa quẫn, thân thể không khống chế nổi trước sự âu yếm mà run rẩy.

Bàn tay hữu lực của Lôi Đình bắt đầu vuốt ve thân thể hoạt sắc sinh hương trước mắt, đầu lưỡi ẩm áp uốn lượn theo xương quai xanh tinh xảo trượt dần xuống, mút vào nhũ hoa kiêu diễm của đối phương. Nhũ tiem phần hồng xinh đẹp dần dần cứng lên, kiêu diễm đến độ làm cho người ta say mê không thôi.

“Không cần a a..... Không cần.....” Đầu vú bị hút liếm truyền đến từng đợt kích thích tê dại, sóng kích tình mang theo những trận khoái cảm đáng thẹn làm Lí Tuấn không biết nên từ chối hay đón nhận. Từ đôi môi nhỏ nhắn không ngừng dật ra những thanh âm kiều my, không cao không thấp, có bao nhiêu dẫn dụ làm cho người ta hưng phấn phát cuồng.

“Kêu thật dễ nghe.....Đúng là báu vật trời sinh.....Dâm dăng đến không tưởng!” Lôi Đình vừa hưởng thụ mỹ vị vừa hạ lưu nói: “Ngoài miệng thì nói không muốn, kỳ thực trong lòng đã cơ khát muốn chết....”

“Không..... Không có..... Nói bậy!” Lí Tuấn xấu hổ giận dữ nói nhỏ. Tựa như bức tranh càng bôi càng đen, lộ ra vị đạo giấu đầu hở đuôi.

Thân thể vẫn luôn thành thật như vậy, cho dù trong lòng cậu có kêu gào không muốn, vẫn bất đắc dĩ mà có phản ứng.

“Khổng phu tử từng nói: Thực sắc tính dã(*). Chúng ta là văn bối đương nhiên nên cung kính thỉnh giáo lời tiên bối mới đúng.” Lôi Đình hạ lưu cười cười, đồng thời môi lưỡi lửa nóng cũng dần chui vào nụ hoa giữa hai cánh mông tuyết trắng.

(*) Thực sắc tính dã: Khổng Tử từng nói: “Ẩm thực nam nữ, nhân chi đại dục tồn yên.” để nói về cái nhìn đối với nhân sinh: phạm là con người, không tránh được “ẩm thực” và “nam nữ”. Một cái là vấn đề sống còn, một cái thuộc về tinh thần, đời người- không thể rời được hai sự kiện này. Khi nói về văn hóa Trung Quốc, một số người bảo Khổng Tử nói: “Thực sắc tính dã” là không chính xác, lời này là do Mạnh Tử, sống cùng thời với Khổng Tử, viết trong “Cáo tử” (“Cáo tử” là gì thỉnh gg thẳng tiến =.=)

“A a a..... Nơi đó không cần a.....” Cảm giác mông mình bị người dùng sức bài khai, đầu lưỡi ướt át lại khe liếm lấp thăm dò ở nơi nào đó, Lí Tuấn không nhịn được cảm thấy thẹn mà khóc nức nở.

Như thế nào..... Có thể như vậy! Thật sự là rất..... Rất đáng giận! Nơi tư mật kia ngay cả chính mình cũng ít khi đụng đến, lại bị người kia làm như vậy.

Lí Tuấn trừ bỏ cảm giác thẹn thùng cực độ, còn có một loại hưng phấn đáng sợ truyền đến, phía trước không hề bị đụng chạm cũng dần trở nên dập dnh.

Đầu lưỡi đáng sợ của đối phương còn tại nơi dơ bẩn kia mà liếm lấp thăm dò, hai chân Lí Tuấn càng lúc càng run rẩy, xụi lơ, thiếu chút nữa không chống được mà ngã lên sàn nhà.

“Không.....Không cần.....Làm như vậy.....Làm ơn.....Rất bẩn.....Bẩn.....” Lí Tuấn rơi lệ liên tục cầu xin, vẻ mặt càng thêm dâm mỹ tình mầu.

“Kỳ thực cậu cũng rất thích tôi liếm như vậy đi?” Lôi Đình ha hả cười, ngẩng đầu khe liếm nước mắt xấu hổ của tiểu chim bìm bịp —— rõ ràng trong lòng thích muốn chết, ngoài mặt còn cố chống cự, bảo bối thật rất đáng yêu.

Lí Tuấn run chân, đôi mắt hổ phách mở to nhiễm đầy hơi nước kích tình, thân thể quang lỏa xuân sắc run rẩy đứng trước gương. Trong gương, hai người một lớn một nhỏ, một người làn da tuyết trắng, một người mắt đen áo đen quần đen, ngoại hình và thể trạng hoàn toàn khác biệt, có vẻ quỷ dị vô cùng.

Lôi Đình nhìn nhìn hình ảnh trước mắt, đặt tay lên áo, cởi bỏ nút thắt trên sơ mi, lộ ra vân da rắn chắc khỏe mạnh, tùy ý ngồi trên sàn. Thuận tay đem thiên hạ chân nhuyển kia kéo ngã vào lòng ngực mình.

“A.....” Lí Tuấn hét lên một tiếng, lập tức nằm úp sấp giữa hai chân Lôi Đình, cái đầu nho nhỏ đụng vào trướng bông (lều trại) đang dựng cao cao kia, làm Lôi Đình kêu lên một tiếng đau đớn.

“Mẹ nó!” Nhịn không được chửi thề một câu, Lôi Đình nóng lòng cởi bỏ thắt lưng cùng chiếc quần vương vís, cự vật thân kinh bách chiến, đã từng ném vô số nữ nhân, giờ phút này lại không thể nhẫn nại mà bật ra.

Côn thịt cứng rắn thô dài nổi đầy gân xanh, thoát nhìn vô cùng dữ tợn, đứng thẳng mà đánh lên mặt Lí Tuấn, khiến cho người ta một trận sợ hãi.

“Hảo hảo mà liếm cho lão tử!” Nửa người dưới kêu gào đòi phát tiết làm Lôi Đình không còn duy trì nổi mấy kiểu ôn nhu giả dối, vẻ mặt sắc bén hung mãnh như hổ, đôi con ngươi phiếm màu đen nồng đậm càng như có âm hỏa thiêu đốt, gợi cảm đến cực điểm làm cho kẻ khác không thể kháng cự.

“Không không..... Không cần như vậy.....” Bị côn thịt dữ tợn trước mắt dọa sợ, Lí Tuấn vội vàng lùi về phía sau, lại bị đại chưởng của Lôi Đình túm lấy tóc, thô bạo đặt giữa khóe hạ của hắn.

Khí quan nam tính nóng bỏng mà cứng rắn của người khác cứ như vậy mà tiếp xúc với gò má mình, loại hơi thở bức nhân nồng đậm truyền đến, quả thực làm cậu không thể hô hấp. Khóe mắt Lí Tuấn phiếm lệ, sợ tới mức không dám nhúc nhích. Sắc mặt lúc hồng lúc trắng luân phiên.

“Há mồm!” Lôi Đình ra lệnh. Dục vọng trướng lớn khao khát đến đỉnh điểm làm hắn khó nhịn đau đớn, vậy mà tiểu chim bìm bịp còn cọ xát ở nơi đó! Mẹ nó, có bao nhiêu nữ nhân xếp thành hàng dài muốn hầu hạ nửa người dưới của hắn, cũng chỉ có tên nhóc bốn mắt không biết sống chết này, một lần lại một lần làm hắn nổi giận!

“Chúng ta đều.....Đều là nam.....Như vậy.....Không đúng.” Lí Tuấn cơ hồ muốn khóc to hơn.

“Cậu nói cái quái gì thế? Lão tử nghe không hiểu!” Lôi Đình mi vừa nhíu, đại chưởng đã không khách khí mà bắt lấy cái cằm tiêm xảo của đối phương, ép cậu mở lớn miệng, đem côn thịt trướng đến sắp nổ của mình thúc vào.

“Ngô..... Ngô ngô.....” Miệng bị bắt hàm chứa phân thân cực đại của đối phương, muốn nói cũng không thể nói nên lời, Lí Tuấn muốn phun nó ra lại bị bàn tay Lôi Đình đè lại, nhanh chóng xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong khoang miệng cậu.

Miệng ngậm tính khí thô ngạnh cứng như sắt khiến cho cậu không thở nổi. Để giảm bớt thống khổ hít thở không thông, Lí Tuấn đành phải mở lớn miệng đến cực độ, lại thuận tiện cho Lôi Đình đâm chọc trong miệng cậu.

Thanh âm dâm mỹ từ trong phòng tắm không ngừng truyền ra. Chỉ thấy một nữ thiếu niên đang vui đùa vào giữa khóe hạ của thiếu niên cao lớn mặc áo đen, bị đối phương giữ chặt lấy đầu mà làm động tác vận động pít-tông đáng thẹn.

“Ngô ngô ngô.....” Nước bọt vì miệng mở lớn không thể nuốt vào mà tràn ra khỏi khóe miệng cậu, Lí Tuấn vì quá khó chịu không nhịn được mà nước mắt giàn giụa.

“Mẹ nó, cậu khóc cái rắm! Cho cậu liếm một chút cũng không chết!” Lôi Đình dừng động tác lại, lửa giận bốc cao muốn giết người.

“Tôi.....không muốn.....như vậy.....” Lí Tuấn ngẩng đầu, chật vật không chịu nổi.

Rõ ràng cùng là nam sinh, vì sao lại phải làm loại chuyện này? Lí Tuấn thật không hiểu.

“Tốt nhất cậu nên câm miệng cho lão tử!” Lôi Đình cúi đầu phủ lên đôi môi phần hồng ửng át kia, tiến quân thần tốc mà xâm nhập vào khoang miệng ngọt nị. Đoạt lấy hết thấy không khí cùng những lời nói khiến kẻ khác cảm tức của đối phương.

“A ngô ngô ngô.....” Nhận thấy bàn tay to của đối phương tham nhập vào nơi tư mật giữa hai chân mình, Lí Tuấn loạn choạng cổ sức đẩy ra.

“Đừng giống lũ đàn bà muốn làm còn vờ vịt được không!? Rõ ràng đã ướt như vậy.....” Lôi Đình cười nhạo nói.

“Không phải.....” Lí Tuấn lắc lắc đầu, vừa khỏ sổ vừa thẹn.

“Không phải? Vậy đây là cái gì?” Lôi Đình rút ngón tay trong cơ thể đối phương ra, quơ quơ trước mặt cậu. Kia ngón tay thon dài hữu lực, khớp xương rõ ràng, dính trên đó là thủy nhuận trong suốt sáng bóng. Về mặt Lôi Đình lại tựa tiểu phi tiểu.

“Ồ..... A.....” Lí Tuấn cảm thấy thẹn vô cùng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Vì sao lại như vậy!?

“Thân thể rõ ràng cơ khát muốn chết, miệng còn nói không muốn không muốn.....Có phải muốn lão tử làm cậu sớm chút hay không!?” Lôi Đình túm lấy đối phương, bài khai chân cậu sang hai bên bắt cuốn lấy eo mình.

“Hảo, vậy lão tử sẽ làm cho đến khi cậu phát cuồng mới thôi!” Nói xong liền nâng vòng eo tề gầy của đối phương lên, đem cực đại phân thân nhãn nhện đã lâu đặt giữa nụ hoa, ở động khẩu ma sát vài cái rồi cắm mạnh vào.

Bí cảnh mềm mại lửa nóng, xúc cảm mềm mịn như tơ làm Lôi Đình mê luyến không thôi. Mẹ nó, cơ thể tiểu chim bìm bịp thực thích! Lôi Đình như rơi vào mê vọng thêm lần nữa.

“Không phải a..... Ô..... A.....” Lí Tuấn sợ hãi kêu lên, lợi khí đột ngột xuyên vào làm cậu đau đến xanh mặt..”Đau..... Không.....”

“Ai bảo cậu vừa rồi không hảo hảo liếm cho lão tử!” Ngoài miệng thì trách mắng nhưng Lôi Đình vẫn giảm nhịp độ lại. Dù sao một cơ thể tốt như vậy, mình mới làm có hai ba lần đã không chịu được thì thật sự rất lỗ vốn.

Suy nghĩ của lưu manh quả thực không có nổi chút ôn nhu nào.

Thân thể một tắc lại một tắc bị mở ra, khoái cảm từng nếm trải lại theo trí nhớ thối quét mà đến. Lí Tuấn vừa sợ vừa thẹn nhắm mắt, tuyệt vọng đến mức chỉ có thể mặc cho chiến thuyền lôi kéo thuyền nhỏ trôi đi trong cơn sóng to gió lớn.

“Ân ô ân a a a.....” Vật thể cứng rắn thô lớn ở trong cơ thể tạo nên cảm giác dị thường, còn có khi bị tiến sâu vào, ngũ tạng tựa như bị đâm thủng, làm cho Lí Tuấn không khống chế được dật ra một tiếng rên rỉ kì quái.

Mà loại tiếng kêu vừa thống khổ vừa ngọt ngào này, lọt vào tai lại có một phen phong tình khác.

“Vẫn là cái miệng nhỏ bên dưới thành thật hơn, không như cái miệng bên trên chỉ toàn làm cho kẻ khác tức giận!” Lời nói hạ lưu cùng những cú đâm chọc kịch liệt làm cả người Lí Tuấn run rẩy, càng không muốn nghĩ, loại kích thích này lại càng đánh sâu hơn vào cảm thụ của cậu.

Còn thật không ngừng ma sát lên vách tường lửa nóng, đau đớn dần được thay thế bởi khoái cảm. Tiểu huyết mẫn cảm liên tục bị xâm nhập xô xuyên đến nơi sâu nhất trong trí nhớ, tê dại khuếch tán đến toàn thân Lí Tuấn.

“Ân a ngô..... Ngô.....” Lí Tuấn không thể không chế được tiếng rên rỉ kì quái của mình, cũng như không thể khống chế được thân thể mình càng lúc càng nóng lên.

Tiếng thở dốc ồ ồ của người nọ phun ra phất qua bên tai.

Mà Lí Tuấn chỉ cần nghĩ giờ phút này bọn họ đang làm chuyện như vậy, tiểu huyết vô thức xiết chặt lại. Cụ vật trong cơ thể tựa hồ lại trưởng lớn thêm một vòng.

“Đừng kẹp lão tử chặt như vậy!” Khoái cảm như dòng điện lưu theo dọc sống lưng đánh thẳng lên óc, làm cho hần suất nữa tình quan thất thủ. Lôi Đình nhện không được mắng một tiếng, đem đối phương áp đảo trên mặt đất, mở rộng hai chân cậu ra sức hưởng dụng.

Sàn đá cẩm thạch sang quý làm cho Lí Tuấn giật nảy mình, đôi mắt nhắm chặt bỗng mở ra. Lại thấy được khuôn mặt tình mẫu gợn cảm của đối phương, dã tính mà tuấn mỹ, đẹp đến vô ngần.

Mái tóc đen pha vài sợi đỏ sậm lò xo trên trán, áo sơ mi đen ướt đầm đã cởi bỏ toàn bộ nút thắt, lộ ra vân da rắn chắc khỏe mạnh bên trong, da thịt màu mật phiêm ướt co dãn sáng bóng, không hề mang theo một tia nữ tính. Đó là một cơ thể nam tính hoàn toàn bất đồng với thân thể gầy yếu trắng nõn của chính mình.

Lí Tuấn nhìn đến thất thần, cánh tay gầy yếu vô thức quẩn quanh tấm lưng rộng lớn của người nọ, hai má nóng bừng lên nhắm chặt mắt lại. Cảm giác của thân thể tựa hồ càng rõ ràng hơn, điện lưu từ đốt xương cụt lan đến tứ chi.

“Ngô ngô ngô..... Ngô ân.....” Đôi môi dù đã cắn chặt nhưng vẫn phát ra những tiếng rên rỉ ngọt nị, truyền đến từng góc phòng tắm.

“Thích sao!? Tiểu chim bìm bịp?” Sau khi nghe thấy một tiếng thét chói tai, Lôi Đình áp đến bên tai cậu hạ lưu nói: “Có làm cậu thoải mái không?Ân?”

Lí Tuấn bụm mặt, một tiếng cũng không muốn thốt ra. Chỉ có thanh âm rên rỉ theo kẽ hở giữa các ngón tay truyền ra.

“Ân a ân.....” Thân thể bị đâm chọc lợi hại, động tác của Lôi Đình tràn ngập tính chiếm hữu cùng mạnh mẽ như dã thú.

“Không..... Không cần ngô a..... Như vậy dùng sức..... Ô ngô.....” Lí Tuấn bị va chạm đến thần trí hỗn loạn, lưng kề sát với sàn đá lạnh như băng, nhưng cơ thể lại như có một ngọn lửa thiêu đốt.

“Vù vù..... Thực thích.....” Lôi Đình ác liệt mặc kệ sống chết của người dưới thân, ở trong cơ thể cậu mà đầu đá lung tung.

“A a a..... Nơi đó không cần.....” Tuyến tiền liệt bị nặng nề va chạm, một đợt lại một đợt thống khổ mà sung sướng không nói nên lời kịch liệt đánh sâu vào cảm quan, Lí Tuấn không kiềm được cao giọng thét chói tai, cuồng loạn lắc đầu bắt lấy lưng người bên trên. Móng tay sắc nhọn quét qua vòng eo kiêu mỹ, lưu lại một vệt hồng mê người.

“Mẹ.....nó!” Lôi Đình hưng phấn chửi thề, bị kích thích đến huyết mạch phần thưởng, lật lại thân thể mềm mại đáng yêu kia, bài khai hai chân, đem cậu quỳ gối trên đất mông nhếch lên cao.

Nhìn thấy tính khí tím đỏ thô dài của mình không ngừng trườn sấp tại huyết khẩu ướt át, nộn thịt bên trong theo mỗi lần rút ra mà bị kéo căng, phát ra ánh sáng hồng diễm. Cảnh tượng dâm dăng như thế đánh sâu vào thị giác, làm cho máu mũi Lôi Đình thiếu chút phun ra!

“Ngô a oa..... Ngô ô.....” Thân thể Lí Tuấn hư nhuyễn, quỳ úp sấp trên mặt đất, đôi chân gầy yếu trắng nõn run rẩy như lá rụng trước gió. Loại tư thế như dã thú giao cấu này làm cậu nam kham không thôi.

“Không..... Ngô ô.....” Muốn nhích về phía trước, lại bị người ở đằng sau tha trở về, Lí Tuấn cảm thấy chính mình giống như con kiến đang bị con voi nghiền nát (=.)

“Rõ ràng bị tôi.....Làm cho thích như vậy, thế nào ngoài miệng vẫn không thành thật!?” Lôi Đình phủ lên tai người dưới thân, bàn tay to nắm lấy tính khí của cậu xoa nắn, khàn khàn nở nụ cười.

“Không phải..... Là ngô ô.....” Lí Tuấn bị ngôn ngữ hạ lưu của người nọ khiêu khích vừa mẫn cảm vừa thẹn, cả người sợ run.

“Chắc chắc.....Thân thể này, thật đúng là không phải dâm đảng bình thường!” Lôi Đình cười ha hả, giống như đại hoi lang gặm cắn cắn cổ tuyết trắng.

Tiếng thở dốc trầm thấp, tiếng rên rỉ hỗn loạn khi thì cao vút lúc lại chùng xuống quanh quẩn trong phòng tắm, thiếu niên cao lớn mặc tang phục màu đen đè nặng lên mĩ thiếu niên tiêm gầy, tham lam mà hưởng thụ đại yển.

Trong không khí bỗng bình hơi thở tình mầu nồng đậm.....

“Ô ô ô.....” Lí Tuấn ngồi trên sàn nhà, hốc mắt phiêm hồng lần thứ hai rơi lệ.

“Con mẹ nó, cậu khóc cái gì!?” Lôi Đình cởi quần áo ướt đầm đang chuẩn bị tắm rửa, tức giận túm người kia khỏi mặt đất, vể mặt hung ác giữ chặt đầu cậu, cúi xuống nói: “Lão tử ghét nhất nghe người khác khóc sụt sùi.....Tốt nhất cậu nên thông minh một chút!”

“Tôi không phải nữ sinh.....” Lí Tuấn nghẹn ngào nói.

“Vô nghĩa! đương nhiên tôi biết cậu không phải con gái!” Lôi Đình suýt nữa cho cậu một cái tát: “Cậu rốt cuộc đang nói cái chết tiệt gì!? Sao lão tử một chút cũng nghe không hiểu?”

“Loại chuyện này.....chuyện.....rõ ràng chỉ làm với con gái.....Làm, làm.....” Lí Tuấn lắp bắp nói.

Lôi Đình cứng họng, hơn nữa nghe nữa ngày mới hiểu được ý tứ của cậu. Cái quỷ gì!? Bảo bởi vì mình không phải con gái nên mới muôn lần không tình không nguyện sao?

—— Thật là làm cho người ta lửa giận ngập trời!

“Con mẹ nó trong đầu cậu nghĩ cái gì vậy? Có phải đọc sách nhiều quá mù đầu rồi không!?” Lôi Đình bắt lấy thắt lưng tề gậy của cậu ghé vào tai quát: “GV, AV lão tử mang cậu chưa xem sao, chắc cũng biết tình yêu đồng tính đi!”

“Nhưng như thế này không đúng.....Hai nam sinh.....Rất không bình thường.” Lí Tuấn nhích vai ra ngập ngừng nói.

“Tôi thấy con mẹ nó cậu mới có bệnh!” Lôi Đình bỏ tay ra, mặc cho cậu té ngã trên mặt đất, “Trong đầu cậu ngoài đồng bả đậu chính là phân chó! Con mẹ nó!”

Lôi Đình nói xong cũng không làm gì, đi đến vòi sen mở nước ra tắm. Dòng nước lạnh như băng ào ạt chảy xuống, làm tiêu đi lửa giận trong lòng.

Lí Tuấn run chân đứng bên cạnh. Nhìn thấy thân thể cao lớn đứng dưới vòi sen kia, thắt lưng rộng, dáng người thon dài, lại mang theo khuôn mặt dã tính, cùng đôi mắt sắc bén không giống thiếu niên đồng lứa. Hắn vẫn chói mắt như vậy, bất luận là suy nghĩ hay hành vi, đều không giống người thường.

Lí Tuấn không biết mình nên làm gì, cùng hắn một chỗ, đi ngược lại với luân thường sao? Cậu không thể hiểu, cũng không biết nên làm thế nào mới có thể chung sống hòa bình với hắn.

“Cậu còn ngốc lằng ở đó làm gì? Không muốn sinh bệnh thì đi tắm ngay cho tôi!” Một cái khăn ẩm ướt trùm lên đầu Lí Tuấn, Lôi Đình bước ra khỏi phòng tắm.

Lí Tuấn bắt lấy khăn mặt trên đầu, cảm thấy vừa chua xót vừa ngọt ngào. Cảm giác được người ta quan tâm..... Người này tuy rằng rất xấu tính.....Nhưng, nhưng..... Vẫn thực cảm động.

Nước mắt lại chảy xuống, Lí Tuấn đột nhiên cảm thấy, mặc kệ người này thế nào, kỳ thật cũng không sao cả. Bởi vì..... Bởi vì hắn.....Thật sự rất tốt với cậu.

Loại hành vi thô bạo nhưng cũng có lúc ôn nhu này, tựa như một ánh sáng độc. Biết rõ nó có độc, lại vẫn khao khát được nó ôn nhu chiếu rọi.

8. Chương 8

Dưới tình huống không biết nên làm sao với cái người này, Lí Tuấn và Lôi Đình quan hệ bất minh bắt đầu sống chung.

Nhà trọ cũ nát của Lí Tuấn, khi cậu rời đi chưa đầy mấy ngày Chính phủ đã dán lệnh cưỡng chế phá bỏ và bắt di dời tới nơi khác. Khi Lí Tuấn trở về thu dọn đồ đạc, một nửa căn nhà đã bị sụp mất một bên, bộ dáng lung lay sắp đổ. Bên cạnh nhà trọ cũ còn đặt một tấm biển “Khu vực này đang trong giai đoạn thi công, đề nghị người tham gia giao thông đi đường vòng.”

Lí Tuấn vốn nhận được thông báo phá dỡ và di dời từ lâu nhưng vẫn chưa chịu thu dọn đồ đạc đi hết, nên bây giờ đành phải lén lút lên lầu ba nơi mình ở, vừa luống cuống tay chân thu dọn những đồ đạc quan trọng mà ông bà để lại, vừa sợ căn nhà “Oanh” một tiếng đổ sụp xuống, sẽ đem mình áp thành một miếng thịt người bít tết.

Dù đã cố gắng cho “một số” đồ vật được coi là “quan trọng” cất vào hai túi hành lý, nhưng vẫn có vài thứ cậu cảm thấy không thể bỏ được. Lí Tuấn nhìn những vật dụng trong nhà cùng bộ bàn ghế mây — những thứ này đều đã làm bạn cùng mình biết bao năm, trong đó còn cất chứa cả những kỉ niệm về người ông bà cậu yêu thương. Làm sao có thể.....

Thế nhưng lại không thể mang theo, bởi vì cho dù mình có mang được chúng ra khỏi đây, thì kết cục cuối cùng của chúng vẫn không tránh khỏi đi gặp — thùng rác.

Cậu không có tiền đi thuê phòng ở ngoài, mà nhà người kia, trống lẹ như vậy, mỗi một vật dụng đều rất có giá trị, lại càng không cần mấy đồ dùng cũ nát này. Rất có thể cậu sẽ bị thiếu niên hung hăng kia cười nhạo, thậm chí còn bị đá cho một cước.

Cẩn cẩn môi, Lí Tuấn lại đưa tay lau nước mắt, lưu luyến nhìn nơi mình đã ở bao năm, đến tận bây giờ vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ cậu hình ảnh ông bà nội ngồi trong căn phòng này, sau đó mới kéo lê hai túi hành lý còng kênh bước đi.

Bên trong đủ loại đồ dùng thượng vàng hạ cám, với thể hình thấp bé gầy yếu như thế, thiếu niên phải mất sức của chín trâu hai hổ mới tha được hai túi hành lý một chút lại một chút lê xuống tầng dưới. Do sợ tầng nhà có thể sụp bất cứ lúc nào nên làm cho thiếu niên vốn yếu khí lực lại càng tim đập chân run. Mấy túi đồ còn chưa kéo xuống hết, chân đã vấp phải một vật gì đó, khiến cậu lao đảo ngã sấp về phía trước.

“Rầm lạp — rầm đông — ầm vang long — phanh —” Tiếng đất đá chuyển động sập xuống kèm theo tiếng hét thê thảm chói tai của thiếu niên giữa căn nhà không một bóng người có vẻ kinh khủng khác thường. Thiếu niên giống như bọc hàng lặn lặn xuống dưới, những đồ vật trong rương đều đổ ra ngoài, ụp lên người cậu, tức khắc một dòng máu tươi trào ra.

“Ô ô ô.....” Hôn mê ngất ngủ vừa qua đi thì sự thống khổ cực độ lại ập tới làm thiếu niên nức nở khóc lên, nỗi sợ hãi cái chết, giống như một móng vuốt đen, găm chặt vào tim cậu.

“Cứu cứu.....Mạng.....” Vừa mới mở miệng nói chuyện, cổ họng liền truyền đến một mùi máu tươi tinh ngọt, lại một ngụm máu không khống chế được mà phun ra. Trước mắt Lí Tuấn tối sầm lại, bóng tối tử thần dần bao phủ làm toàn thân cậu run lên vì sợ.

Mình.....Thật sự sẽ chết sao? Trong đầu Lí Tuấn bỗng thoáng qua ý niệm bi thương tuyệt vọng này. Giống như một con búp bê vải bị xé rách, mềm nhũn nằm vắt nơi bậc thang lên xuống.

“Con sắp chết.....Con cũng sắp chết.....Ông nội..... Bà nội Cha..... Mẹ.....” Nước mắt không thể kìm được mà rơi xuống, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Thân thể đau nhức, không thể nhúc nhích, suy nghĩ của Lí Tuấn bắt đầu tan rã, bên miệng lại nổi lên một nụ cười nhàn nhạt. Đúng là hồi quang phản chiếu trước khi chết.

“Ô.....” Đúng lúc ý thức sắp tắt, một bóng người chạy nhanh đến, là thân ảnh thiếu niên cao lớn kia, tứ chi thon dài hữu lực, đôi mắt báo sắc bén, cùng đôi môi mỏng luôn phun ra những lời độc ác —

“Lôi Lôi.....Đình.....” Lí Tuấn yếu ớt nói ra mấy chữ, cậu vẫn luôn nhớ kĩ tên của hắn. Ngực lại một trận đau đớn nổi lên — không cần! Không cần!

Cậu không muốn chết! Cậu không muốn chết!

Cậu tuyệt đối không thể chết!

Không biết từ đâu lại sinh ra một sức mạnh kì lạ, Lí Tuấn vừa khóc, vừa cố thanh tỉnh lí trí lết về phía trước, nhưng chỗ cậu gặp nạn là ở lầu hai, bên dưới còn vô số thang gác, cậu phải đi xuống thế nào đây!? Lí Tuấn nhìn tầng tầng lớp lớp bậc thang, tuyệt vọng phát hiện con đường sống của mình xa xôi đến độ nào.

Tôi không biết.....Làm cách nào để xuống được..... Tôi không muốn Chết.....Tôi không muốn.....Tuyệt vọng, sợ hãi tích tụ cuối cùng làm cho thiếu niên khóc đến thảm thương, nghe vào tai khiến cho người ta tan nát cả cõi lòng.

“Lôi.....Đình cứu.....Tôi.....Cứu.....Cứu tôi.....” Bàn tay quơ cào loạn giữa không trung, ý thức của thiếu niên từng chút từng chút tan rã.

“Tiểu chim bìm bịp.....” May mắn làm sao, trời xanh vẫn nghe được tiếng cầu cứu của cậu!? Lí Tuấn cảm giác được tiếng người nọ đang đứng ở cửa gọi cậu. Sao lại không nghe thấy nữa? Tại sao? Tại sao? Chẳng lẽ là ảo giác xuất hiện trước khi chết!?

Thiếu niên cố gắng tập trung ý thức, mơ hồ phát ra tiếng rên rỉ mong manh.

“Tiểu chim bìm bịp.....” Hoảng hốt nghe thấy tiếng chân bước lên tầng, còn có tiếng gọi lo lắng của người nọ. Thiếu niên vui sướng xê dịch thân mình một chút, hai tay dính máu bám ở thanh vịn cầu thang lại vô thức quơ quào.

“Cứu.....Mạng.....” Thanh âm mỏng manh tựa như tiếng kêu cứu của mèo con, lại làm cho kẻ sống nơi đường phố từ nhỏ, có thính lực vô cùng tốt đứng ở dưới tầng nghe thấy.

“Tiểu chim bìm bịp.....Cậu ở đâu!?” Thiếu niên lo lắng lại không kiên nhẫn gào lên, càng bước lên tầng tiếng gào lại càng lớn: “Con mẹ nó cậu mau trả lời đi!”

“Tôi.....ở đây.....trong này.....” Cố gắng dùng chút hơi còn sót lại trả lời, nói xong khí lực của Lí Tuấn cũng sắp cạn kiệt.

“Nếu cậu không trả lời lão tử ——” Trời ơi! Đây là cái gì!? Hít một ngụm lương khí, trước mắt Lôi Đình bỗng hóa màu đen, chỉ còn lại hình ảnh thiếu niên mềm nhũn nằm vắt trên cầu thang là hiện hữu.

Không thể khống chế được cảm xúc của mình, cả người Lôi Đình run lên, hai ba bước liền chạy đến ngồi phịch bên cạnh cầu thang, ôm lấy cái người toàn thân là máu kia. Cấp tốc rút điện thoại ra ấn ấn ——

“Đường Tĩnh, anh lập tức cho một xe cấp cứu đến đây ngay. Đây là khu XX đang bị phá dỡ.....Phải chuẩn bị đầy đủ dụng cụ cấp cứu! Anh cũng phải tới đây luôn!.....Mẹ nó! Anh đừng nhiều lời như vậy! Người ta sắp chết rồi! Lẽ rề như thế muốn tôi ở đây nhặt xác sao?.....Tốt nhất là anh nên đến ngay đi, cậu ta mà có làm sao tôi sẽ thế cái mạng anh để bù vào!”

Hỗn hển ngắt điện thoại xong, Lôi Đình xanh mặt nhìn thiên hạ(chỉ Lí Tuấn) đầm máu trong ngực, cánh tay càng lúc càng run lên. Một loại sợ hãi chưa từng có bóp chặt lấy tim hắn, làm cho ngực hắn không ngừng truyền đến từng cơn đau dữ dội.

Loại cảm giác xa lạ này, ngay cả khi hạ táng lão ba cũng chưa từng xuất hiện. Vậy thì vì sao? Khi nhìn thấy tiểu chim bìm bịp nằm giữa vũng máu lại khiến hắn sợ hãi đến run rẩy!?

Lôi Đình cố gắng khống chế cảm xúc của mình, trong lúc này hắn không thể rời lên, lại càng không được lộ ra một chút mềm yếu nào!

“Tiểu chim bìm bịp.....Cố gắng lên!” Lôi Đình kiềm chế xúc động muốn vừa ôm cậu vừa lao ra ngoài mà điên cuồng hét lên. Hắn phải kiềm nén đôi tay của mình, vì không biết mức độ tổn thương của cậu nhiều ít thế nào, nếu liều lĩnh mang đi rất có thể sẽ hại cậu mất mạng.

“Tôi.....Sợ.....Tôi đau quá.....Đau....” Lực phủ ngũ tạng tựa như đang bị xé rách, Lí Tuấn cảm giác trong cơ thể mình như có hỏa lò hừng hực thiêu đốt.

Cậu rất mệt, cậu rất đau, cậu muốn ngủ, thật muốn ngủ.....Biết được thiếu niên đang ở cạnh mình, Lí Tuấn lại cảm thấy an tâm đến kỳ lạ. Ngay cả nỗi sợ hãi trước cái chết cũng không cánh mà bay luôn.

“Con mẹ nó nếu không muốn chết thì tỉnh táo lại cho tôi!” Lôi Đình thấy cậu sắp rơi vào trạng thái hôn mê thì hoảng sợ cực độ, càng rồi càng chửi âm lên: “Cậu tự làm bản thân thảm như vậy giờ còn muốn tôi nhặt xác cho sao? Không có cửa đâu!”

“Tôi.....không.....không muốn chết.....” Tiếng khóc nhỏ đến không thể nhỏ hơn truyền đến, khóe môi Lôi Đình cố kéo lên một đường cong, cổ vũ nói: “Yên tâm, cậu sẽ không chết, tôi nhất định không để cho cậu chết! Cậu phải sống thật tốt, sống lâu đến trăm tuổi! Cố gắng lên, xe cấp cứu sẽ đến nhanh thôi.”

“Đình.....Lôi Đình.....Đình.....” Tiếng nói đứt quãng của thiếu niên lại làm hốc mắt Lôi Đình trong phút chốc nóng lên. Lôi Đình liều mạng nắm chặt lấy đôi tay dính máu kia, khàn khàn giọng nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây rồi.”

“Tôi.....Lạnh.....Lạnh.....Thật muốn ngủ....Ngủ....” Cặp mi dày của thiếu niên tựa như cô gái nửa khép nửa mở, khuôn mặt mất đi huyết sắc càng làm tăng thêm vẻ yếu ớt, giống như chỉ cần chạm nhẹ một cái thì sẽ vỡ tan ra, đôi môi dính máu, lại như một đóa hoa thuốc phiện đẹp đến yêu dị.

“Đừng ngủ.....Đừng ngủ.....Không lạnh, chỉ chút nữa thôi cậu sẽ không lạnh nữa.” Lôi Đình xoa xoa đôi bàn tay lạnh băng của cậu, bao nhiêu lo lắng trong lòng tích tụ thành ngọn lửa giận dâng cao đến đỉnh điểm.

Đường Tĩnh chết tiệt! Anh mà không đến nhanh thì lão tử sẽ cho anh thê thảm!

Lôi Đình không ngờ có ngày, tiếng xe cứu thương lại giống như tiếng chuông trời(*). Tại thời khắc này, hẳn muốn cảm ơn loại thanh âm này vạn phần. Bởi tiếng còi này đã cứu thoát hẳn khỏi địa ngục dọa đầy giày vò tinh thần.

(*) Tiếng chuông trời: Bình thường có tiếng xe cứu thương nghĩa là có người bị thương -> không có chuyện tốt, nhưng lúc này tiếng còi vang lên -> xe cứu thương đến -> bé Tuấn được cứu -> như tiếng chuông trời vì cứu rồi tính mạng bé Tuấn.

Nhìn thấy cảnh cậu được mang đi cấp cứu, từng đợt từng đợt máu tươi cứ chảy mãi chảy mãi, Lôi Đình lão đảo ngả gục xuống cạnh xe cứu thương, toàn thân vô lực tựa như một con cún sắp mất chết.

Con bà nó.....Lôi Đình cho tay vào túi lấy ra hộp thuốc lá.

“Nếu cậu muốn cậu ta chết thì cứ việc hút đi!” Giọng nói thanh lãnh không chút hơi ấm truyền đến, Lôi Đình đang ngậm điếu thuốc chỉ hơi liếc liếc mắt nhìn một chút rồi tiện tay quăng thẳng hộp thuốc vào trong thùng rác.

“Cậu ấy thế nào rồi!”

“Thê thảm, nội tạng nứt vỡ, ngoại thương vô số.” Đường Tĩnh khoác áo blu trắng chỉ nói ra vài từ ít ỏi, nhưng cũng đủ khiến người kia mặt mày nhăn nhúm lại.

“Không chết được!?” Điều hẳn quan tâm nhất chính là chuyện này.

“Bây giờ thì chưa, nhưng với cơ thể ốm yếu như vậy thì sau này không dám đảm bảo.” Đường Tĩnh liếc mắt nhìn thiếu niên nằm trên giường như con búp bê vải bị phá rách mà cảm thấy đồng tình, chép chép miệng nói: “Bị người nào đó thượng một lần đã phát sốt, lần này thì gặp tai nạn.....Lần tới, chắc vào nhà xác nằm luôn mất!?”

“Anh câm miệng cho tôi!” Lôi Đình tức giận vút điếu thuốc xuống đất.

“Tôi chỉ thấy tiểu tử này rất hay gặp chuyện xui xẻo, khó bảo đảm được sau này sẽ không phát sinh chuyện gì nữa.” Đường Tĩnh nhún nhún vai.

“Anh không nói không ai bảo anh câm đâu!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà gằn từng chữ.

“Tôi chỉ đáp lễ lại lời uy hiếp ban nãy của người nào đó thôi!” Sắc mặt Đường Tĩnh cũng không hề dễ chịu gì cho cam. “Cậu nên nhớ tôi là viện trưởng! Tôi cũng có chức trách của riêng mình, xe cứu thương đến thì tự khắc có y tá và bác sĩ lo việc sơ cứu, không có lý do gì để tôi phải tự thân xuất mã!”

“Nếu cậu ta chết thì ai chịu trách nhiệm? Tôi không tin tưởng người khác!” Lôi Đình cắn răng.

“Nga, vậy tôi đây là người được cậu tin sao!?” Đường Tĩnh cười lạnh, “Tôi cũng có công việc cần làm, không phải như bác sĩ tư nhân mà cậu muốn gọi lúc nào là phải tới! Cho dù lúc này cậu ta có chết, cũng là do yếu mạng. Ai bảo cậu ta xui xẻo như vậy.”

“Đây là lời thốt ra từ một bác sĩ ngoại khoa thanh danh vang dội ở nước ngoài về, một viện trưởng bệnh viện lớn sao? Nghe sao mà giống lời một tên lưu manh hơn cả tôi vậy!?” Hai hàng lông mày Lôi Đình nhíu chặt lại, giận dữ phản pháo.

“Nếu tiểu tử này tiếp tục gặp chuyện không may rồi cậu lại đến quấy rầy thì tôi không ngại từ cái chức viện trưởng chó má này đâu, đến chỗ Lãng lão gia tử làm một tên lưu manh phóng hỏa giết người còn thoải mái hơn!” Đường Tĩnh cũng không hề cam chịu mà mỉa mai lại.

“Ha ha ha...” Lôi Đình phá lên cười, tán thưởng nói: “Mắt nhìn người của Lăng lão gia tử quả nhiên không tồi, thất kính thất kính!” Hắn cứ tưởng Đường Tĩnh chỉ là một tên thư sinh mặt trắng nhận số tiền lớn của Lăng lão gia tử mà làm việc, không ngờ cũng là trăm sông đổ về một biển(*)

(*) Ý nói anh Tĩnh làm việc cho lưu manh thì cũng không phải loại dễ bắt nạt.:>

“Miễn cái vụ thất kính đi! Bốn viện trưởng chỉ cầu cậu ít đến quấy rầy cuộc sống tốt đẹp của tôi là được.....Hôm nay còn ba ca giải phẫu, đã hai mươi bốn giờ tôi không được chớp mắt, mệt đến độ ngay cả cơ hội uống miếng nước cũng không có, so với con chó còn thắm hơn!” Đường Tĩnh vuốt vuốt cái trán đang ửng ửng đau, đôi mắt thâm đen tỏ rõ “thảm trạng” của anh.

“Thật có lỗi.” Lôi Đình cũng không phải loại mãng phu (*) không nói lý lẽ, thấy đối phương quả thật đã mệt mỏi cực độ, xuống nước nói: “Lần này tôi sẽ đưa cho anh Blank check(*), muốn lấy bao nhiêu tùy anh.”

(*)mãng phu: người lỗ mãng, thô bạo, không nói lý.

(*)Blank Check: Séc để trống chưa ghi tiền nhưng đã có chữ ký của chủ séc. Thông thường chủ séc phải ghi rõ số tiền trả, trong trường hợp nhầm lẫn, những séc như vậy rất nguy hiểm. Bởi vì ai đó nhận được séc này có thể viết lên đó bao nhiêu cũng được và có thể rút tiền hợp pháp.

“Cậu không sợ tôi công phu sư tử ngoạm(*) sao!?” Vừa nghe đến chi phiếu, hơn nữa còn là Blank check, tinh thần Đường Tĩnh tỉnh táo hẳn. Tiền a, tiền tiền, mỹ kim sáng bóng, trên đời này có ai không yêu tiền chứ? Cho dù hiện tại tài sản của anh cũng đủ để đề chết người rồi, nhưng “tham tài háo sắc” chính là bản tính ăn sâu trong máu thịt con người rồi, không thể trách anh khi vừa nghe đến chi phiếu thì hai mắt sáng lên.

(*) công phu sư tử ngoạm: ăn dày.

“Cho dù anh muốn công phu sư tử ngoạm, nhưng chắc vẫn cần cái mạng chứ!?” Lôi Đình thản nhiên đáp lại một câu, nhưng trong lời nói hàm súc còn ẩn chứa một tia lãnh khốc không đổi.

Trong phút chốc lưng Đường Tĩnh liền nổi lên một trận ác hàn. Bị ma làm rồi, sao anh có thể quên người trước mắt là tên tiểu lưu manh tâm ngoan thủ độc!/? Hắn cho mình ăn một món lớn mà chịu để yên sao!/? Trừ phi mặt trời mọc đằng tây đi!

Xem ra trí tuệ của cổ nhân thật không thể coi thường, câu nói “Bánh trên trời không tự nhiên mà rơi xuống” quá đúng. Cho dù thật sự có rơi xuống thì cũng tuyệt đối là loại bánh đem lên miệng rồi mà không ăn được, bị một cái “bánh siêu cấp lớn” đè lên người rất có thể chính mình sẽ biến thành cái “bánh thịt” luôn.

Ha ha.....Nụ cười trên mặt Đường Tĩnh cứng lại, chỉ có đôi tròng mắt là không ngừng xoay động.

Lại một lần nữa tỉnh lại trong bệnh viện, Lí Tuấn cảm giác so với lần trước còn đau đớn hơn gấp bội. Toàn thân quần băng gạc trắng toát, giống như con ếch bị lật ngửa mình trên bàn không thể động đậy.

“Khụ.....khụ.....” Lắc lắc cái cổ cứng ngắc do đã vài ngày mê man không cử động, dư quang nơi khóe mắt thoáng nhìn thân ảnh quen thuộc đang gập gù bên giường bệnh.

Những sự việc xảy ra trước khi hôn mê tựa như thủy triều đánh úp lại. Lí Tuấn bắt đầu run lên không ngừng, tựa hồ vẫn cảm nhận rõ được sự sợ hãi khi bị tử thần rình rập.

Sao lại phát sinh loại sự tình này? Chẳng qua cậu chỉ trở về thu dọn vài thứ, vì sao lại ngã cầu thang suýt chết!/? Nếu Lôi.....Lôi Đình không đến tìm cậu, chỉ sợ cậu đã nát thành cám bụi!/? Lí Tuấn đau đớn rơi lệ, trước mắt là một mảnh hắc ám.

Người đang ngủ gà ngủ gật kia vì nghe thấy tiếng ho rất nhỏ mà bừng tỉnh, Lôi Đình mở mắt ra, trên khuôn mặt lãnh khốc không chút biểu tình.

“Đã tỉnh? Cảm thấy thế nào?” Đứng lên, nhìn thấy thiên hạ trên giường bệnh bị băng gạc bao phủ như xác ướp nhưng thân sắc đã dần thanh tỉnh, cơn tức trong lòng Lôi Đình dần dần tiêu tán.

“Tôi.....Tôi không sao.....” Tiếng nói khàn khàn lại còn rất nhỏ, cùng với thân thể gầy yếu được băng lại, nhìn thế nào cũng chẳng thấy giống kiểu “không sao”.

“Ha hã.....Mạng của cậu cũng lớn thật.....bị ngã như vậy mà cũng không chết được!” Lôi Đình cúi đầu, vẻ mặt lãnh khốc cắn răng mắng: “Nếu không phải lão tử không tìm thấy bóng dáng cậu trong trường học, mới chạy đi tìm, thì giờ cậu có chín cái mạng cũng xong rồi!.....Trong đầu cậu chẳng lẽ chứa toàn bã đậu sao! Chạy đến cái nơi quỷ quái sắp bị phá dỡ ấy làm gì!? Vì mấy thứ đồ rác rưởi kia sao!?.....Mẹ nó, nếu cậu muốn chết sớm thì nói với lão tử, lão tử trực tiếp cho cậu đi gặp Phật tổ!” Hồi tưởng lại cảnh người bảo bối toàn thân đều là máu, tim Lôi Đình không kiềm được mà đập nhanh dồn dập, ngữ khí mắng người cũng càng ác liệt hơn.

“Thực.....Thực xin lỗi.....” Hốc mắt Lí Tuấn chan chứa nước mắt. Do cậu luyện tiếc một số đồ vật, nên mới mạo hiểm.....Ai ngờ lại phát sinh loại sự tình này? Cậu cũng bị dọa sợ lắm chứ, chỉ cần nhớ tới loại tuyệt vọng cùng thống khổ lúc ấy, liền không nhận được mà phát run.

“XX!” Lôi Đình nhìn thấy bộ dạng người trước mắt đã vô cùng thê thảm, trong lòng cũng không dễ chịu gì. Tiểu tử này sao lại ngốc đến vậy!? Khéo sau này còn tự ném mình đến Diêm La điện ấy chứ! Lôi Đình nhủ thầm, từ chối cho ý kiến.

“Sao vậy? Tỉnh rồi sao?” Đường Tinh đi từ xa đã nghe thấy âm thanh mắng chửi vọng ra từ phòng bệnh, liền vội vàng đi đến.

“Anh đến đúng lúc lắm! Kiểm tra xem cậu ta có bị biến chứng gì không! Mẹ nó.....Tiểu tử này vốn đã ngốc, sau lần ngã này không khéo lại càng ngốc hơn trước!”

“Không biết người nào đó mấy ngày nay gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.....Sao rồi, người cũng đã tỉnh lại rồi giờ không cần thương hương tiếc ngọc nữa hửm?” Đường Tinh sớm không vừa mắt cái lối kiêu ngạo của Lôi Đình, không nhận được nói vài câu châm chọc hần.

Tiểu tử này đã mấy ngày rồi vẫn canh bên giường bệnh không rời, giờ người vừa tỉnh, thái độ đã thay đổi một trăm tám mươi độ!?

“Tốt nhất anh nên ngậm cái miệng chết tiệt của anh lại!” Một ánh mắt giết người sắc bén hơn dao phóng lại đây, Đường Tinh tỏ vẻ không sao cả nhún nhún vai, giả bộ hiền lành quay đầu về phía thiếu niên nằm trên giường bệnh nở một nụ cười.

“Cảm thấy thế nào? Có thấy dễ chịu hơn chút nào không?” Sách, đứa nhỏ đáng thương, sao lại thê thảm đến vậy? Bị thương một lần liền ốm nặng, lần tới mà không cẩn thận khéo lại chui vô nhà xác nằm luôn cũng không chừng.

Vật hợp theo loài, chính là để chỉ loại người như vậy. Cho dù bên ngoài khoác áo blu trắng, nhưng bản chất bên trong vẫn cá mè một lứa. Tư tưởng ác độc giấu dưới lớp da dê, trên mặt lại vẫn có thể tươi cười cực chuyên nghiệp không chê vào đâu được.

“Không.....Chỉ hơi khó chịu một chút.....Đau.....” Mặt mày thiếu niên nhăn lại một đoàn, tựa hồ đang gắng gượng chịu đựng.

“Nội tạng của cậu bị nứt vỡ, ngoại thương cũng không ít, khó tránh khỏi đau đớn.....Nếu cậu không chịu nổi, có thể tiêm chút thuốc giảm đau.....Chịu được không?” Đường Tinh ôn hòa cười.

“Không cần.....Tôi vẫn chịu được.” Lí Tuấn vội lắc lắc cái cổ cứng ngắc.

“Đúng là một đứa nhỏ kiên cường!” Đường Tinh vươn bàn tay thon dài vỗ vỗ khuôn mặt tái nhợt của thiếu niên trên giường. Ha hã, đúng là con hổ nhỏ đáng yêu, khó trách tiểu lưu manh kia lại yêu thích đến vậy! Ngay cả anh cũng cảm thấy có chút động tâm.

“Làm cái gì thế!?” Lôi Đình vùng tay lên đẩy cái bàn tay chương mắt kia ra.

“Uy, có cần nhỏ mọn như vậy không!? Mạng tiểu tử này là do tôi cứu về đó!” Đường Tinh mất hứng.

“Không phải tôi đã đưa Blank check cho anh rồi sao!?” Hai hàng lông mày của Lôi Đình nhướng cao. Mẹ nó, người này tuy không có can đảm dùng công phu sư tử ngoạm, nhưng cũng điên không ít con số đâu.

Hắn hận anh đến độ nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận còn chưa có chỗ phát tiết, đang muốn tìm một cái bao cát để tập luyện. Nếu người trước mặt này không biết điều một chút, hắn cũng không ngại biến xương anh thành đồng xương lợn chặt đầu.

Đường Tĩnh đương nhiên là trang tuần kiệt thức thời, mắt thấy tình huống không ổn thì lòng bàn chân như được bôi dầu đã chuẩn bị chạy mất. Thế nhưng thiếu niên trên giường bệnh lại không biết lựa lúc mà đổ thêm dầu vào lửa ——”Y.....Bác sĩ, tôi.....khi nào tôi có thể xuất viện?” Tiền viện phí nhất định là do Lôi Đình bỏ ra rồi, nhìn cái phòng bệnh cao cấp này, hơn nữa lại còn phí trị liệu mấy ngày qua, Lí Tuấn sợ mình sẽ không có đủ tiền để trả nợ.

“Cậu muốn xuất viện!?” Đường Tĩnh không trả lời, Lôi Đình lại mở miệng: “Nhìn cậu như vậy cho dù có đi cũng không bước qua nổi cổng lớn của bệnh viện, muốn tìm cái chết sao!?”

“Đúng vậy, cậu bị thương không nhẹ. Trong thời gian ngắn không thể xuất viện. Phải lưu lại để còn theo dõi tình huống, sợ có biến chứng.”

“Nhưng.....tôi tôi không có tiền.....” Lí Tuấn rũ mắt.

“Nếu cậu lo lắng về tiền viện phí, thì người này đã trả giùm rồi, cậu muốn ở lại bao lâu cũng được.” Đường Tĩnh tùm tùm cười chỉ chỉ bên cạnh.

Ha ha, lại buồn bán có lời rồi, Đường Tĩnh chỉ cần tưởng tượng đến con số kia thì tâm tình liền tốt lên. (con số ở đây là con số điền vào chi phiếu =))

~“Tôi.....” Điều Lí Tuấn muốn nói chính là tôi không có tiền để trả cho hắn a! Nhưng lại ngập ngừng không dám mở miệng. Nghe ngữ khí của bác sĩ này thì số tiền đó tuyệt không nhỏ, ô, làm sao bây giờ! Tiền thuốc men đắt như vậy!

Lí Tuấn vừa thoát khỏi bóng ma tử thần thì lại bị cái lồng tiền tài úp chụp lấy.

Ai, đúng là thiên hạ xúi quẩy mà. (“thiên hạ” chỉ Lí Tuấn.)

9. Chương 9

Tuy rằng cảm thấy vô cùng buồn bực, nhưng Lí Tuấn hiểu rằng, đúng như lời người kia nói, với tình trạng hiện nay của mình thì cho dù có xuất viện cũng chẳng đủ sức bước qua nổi cổng chính bệnh viện, vì thế cậu đành cam chịu nằm bẹp trong phòng bệnh.

Cũng từng đề nghị được chuyển qua phòng bình thường nhưng lại bị ánh mắt băng lãnh sắc như dao của người nọ phóng qua: “Lão tử thanh toán nhiều tiền như vậy, làm thế chẳng phải tiểu tử kia được lợi rồi sao!?” (“tiểu tử” ở đây chỉ Đường Tĩnh.)

Anh có tiền để giúp tôi, nhưng tôi lại không có tiền trả cho anh đâu! Lí Tuấn tưởng tượng đến hình ảnh con số thiên văn(*) bay lơ lửng trước mặt mình mà cảm thấy vị thuốc đông y trong miệng càng thêm đắng chát.

(*)Con số thiên văn: những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên.

Thế nhưng mọi việc vẫn diễn tiến như vậy, Lí Tuấn đành ngoan ngoãn chịu sự sắp đặt này. Mỗi ngày đều ở trong phòng bệnh cao cấp, uống những loại thuốc quý, được trị liệu những phương pháp đắt tiền.....Nhìn thấy cái đơn thuốc, rồi lúc uống thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lí Tuấn nhả lại giống như ăn phải khổ qua. (khổ qua: mướp đắng.)

Làm sao bây giờ? Nếu cứ như vậy, không tới mười ngày, cậu sẽ nợ hắn một khoản tiền rất lớn. Lí Tuấn nằm trên giường bệnh mặt ủ mảy chau nghĩ ngợi, trong khi ấy một bóng người thon cao lại lặng yên không tiếng không động đi đến.

Người vừa tới mặc một bộ tây trang màu trắng, khuôn mặt thanh tú nhã nhặn, làn da trắng nõn, vẻ mặt bình thản mang theo một cái hộp giữ ấm.

“.....Cháu tỉnh?” Nam tử trẻ tuổi đem cái hộp giữ ấm đặt ở đầu giường, tiếng nói thanh nhuận trầm thấp, cười cười nhìn thiếu niên trên giường bị bao lại giống như xác ướp.

Đây là đứa nhỏ mà Lôi Đình thích sao? Quả thật vừa đáng yêu lại vừa đáng thương. Lâm Nam(*) đã sớm biết chuyện dạo này Lôi Đình ở chung với một thiếu niên, tuy nhiên do bị nhiều việc luẩn quẩn chân nên chưa dứt ra được để tìm hiểu. Không ngờ lần đầu tiên gặp mặt, đứa nhỏ đáng thương này lại làm bản thân mình thấm như vậy, thật đúng là dọa y sợ rồi.

(*) Lâm Nam: Còn ai nhớ nhân vật chú Lâm trong chương 5 không nhỉ? Nếu không nhớ thì có thể xem lại không lại tưởng tự nhiên nhảy đầu ra nhân vật này XD

~“Chú.....là?” Trước giường đột nhiên xuất hiện một nam tử diện mạo thanh tú đẹp để làm cho Lí Tuấn có chút mờ mịt.

“Ha ha.....Chú là.....có thể coi như chú của Lôi Đình. Cháu có thể gọi chú là chú Lâm.” Lâm Nam tự giới thiệu.

“Chú?” Lí Tuấn mở to mắt nhìn, người đàn ông trước mắt này ánh chừng chỉ ngoài hai mươi thôi chứ mấy.

“Chú đã hơn – ba mươi tuổi rồi.” Thấy được vẻ nghi hoặc trong mắt thiếu niên, Lâm Nam cười nói: “Đã trưa rồi, có đói bụng không? Hôm nay Lôi Đình có việc bận không đến được nên nhờ chú đến chăm sóc cho cháu.”

Nói xong còn đưa tay nâng thiếu niên đang mờ mịt kia dậy, để đầu cậu tựa vào thành giường. Cánh tay thoạt nhìn mảnh khảnh, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh không thể coi thường.

Vừa rồi Lí Tuấn còn thắc mắc sao hôm nay không thấy người nọ đến bệnh viện, không có hẳn, tâm trạng của Lí Tuấn cũng trầm xuống hẳn.

“Không có gì đâu, tối nay nó sẽ tới.” Lâm Nam nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của thiếu niên, không khỏi cười cười. Với tay lấy cái hộp ở đầu giường, mở ra bên trong chính là món cháo nóng hổi và canh gà.

“Cháu bị thương không nhẹ, phải bổ sung nhiều chất dinh dưỡng. Đây là do Lôi Đình đặc biệt dặn dò nhà bếp nấu cháo và canh cho cháu, phải ăn lúc nóng mới tốt.” Lâm Nam xúc một thìa cháo săn sóc mà đưa lên miệng thiếu niên.

“Không, không cần.....Để cháu tự ăn.” Lí Tuấn chưa từng được ai chăm sóc như vậy, cảm thấy xấu hổ vô cùng, run rẩy mà đón nhận từng thìa cháo được đưa lên.

Mùi thơm canh thuốc lan tỏa trong miệng làm Lí Tuấn cảm động không thôi. Lần trước bị thương cũng vậy, người nọ luôn bên cạnh chăm sóc mình, cho dù thái độ ác liệt, luôn tỏ vẻ mất kiên nhẫn thế nhưng lại không hề bỏ mặc một kẻ ngốc như mình.

Ngay cả khi cậu vì tiếc vài món đồ, quay về thu dọn mới bị thương nặng thế này, ấy vậy mà người nọ không hề chê cười giễu cợt cậu, không những thế còn quan tâm săn sóc cậu.

Hình tượng ác liệt của người ấy dần dần tan biến, làm cho cậu bất giác cảm thấy an tâm, cảm thấy tin cậy, một thứ tình cảm ỷ lại ngọt ngào chỉ giữa những người thân mới có dần dần len lỏi trong tim Lí Tuấn.

Ngoài ông bà nội, ngoại, và mẹ, cũng chỉ có hẳn, chỉ có hẳn mà thôi.

“Sao vậy?” Lâm Nam nhìn thấy hốc mắt thiếu niên phấp phồng, quan tâm hỏi: “Cháo thuốc không hợp khẩu vị cháu sao?”

“Dạ, không, không phải.....Ăn ngon lắm.....” Lí Tuấn đưa tay lau nước mắt, rưng rưng nói: “Rất ngon.....Thật sự.....”

Đứa nhỏ đáng thương! Lâm Nam thở dài một hơi, mỉm cười nói: “Ừ, nếu ngon thì ăn nhiều một chút.”

Hai người một lớn một nhỏ ở trong phòng bệnh rì rào tâm sự, Lâm Nam ở lại với cậu tới tận tối. Lúc mới bắt đầu còn chưa quen lắm thì người hỏi người đáp, nhưng khi thân rồi thì lại nói cười không ngừng. Lâm Nam nhìn thiếu niên trong sáng đáng yêu đơn thuần trước mắt, trong lòng không khỏi xúc động hàng nghìn hàng vạn lần.

Một thiếu niên thuần khiết như tờ giấy trắng đến vậy, lại đây dựa cùng với Lôi Đình, đây không biết là chuyện nên vui hay nên buồn. Tiếc là mặc kệ vui hay buồn, ánh mắt thiếu niên vẫn thường thường nhìn ra phía cửa, miệng thì nói mấy câu như kiểu trời đã tối rồi.

Loại ánh mắt mang theo mong đợi, vừa mất mát lại vừa ngọt ngào này, y cũng đã từng trải qua không dưới một lần.

Nhớ tới Lăng Phong, Lâm Nam không khỏi rủi mắt. Cậu đã trở về từ Anh quốc, nhưng vẫn chưa đến tìm y, điều này có phải biểu thị cho việc hết thấy đã kết thúc rồi không?

Mình không chỉ là một người đàn ông, hơn nữa lại còn là một lão nam nhân hơn đôi phương cả chục tuổi. Cho dù có mê luyến như thế nào, nhưng tiếp xúc với y nhiều như vậy có lẽ cậu cũng chán ghét mất rồi. Huống chi cơ thể này là của một lão nam nhân, đã khô cằn rồi, không ngực cũng không hông. Làm sao sánh được với những người mà Lăng lão gia tử đưa đến cho cậu ấy, vừa muôn hình muôn vẻ, vừa thiên kiều bá mị, mình có tư cách gì mà nói chuyện sóng đôi cùng cậu dài lâu!? Cậu còn trẻ, hào quang vạn trượng, không chỉ có ông nội là lão đại hắc bang, còn kế thừa tước vị của Hoàng gia Anh từ người mẹ, một khi đã gia nhập Hoàng thất Anh quốc, có được danh hiệu “Tử tước” quý tộc, chỉ sợ.....

Còn mình thì sao? Một sát thủ máu lạnh, một cô nhi không cha không mẹ, một người đàn ông.....

“Cậu muốn ăn táo không?” Lôi Đình đi từ ngoài vào, thấy trên bàn có trái táo liền cầm lấy một quả.

“Không ăn.....” Lí Tuấn nhàm chán nằm trên giường đếm ngón tay. Cái kính vừa dày vừa nặng kia đã bị vỡ khi cậu ngã, Lôi Đình bèn lấy số đo mắt của cậu rồi làm một cặp kính mới, tiểu chim bìm bịp vốn sứt sẹo buồn cười thì giờ nhìn đã thuận mắt hơn rất nhiều.

“Tôi thấy cậu vẫn nên ăn nhiều hoa quả một chút thì tốt hơn.” Lôi Đình thấy cái người gầy gầy nhỏ nhỏ trên giường thì lú lủi lại, bàn tay hữu lực nhanh nhẹn cầm lấy con dao bắt đầu gọt, loáng cái quả táo đã sạch vỏ.

Lí Tuấn cầm miếng táo gặm gặm, cái miệng nhỏ nhắn vừa ăn vừa hỏi: “Anh không phải đi học sao?”

“Đi học!?” Lôi Đình ngừng lại một chút, nhún mày cười nhạo nói: “Sao lão tử lại phải đi học!?”

Lúc trước do nhầm chám nên đã thương không ít tuyển thủ ở sân bóng, trên lớp thì tức lão già sắp vào quan tài nên tổng cho lão một đám, ấy thế mà cái tên đó không biết sống chết lại dám báo cho hiệu trưởng. Trước mặt hắn thì một bộ dạng nhát gan cúi đầu phục tùng, sau lưng lại gọi điện thoại về nhà hắn, đúng lúc để chú Lâm bắt máy được. Hắn nghe chú Lâm bảo lão già đó còn nói một đồng đạo lý chó má gì đó. Con bà nó, còn bảo với Lâm Nam là hắn nên tạm nghỉ học.

Cái trường chết tiệt đó lão tử vốn không muốn đi, thật sự là quá ngu xuẩn. Cũng không biết trong đầu mấy lão già đó chứa cái rắm gì!

“Anh, không phải anh là học sinh sao? Không đi học vậy.....”

“Cậu ít nói mấy lời phiền phức ý đi!?” Lôi Đình cắt ngang lời Tiểu Kết Ba(*), hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái.

(*) Tiểu Kết Ba: chỉ người nhỏ gầy và hay nói lắp.

Vì không hiểu sao mình lại thích một tên ngu xuẩn như vậy nên sắc mặt của Lôi Đình càng dần ra như đang đại tiện (nguyên văn QT ta không chém tí nào nhớ T^T)

“Tôi ra ngoài hút thuốc.” Lôi Đình xụ mặt nói một câu rồi đi mất.

Tiếng đóng cửa đánh sầm truyền đến, Lí Tuấn khổ sở muốn khóc. Sao khả năng quan sát sắc mặt người khác của mình lại kém như vậy? Luôn nói ra những lời làm kẻ khác tức giận!?

Trong lúc cậu đang cảm thấy đau lòng vô cùng thì cửa phòng bệnh lại mở ra.

“Lí Tuấn!” Thiếu niên tuấn lãng rực rỡ như ánh mặt trời bước vào, trong tay còn cầm mấy món ăn dinh dưỡng.

“Phó.....Kiệt.” Lí Tuấn nhìn thấy người bạn thân quen, vội bước xuống khỏi giường.

“Cậu đừng động!” Phó Kiệt bước một bước đã tới giường, ngăn lại động tác của thiếu niên, nhú mồm nói: “Tớ nghe nói cậu bị thương phải nằm viện, nhưng do bận thi đấu nên vẫn chưa tới thăm cậu được.....Cậu đã đỡ chưa? Sao lại bị như vậy!?”

“Không có gì, chỉ là sơ ý bị ngã thôi.” Lí Tuấn ngượng ngùng không muốn nói ra lý do thật sự nên đành lảng tránh: “Cám ơn cậu đã tới thăm tớ.”

Vì tính cách của cậu hướng nội nên khi ở trường, Lí Tuấn cũng không có bạn bè gì, lúc này lại có bạn học đến thăm, làm cậu cảm động vô cùng.

Tuy nhiên một bạch mã hoàng tử đồng thời là thiên chi kiêu tử như Phó Kiệt làm cậu cũng chưa từng nghĩ tới việc trèo cao làm bạn với cậu ấy.

“Chúng ta là bạn, cậu sao phải khách sáo như vậy?” Phó Kiệt ngồi xuống cạnh giường cậu, nhìn không chớp mắt dung mạo tinh xảo của thiếu niên xinh đẹp kia, “Cậu cũng thật bất cần, đang yên đang lành sao tự dưng lại ngã? Hơn nữa còn bị thương thảm như vậy!? Thật khiến người khác phải lo lắng mà.”

“Tớ cũng không biết.....” Lí Tuấn thùy hạ mi mắt.

Cậu nên trả lời thế nào? Nói rằng mình không cẩn thận ngã một cái xuống lầu tới Diêm La điện luôn sao? Loại chuyện này mà nói ra khéo lại bị người khác cười đến rơi răng ấy chứ! Ngay cả chính mình nghĩ lại cũng còn cảm thấy mất mặt.

Phó Kiệt nhìn gương mặt tinh lệ tái nhợt, thân ảnh trong chăn nhỏ gầy co lại, còn có đôi môi cánh hoa phấn hồng mê hoặc người ta tới cần một ngụm.

Ho nhẹ một tiếng, trong đầu xuất hiện loại ý nghĩ này làm Phó Kiệt xấu hổ vô cùng. Tiểu tử này.....Đúng là không phải đáng yêu bình thường mà!

Phó Kiệt không thể không thừa nhận mỗi lần mình gặp cậu tự nhiên trong đầu lại nảy ra những ý nghĩ tà ác, hơn nữa ngày càng có chiều hướng gia tăng chứ không giảm đi phân nào.

“Phanh ——”

Hai người đang nói chuyện, cửa phòng bệnh lại bị ai đó một cước đạp văng ra, dọa hai người sợ tới mức giật bắn lên. Lí Tuấn vội nhìn lại, chỉ thấy cái người ban nãy đòi ra ngoài hút thuốc giờ đang đứng ở cửa đen mặt lại.

“Là cậu!?” Phó Kiệt vừa thấy cái tên lần trước xuất hiện ở sân bóng rổ làm hại mình và toàn thể đội viên bị thương thì quắc mắt, ánh nhìn cũng trở lên rét lạnh.

Sau trận đấu cậu vẫn đi tìm người này để tính sổ, ai ngờ hắn ta lại như ma quỷ biến mất không chút tăm hơi. Không ngờ hôm nay lại đụng mặt ở đây.

“Lại là tên nhóc ưa mặc tang phục.” Lôi Đình nhìn nhìn bộ đồng phục màu trắng chói mắt trên người đối phương, cười nhạo nói. Cũng không thèm quản mặt cậu ta đen lại, đi thẳng đến giường bệnh ôm lấy Tiểu Kết Ba, hừ lạnh nói: “Nói, cậu với người này có quan hệ gì!?”

Nhìn thấy cảnh vừa rồi hai người nói nói cười cười, mụ nội nó, đừng để lão tử biết được hai người có gian tình! Nếu không.....Vừa lắm bầm, trong đầu Lôi Đình vừa hiện lên hơn mười phương thức giết người.

“Cậu là ai? Tôi và Lí Tuấn thế nào thì liên quan gì đến cậu!” Trước đó Phó Kiệt đã một bụng căm tức với hắn, giờ nhìn thấy bàn tay to của hắn khoắc lên vai Lí Tuấn lại càng căm căm thấy chướng mắt.

“Cậu ấy là Phó Kiệt, là của tôi.....Bạn học của tôi mà thôi.” Lí Tuấn có ngốc đi chăng nữa thì cũng cảm giác được mùi thuốc súng nồng đậm giữa hai người, vội đáp. Để làm giảm khúc mắc giữa hai người, cậu còn quay lại giới thiệu: “Còn đây là Lôi Đình, là của tớ.....của tớ.....” Cậu tiếp theo không biết nên nói cái gì, gương mặt tái nhợt của Lí Tuấn bỗng chốc ánh lên một rạng rỡ.

“Nói a, sao lại không nói nữa? Tôi là gì của cậu, hả?” Lôi Đình cười cười cúi đầu nói thăm vào tai Tiểu Kết Ba, cảm thấy tâm trạng tốt hơn hẳn.

“Đừng mà.....” Lí Tuấn quần bách lắc lắc đầu, lúc nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Phó Kiệt thì càng hoảng sợ, lại càng giãy lộn hại hơn.

Lôi Đình không để cậu thoát, hai tay nhanh chóng siết chặt lấy cậu, “Nói a, sao lại không nói rõ tôi là gì của cậu? Tình nhân? Bạn trai? Người cùng nhà? Hay là chủ nợ của cậu!?” Lôi Đình sớm biết Tiểu Kết Ba vẫn vì số tiền thuốc men kia mà phát sầu, nhưng tên đáng giận này lại cố tình không nói gì, để cho cậu gặp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, còn hần thì ngằm thích chí.

“Cái gì!? Cậu ta đang nói gì vậy!?” Phó Kiệt nhăn mày nhăn mặt, đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái.

“Tớ tớ.....Anh ta.....” Lí Tuấn lắp bắp quần bách không biết nên nói thế nào cho phải.

Nói hần là tình nhân, là bạn trai của cậu sao!? Tuy rằng loại hình dung này có vẻ quái dị không bình thường, nhưng trong lòng Lí Tuấn lại cảm thấy một tia ngọt ngào không thể nói thành lời.

Lôi Đình cười nhẹ, bỗng dưng vươn đầu lưỡi nóng ẩm liếm liếm hai má cậu, ánh mắt lạnh khốc bắn về phía bên kia, mang theo ý tứ cảnh cáo cùng khiêu khích nồng đậm.

“Chúng tôi.....Chính là loại quan hệ này.....Em nói có phải không, Tiểu Kết Ba!?” Lôi Đình cúi đầu, đầu lưỡi lại bắt đầu du di liếm láp da thịt trơn mịn của cậu.

Mẹ nó, vừa nhìn đã biết thằng nhóc kia thích Tiểu Kết Ba, chỉ có Tiểu Kết Ba ngốc nghếch này không nhận ra!

Trong lòng Lôi Đình bùng lửa giận, còn Phó Kiệt ở bên kia đã nắm chặt tay lại thành nắm. Hai thiếu niên khí huyết phương cương(đầy tinh lực) đang dùng ánh mắt giao đấu, thậm chí làm người ta cảm tưởng như nghe được tiếng rền của sấm chớp.

“Lí Tuấn, có phải do người này uy hiếp cậu không? Cậu có thể nói với tớ!” Tuy rằng biết đối phương không dễ chọc, nhưng Phó Kiệt cũng chẳng phải loại người dễ bị bắt nạt.

Trận thi đấu trước suýt nữa bị người này phá hỏng, bây giờ lại trêu chọc bạn của cậu, cậu tuyệt đối không cho phép!

“Uy hiếp!? Ha ha, thằng nhóc, có phải đầu óc cậu không bình thường không?” Tuy rằng đúng là hần có uy hiếp thật, nhưng da mặt dày hơn tường thành như Lôi lão đại sao có thể thừa nhận chứ.

“Không, không có.....” Lí Tuấn thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, “Lôi Đình không uy hiếp tớ, chúng tớ.....Tớ biết như vậy rất kỳ quái, rất không bình thường, nhưng.....Nhưng.....”

“Cái gì mà không bình thường chứ? Lão tử yêu ai sẽ ở cạnh người đó, còn để ý kẻ khác nhiều chuyện sao!?” Lôi Đình cau tiết nói: “Nhiều lời làm cái gì, thằng nhóc, nếu cảm thấy không vừa mắt thì con mẹ nó cút đi!.....Bất quá, tiểu tử này để ý đến quan hệ giữa bọn tôi như vậy, chắc không phải do trong lòng có quỷ chứ!?” Lôi Đình ác liệt mỉa mai.

Phó Kiệt bị hần nói cho một trận, thù mới hận cũ nối đuôi nhau bùng nổ ——“Cậu là đồ GAY ghê tởm!” Nhưng lời vừa thốt ra cậu liền hối hận ngay, bởi vì cậu thấy sắc mặt trắng xanh của Lí Tuấn —— Sao cậu có thể để mất phong độ đến vậy? Phó Kiệt đã mất kiểm chế trừng mắt nhìn cái tên chết tiệt kia!

Cậu phẫn hận đến độ nghiêng răng nghiêng lợi.

Sắc mặt Lôi Đình nháy mắt trầm xuống, thoát nhìn đáng sợ vô cùng. Hần buông bỏ vai của người yêu ra, đứng dậy. Ngoắc ngoắc tay với đối phương, vẻ mặt cực kỳ lạnh khốc.

“Giỏi.....Cậu cũng có gan đấy, ra ngoài với lão tử!” Hần phải đánh cho tên tiểu tử không biết sống chết này bầm miệng! Lôi Đình bẻ các khớp ngón tay kêu lên răng rắc, môi mỏng không ngừng cười lạnh.

“Lôi, Lôi Đình.....Đừng!” Lí Tuấn không biết hần định làm gì, nhưng trực giác mách bảo đây khẳng định không phải là chuyện tốt.

“Câm miệng! Không phải việc của em!” Lôi Đình quay đầu lại rống một tiếng, bước ra khỏi cửa phòng.

“Phó Kiệt.....Đừng.....” Đừng đi ra ngoài với anh ấy.....Nhìn vẻ mặt người nọ hung ác nham hiểm làm Lí Tuấn kinh hoảng bất an. Từ trước tới giờ cậu chưa từng thấy sắc mặt người nọ khó coi như vậy!

“Không sao đâu!” Phó Kiệt không phải loại nhát gan, cậu cũng đang có chủ ý này! Không để tâm đến lời khuyên can của thiếu niên, cậu ngay cả đầu cũng không quay lại sải bước ra đi ra khỏi phòng bệnh.

Làm sao bây giờ!? Lí Tuấn gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, định bước xuống giường đi đến cửa thì lại bị ngã, “Phanh ——” một tiếng, cốc nước bị vỡ tan thành mảnh nhỏ.

“Không thủ đạo(*) luyện khá đấy.....” Trên sân thượng bệnh viện, gió thổi không mạnh không nhẹ, nhưng lại chẳng thể nào thổi tan được không khí nhiễm mùi máu tươi.

(*) Không thủ đạo hay còn gọi là karate, chi tiết thỉnh vào đây để xem.

Lôi Đình ngậm điều thuốc, các khớp ngón tay vì hưng phấn mà run lên. Trong đôi mắt lạnh khốc lóe ra quang mang thị huyết(*), từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía bóng người đang phủ phục ngã xuống đất kia.

(*) Thị huyết: Khát máu.

“Thế nào? Không đứng dậy nổi!?” Hắn đập một cước lên bả vai run rẩy của người nọ, không thềm để ý tiếng rên cùng máu tươi đang tràn ra khoe môi đối phương, “Không phải vừa rồi còn kêu gào tìm lão tử tính sổ sao!? Bây giờ thì thế nào? Sao lại như con chó không đứng dậy nổi vậy?”

Phó Kiệt phun ra một búng máu, mặt mũi bầm dập thoát nhìn vô cùng thê thảm, có lẽ do lòng tự trọng cùng tính cách kiêu ngạo không cho phép cậu cúi đầu nhận thua. Cử động nhẹ thân thể đang bị thương nặng, cậu gần từng tiếng hừ nói: “Trên vai tao, bỏ.....cái chân thối của mày xuống!”

“Mẹ nó!” Quyền cước như sắt thép không chút lưu tình đá vào cằm cậu, Phó Kiệt lần thứ hai ngã bay ra ngoài. Cả thân mình rơi trên nền xi măng, phát ra âm thanh nặng nề.

Lôi Đình lại tiếp tục đi đến, giẫm lên lồng ngực cậu, nhả ra một hơi khói: “Con mẹ nó tốt nhất mày nên biết điều một chút, bằng không lão tử sẽ cho mày chết rất khó coi!”

“Con mẹ nó mày có..... thủ đoạn gì.....Cứ việc xuất ra.....Lão tử không sợ mày!” Phó Kiệt cố đỡ cái cằm sắp bị đá gãy, lời nói đứt quãng trả lời.

Sắc mặt Lôi Đình đen lại, lập tức đập lên bụng đối phương một cái thật mạnh. Phó Kiệt đau đớn kêu lên một tiếng, ôm bụng cuống rên rĩ, máu loãng bên khoe môi không ngừng rỉ ra.

“Nói nữa a.....” Một ngụm khói lại phun tới, Lôi Đình chậm rãi ghé sát vào cậu. Cằm trên tay một đầu thuốc vẫn còn đỏ lửa, rồi sau đó giẫm đóm lửa đó lên da đối phương, làm phát ra tiếng vang “xèo xèo”.

Không thềm nhìn thân thể bị đốt cùng tiếng kêu đau đớn như dã thú bị thương kia, Lôi Đình cầm đầu thuốc gi vào da đối phương cho đến tận khi lửa tắt mới thôi.

“Ngoài.....mấy thủ đoạn....hạ lưu này, một kẻ như mày còn có bản lĩnh gì chứ!?” Bên miệng Phó Kiệt máu vẫn không ngừng chảy, nhưng lại vẫn như trước ngông nghênh thách thức.

Xương cũng cứng góm, ngay cả Lôi Đình đã từng thấy nhiều cảnh tàn khốc cũng không khỏi vì hành động không sợ chết của người này mà cảm thấy tán thưởng một chút.

Người này không đi theo giới hắc đạo đúng là đáng tiếc mà, ha ha.

“Tao không ngờ mày lại là tên ngu xuẩn không sợ chết.....” Lôi Đình cúi đầu, vắn vẹo khoe miệng: “Bất quá lão tử trịnh trọng cảnh cáo mày, lúc cần cầm miệng thì tốt nhất nên ngậm cái miệng chó lại, nếu không mày sẽ chết khó coi đến độ người thân cũng không nhận ra nổi đâu!”

“A.....ha.....Mày cũng chỉ biết loại uy hiếp.....ngu ngốc này sao?” Phó Kiệt cười đến độ cằm như muốn nứt ra, không hề có chút dấu hiệu chịu cúi đầu.

“Giỏi lắm, tốt lắm.” Lôi Đình đứng dậy, ngược lại không hề giận mà chỉ cười, xương cốt toàn thân rung động phát ra tiếng vang rầm rầm. Quyền cước cương mãnh hữu lực đang chuẩn bị xuất ra ——”Dừng tay ——!” Cửa sân thượng bị người công phá, Đường Tĩnh một thân áo trắng thở hồng hộc xông tới: “Lôi Đình, tốt nhất cậu nên dừng tay cho tôi —— khụ khụ..... Một chết tôi, sao tôi lại xấu số như vậy!?”

Đường Tĩnh vừa thở vừa oán giận.

“Sao anh lại lên đây!?” Lôi Đình thu lại nắm đấm, lấy hộp thuốc trong túi áo sơ mi ra, lại bắt đầu ngậm thuốc, trong mắt ánh lên vẻ mắt kiên nhẫn.

“Tôi không tới gần để cậu đánh chết người sao!? Đây là bệnh viện do tôi phụ trách!” Đường Tĩnh đi tới, nhìn thiếu niên đáng thương nằm trên mặt đất, lấy điện thoại trong túi ra —— “Bác sĩ Lí à? Anh cho vài người đem một bộ cáng lên sân thượng đi, chỗ này đang có người bị thương nặng.....Ừ, phải nhanh một chút!”

Cúp máy, Đường Tĩnh nhíu chặt mày: “Rốt cuộc cậu có thâm thù đại hận gì mà đánh người ta thảm như vậy!?” Nếu không phải do thiếu niên kia chạy tới tìm anh, không chừng trong bệnh viện của anh đã có án mạng rồi.

“Sách!” Lôi Đình không trả lời anh, chỉ nhả ra một ngụm khói.

“Tôi mặc kệ các cậu có mâu thuẫn gì, tóm lại muốn đánh muốn giết thì đi ra ngoài! Đừng gây phiền phức cho tôi!” Đường Tĩnh đi đến bên người bị thương nặng kia, lấy ra tai nghe hỏi: “Thế nào? Còn chịu được không?”

“Không —— sao” Người kia quả thực rất kiên cường, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Đường Tĩnh cảm thán, gì vậy chứ!? Rừng xanh vẫn còn, sợ gì không có củi đốt. Đường Tĩnh biết tên kia xuống tay có bao nhiêu ngoan độc. Tên đó có thể đánh tay đôi với võ sĩ chuyên nghiệp, còn được xưng tụng là nổi tiếng tàn nhẫn. Sau lại còn tham gia khóa huấn luyện binh chủng đặc nhiệm của quốc gia với Lăng Phong, xu hướng “Thú hóa” ngày càng tăng chứ không có giảm, hai người mà đánh nhau chỉ sợ cậu sẽ bị tên này đánh cho chết tươi. (“Thú hóa”? =))))))))))

Đường Tĩnh hiểu rõ đạo lý “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”, đại trượng phu có được thì sẽ dần được, Hàn Tín còn có thể chịu nhục, Sở bá vương vì sao phải tự vẫn bên bờ sông!?(*) Đúng là mãng phu hữu dũng vô mưu!

Thầm thở dài một hơi, bên tai lại nghe thấy tiếng “Hừ” của người nào đó. Hấn quăng đại phiền toái này cho anh rồi vỗ mông chạy lấy người.

Đường Tĩnh lần thứ hai tự ai thán cuộc sống của mình bị người nào đó quấy rầy, ôi cuộc sống, không đẹp, không đẹp chút nào.

Chú thích:

(*) Chi tiết về chuyện Hàn Tín chịu nhục và Sở bá vương Hạng Vũ tự vẫn thỉnh vào đây và đây để biết rõ hơn.

Đại khái là Hàn Tín trước ở dưới trướng Hạng Vũ nhưng bị khinh thường, không được coi trọng, bắt mãi về đầu quân cho Lưu Bang, sau có ngày mở mày mở mặt.

Còn Sở bá vương Hạng Vũ khi thua chạy bị quân của Lưu Bang dồn đến bên bờ sông Ô Giang, có một đình trưởng cắm thuyền chờ ở đó, bảo với Hạng Vương:

“Giang Đông tuy nhỏ, đất hàng ngàn dặm, dân vài mươi vạn, cũng đủ làm vương. Xin đại vương mau mau vượt sông. Nay chỉ một mình thân có thuyền, quân Hán đến không có cách gì vượt qua.”

Hạng Vương cười nói:

“Trời hại ta, ta vượt qua sông làm gì! Vả chăng Tịch này cùng tám ngàn con em Giang Đông vượt Trường Giang đi về hướng tây, nay không còn lấy một người trở về! Dù cho các bậc cha anh ở Giang Đông thương ta, cho ta làm vương, ta cũng còn mặt mũi nào mà thấy họ nữa. Dù họ không nói, Tịch này há chẳng thẹn trong lòng sao?”

Cuối cùng ngài tự vẫn.

10. Chương 10: Phiên Ngoại 1: Phiên Nào Của Lão Đại

Hai năm gần đây Lôi lão đại thường xuyên cảm thấy buồn phiền. Không phải phiền muộn bình thường, mà là vô cùng, vô cùng phiền muộn. Cứ tưởng rằng người yêu tốt nghiệp đại học xong rồi đi làm thì có thể bắt đầu cuộc sống thân thân mật mật của hai người, mỗi ngày đều được xxoo vô tận. Nhưng ai biết một cuộc điện thoại gọi tới, người yêu của hắn, con gà con bé bỏng của hắn lại bị một tên ngu ngốc vô dụng nên ném vào quan tài chiếm đoạt mất. Tên kia không chỉ cùng ăn cùng ở với con gà con bé bỏng của hắn, thỉnh thoảng nhìn hắn khinh bỉ, ở bên tai gà nhỏ “châm ngồi thổi gió” thì thôi đi, lại còn ở giai đoạn khẩn cấp cuối cùng cắt ngang “tính” phúc của hắn, phá hỏng chuyện tốt của hắn! Hại hắn phải tắm nước lạnh vô số lần, nửa người dưới càng kêu gào giống một con sói chưa được thỏa mãn dục vọng.

Hừ, từ khi nào Lôi Đình hắn lại vô dụng như vậy chứ? Thậm chí còn bị thảm đến độ rơi vào tình trạng “chưa thỏa mãn dục vọng”! Lôi Đình phát hiện từ khi mình gặp cái con gà con chết tiệt kia, hắn càng sống càng con mẹ nó dễ tính hơn! Không chỉ không bón no nữa người dưới cơ khát của mình, còn phải chịu cái tên gia hỏa vô dụng, đầu óc ngu ngốc rồi rồi kia nói nhảm. Nếu không phải vì tiểu tử kia là con trai cưng của giáo sư đại học gà con kính trọng nhất, hắn đã sớm đem nó ném vào vịnh Tokyo cho cá ăn rồi! Làm gì để nó làm càn như thế!

Nhưng mà ngay đúng lúc Lôi Đình cảm thấy mình đã nhẫn nại gần tới cực điểm, hận không thể đánh cho cái tên ngu ngốc kia thành một “xiên thịt lợn nướng” nóng hôi hổi, thì may mắn cái của nợ ấy có người rước hộ!?

Nhìn thẳng cha cường tráng to lớn như ‘gấu’ trước mặt, Lôi Đình ngậm điều thuốc cười nhạt. Mẹ nội nó, đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã! Ngu ngốc với ngu ngốc, gà mờ với đồ đàn!

“Này, tiểu tử Tần Dương kia không đi hẳn sao!? Chẳng phải bây giờ cậu ta đang ở với anh sao?” Nhắc chân bắt chéo ngồi trên cái ghế sofa cũ nát đến độ khiến người khác phải nén giận, Lôi Đình ưu nhã nhả ra khói thuốc. Bàn tay to lớn thon dài với những khớp xương rõ ràng gõ gõ lên mặt bàn.

“Có lẽ vậy.” Hùng nam kia lại ném ra một câu lập lờ nước đôi, làm cho Lôi Đình vốn không kiên nhẫn cảm thấy vô cùng tức giận.

“Cái gì mà ‘có lẽ’ chứ? Ngay cả ‘người đàn bà’ của mình anh cũng không quản được sao?” Bà nội ơi, nếu như cái tên ngu ngốc kia trở về rồi lại quấy rối cuộc sống tốt đẹp của hắn, hắn khó mà kiềm chế được lúc nào đó sẽ lôi nó ra làm thịt.

“Hắc hắc, tôi vẫn chưa hỏi cậu ấy, không biết cậu ấy có đồng ý hay không.”

Bà mẹ nó! Lòng mày Lôi Đình nhướn lên, cười nhạt quăng ra một câu nói: “Trực tiếp đề người lên giường làm cho thích chẳng phải được rồi sao? Đến lúc đó ở trên giường sượng mặt rồi còn muốn chạy trốn sao!?” Mẹ, lại là một tên ngu xuẩn không có đầu óc!

“Mặc kệ, tiểu tử kia không được về nữa. Cái nơi rách nát này tôi cũng không muốn tiếp tục ở lại, tôi sẽ đưa lí tuấn về nhà mình. Tóm lại... ‘người đàn bà’ của anh không thể trở về rồi tiếp tục phá hỏng chuyện tốt của tôi! Tôi thật sự đã chịu đủ cái tên gia hỏa không có đầu óc kia rồi, cả ngày làm hỏng chuyện tốt của tôi không nói, lại còn thường xuyên rỉ tai ‘người phụ nữ’ của tôi châm ngồi thổi gió. Hừ, nếu không phải nể tình Lí Tuấn, tôi đã sớm ném tiểu tử kia vào biển cho cá ăn rồi.” Lôi Đình hừ lạnh.

“Cái đó... Được rồi, tôi nhất định sẽ giữ cậu ấy ở cùng tôi, không tới đây quấy rầy các anh nữa. Kỳ thật Tần Dương là người rất tốt, chỉ có điều tính tình hơi xấu một chút.” ‘Hùng nam’ kia lại không hề phát hiện ngữ khí khinh miệt của mình, còn bày ra bộ dáng ngốc khờ. Lôi Đình cắn thuốc lá cười nhạt không thôi.

“Tôi không nghe lầm chứ? Anh xác định chỉ xấu một chút?” Lôi Đình nhướn mày, cười lạnh, “Tôi thấy vô cùng xấu xa mới đúng! Tiểu tử kia nếu không có người che chở cho nó, một ngày nào đó không phải bị người chém chết thì cũng bị đàn ông thao đến chết!”

“Hỗn đản, mày nói cái gì!?” Tráng nam như ‘gấu’ nghe thấy lời nói xúc phạm ấy liền bật dậy, nắm chặt nắm đấm, hung dữ trừng mắt nhìn. Lệ khí hung ác thoát nhìn tuyệt không thua “lưu manh lão đại” chính thống như hắn. Lôi Đình nghĩ thầm.

“Tao không cho phép mày rửa cậu ấy như vậy, còn có, tao sẽ bảo vệ cậu ấy!” Lời thề thốt của nam nhân lại làm Lôi Đình cảm thấy vừa buồn cười vừa thú vị.

“Không cho phép!?” Nam nhân nhếch miệng ném điều thuốc trong tay xuống, cũng đứng lên, thể trạng đồng dạng cao ngất mang theo khí phách dọa người, hấn cúi xuống bên tai đối phương, khoanh tay nhẹ nhàng mà phun ra một câu: “Nói tao nghe, mày dựa vào cái gì mà không cho phép!?”

“Chỉ bằng cái này!” Người đàn ông bị chọc giận nguyên bản khuôn mặt luôn tươi cười đột nhiên toát ra một vẻ hung ác thô bạo, nắm tay nhanh như chớp tung ra một đấm cứng hơn thép, một đấm nhắm này nhắm ngay hạ phúc của nam nhân.

“U-a... aaa...” Lôi Đình kêu rên, khom người lui lại mấy nước, khoe miệng cũng tràn ra một vết máu.

Bà nội à! Đầu ‘gấu’ này không ngờ lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ! Hấn còn tưởng gã chỉ là một tên ngu xuẩn to xác không đầu óc, thì ra nắm tay của gã cũng mạnh lắm, ít nhất —— đã lâu hấn chưa gặp được ai đánh đau như vậy, nếu không phải do thời gian, địa điểm không thích hợp, hấn thật muốn cùng kẻ cơ bắp trước mắt này đánh một trận, có thể gặp một đối thủ ngang tài ngang sức, đánh nhau cũng không phải là một chuyện không thú vị!

Hấn đứng dậy, coi như không có gì dùng mu bàn tay lau vết máu trên môi, khoe miệng lãnh khốc nhếch một độ cung đẹp, mắt nheo lại như một con mãnh thú đang rình mồi —— Bóp, bóp, bóp!

Ba tiếng vỗ tay không nặng không nhẹ vang lên trong phòng khách, “Nhìn thân thủ của anh, hấn là đã từng đánh nhau nhiều rồi? Anh là đại ca đường phố?”

“Lão tử không phải đại ca cũng biết đánh! Không được sao!?” Nam nhân vẫn tức giận ngạt trời như cũ, thoát nhìn thể nào cũng có chút hung thần ác sát.

“Ha hã, đừng nóng tính như vậy,” hấn cười hì hì đặt một tay lên vai nam nhân, “Tôi chỉ đùa với anh một chút thôi... Kết bạn đi, thế nào?” Kẻ cơ bắp này tuy không có đầu óc, nhưng công phu lại đáng để hấn tán thưởng. Tính tình hã, tuy rằng bình thường thoát nhìn đầu to óc rộng, nhưng lúc hung dữ cũng có khuôn có dạng.

“Được, bạn bè càng nhiều càng tốt!”

“Không tồi, rất sáng khoái! Tôi thích.” Lôi Đình huýt sáo một cái, cùng nam nhân bắt tay phân cao thấp một hồi, sau đó ngồi trở lại sô pha.

Lôi Đình lấy một gói thuốc lá trong túi quần da, mở bao ngoài, đôi môi mỏng khẽ ngậm một điều thuốc, dùng ánh mắt ra hiệu cho nam nhân liền đặt bao thuốc lên bàn, sau đó lấy ra một cái bật lửa đặc chế đính bạch kim, bật nắp, đốt lửa, tiếp theo cũng đặt bật lửa lên bàn. Tất cả động tác thông thả mà tao nhã, nhưng vẫn liền mạch lưu loát.

– Cảm ơn. – Thạch Lỗ không phải dân phố chợ, nhưng cũng tinh tường biết đây là quy củ trên giang hồ.

Hai nam nhân ban đầu từ giương cung bạt kiếm về sau lại chuyển sang nói chuyện phiếm đông dài, mà chủ đề đương nhiên không tách khỏi tiền tài, quyền lực, sex cùng với ‘đàn bà’.

Liên tục dụ và lừa để cho người đàn ông kia đem đồ đạc của cái tên Tần Dương ngu ngốc đóng gói mang đi, Lôi Đình kịp ngay lấy người yêu lí tuần của mình, một đường gào thét về tới biệt thự.

Ăn món ngon người yêu của mình tự tay làm, uống rượu ngon tự tay người yêu rót, trong ngực còn ôm thân thể mềm mại tỏa ra hương vị tươi mát ngọt thơm vừa mới tắm rửa xong của người yêu, Lôi Đình lại một lần nữa cảm thán cuộc sống tốt đẹp của hai người đã trở lại.

“Đến, lại uống một chén.” Nhìn gà con say rượu mà hai gò má đỏ tươi, lộ ra cái miệng anh đào ướm át kiêu diễm. Lôi Đình liền không nhịn được sắc dục đại phát, đem rượu đổ trong miệng thành từng ngụm từng ngụm mà chuyển cho cậu.

“Đình... Từ bỏ...” Người trong ngực bị rót đến không rõ đông tây nam bắc, đôi mắt to màu hổ phách cũng nhuộm đầy hơi nước kích tình.

“Uống đi... Say lại càng tốt.” Lôi Đình trầm thấp cười, tà ác đến không ngờ. Bà nội nó, hai năm qua hẳn đều không được thỏa mãn mà hưởng thụ cuộc sống ‘tính’ phúc, đêm nay hẳn nhất định phải ra sức làm, dùng sức mà làm, để đền bù tổn thất cho huynh đệ chỉ được “nửa cơ lững dạ” của mình.

Quần áo của Lí Tuấn đang chìm trong mơ hồ dần dần bị lấy hết, người cũng nằm lên trên bàn.

Bên cạnh chính là rượu ngon, mà ngọc thể nằm dài trên bàn giống như một bữa ăn ngon cực kỳ mê người.

“Đừng như vậy...” Cho dù đã trải qua gần mười năm, phản ứng của Lí Tuấn vẫn giống như xử nữ ngày thơ như ngày trước, mà thân thể cũng thế.

Không hổ là báu vật trời sinh! Tư chất tiểu thụ mạnh mẽ không gì sánh kịp.

“Miệng của em luôn không thành thật! Đã qua nhiều năm như vậy, sao vẫn còn chưa chơi chán cái chiêu này vậy?” Bàn tay của Lôi Đình bao lấy phân thân đã nhếch cao lên của đối phương, cười nhạo nói.

Động tác rất nhỏ cũng có thể kích thích đối phương rên rỉ cao vút, thân thể này cũng không phải dâm đảng bình thường! Miệng có nói không muốn thế nào đi nữa, thì cái miệng nhỏ nhắn phía dưới lại sớm cơ khát mà hé ra hợp lại, không cần trơn, lại có thể giống như đàn bà phân bố ra dịch ruột non đầm đìa.

“Ồ ưm...” Cho dù qua nhiều năm như vậy, thân thể đã trở nên rất quen thuộc với chuyện làm tình giữa hai người, nhưng ở trong lòng, Lí Tuấn vẫn không thể bỏ đi phần rứt rề bầm sinh kia được.

“Hai năm qua tên tiểu tử Tần Dương kia liên tiếp phá hỏng chuyện tốt của tôi, làm hại ông đây sắp nghen đến nổ tung rồi! Em giặc ngộ đi... Đêm nay, ngày mai, mỗi một ngày về sau... Ông đây đều phải tận tình làm đủ mới được!”

“Không muốn mà, ngày mai em còn phải đi làm nữa...” Lí Tuấn nghe vậy đỏ mặt, làm khuôn mặt vốn do say rượu mà đỏ hồng lên lại càng thêm xinh đẹp.

Lí Tuấn sau khi tốt nghiệp đại học liền xin vào làm nhân viên công vụ, cho tới ngày nay cũng đã có được một việc nhàn hạ đến mức meo trong Chính phủ, cũng giống như chân chạy vật.

“Mẹ, cái công việc rách nát kia có gì tốt!?” Lôi Đình không kiên nhẫn nhíu mày, “Sớm bảo em bỏ cái công việc rách nát kia, mỗi ngày nằm ở trên giường hầu hạ cho tốt nửa người dưới của ông đây là đủ rồi!”

“Sao có thể nói như vậy...” Lí Tuấn cảm thấy một cuộc sống như vậy thật sự là rất đáng sợ.

“Được rồi, cảm miệng cho tôi!” Lôi Đình cầm lấy ly rượu ở bên cạnh, đổ toàn bộ số rượu trong ly lên cơ thể người trước mắt.

“A!” Lí Tuấn bị chất lỏng lạnh như băng dọa sợ, lại nhìn thấy người nọ khom người cúi đầu dán lên, đầu lưỡi nóng bỏng liếm láp da thịt của mình, tình mẫu mà dâm mĩ.

“Không muốn như vậy a...” Miệng nói không muốn, nhưng thân thể lại bị đầu lưỡi nóng rát của đối phương liếm láp run rẩy không thôi.

“Không muốn!? Là không muốn như vậy sao? Hay là không muốn như vậy?” Lôi Đình ngậm lấy đầu vú thẳng đứng của cậu, mút mát. Cái quả hồng hồng này thật sự rất ngọt mà mê người, vào miệng hương vị ngọt ngào vô cùng.

“Không muốn mút...” Lôi kéo mái tóc màu đỏ sậm không đổi từ năm này qua năm khác của đối phương, cảm giác bị mút làm cho Lí Tuấn cảm thấy mình giống như là một người phụ nữ.

“Mút làm sao? Nơi này sao? Hay là nơi này!?” Lôi Đình cười nhẹ, dùng môi thay phiên mút đôi đầu vú trên lồng ngực gầy yếu của người dưới thân.

“Ưm a ô...” Lí Tuấn sớm bị dạy dỗ đến mức cảm dâm đảng vô cùng liền phát ra tiếng rên rỉ không rõ nghĩa, thân thể trắng nõn mềm mại cũng vô thức mà uốn lên.

Hai chân mở rộng cuốn lấy thắt lưng của người đàn ông, nhìn thế nào cũng giống như loại tư thái nằm ở trên bàn ăn cầu hoan. Rượu bị đổ lên người dần dần chảy xuống khe mông bí ẩn, làm cho nụ hoa giấu ở chính giữa cũng không nhịn được mà run rẩy.

Ngón tay khớp xương rõ ràng của Lôi Đình trượt xuống huyết khẩu co rút kia, hơi chút dùng sức liền đút được vào chỗ chặt chẽ nóng bỏng mất hồn kia. Nhẹ nhàng chuyển động xoay tròn đầu ngón tay, lập tức nghe được tiếng thở dốc rên rỉ không chịu nổi của người dưới thân.

“Ô ô ô...” Lí Tuấn lắc loạn cái đầu xinh đẹp, giữa hai chân đã trở nên ướt đầm mềm mại.

“Mẹ!” Lôi Đình rút ra ngón tay bị dịch dính ướt, nhìn nhìn sang một bên bàn ăn, đột nhiên cười tà nói: “Chúng ta chơi một trò mới đi!”

Một quả lại một quả nhỏ màu tím bị đưa vào trong cơ thể của chính mình, cảm giác quái dị kia làm cho thân thể Lí Tuấn cứng còng.

“Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới này của em càng ngày càng lợi hại nha, đút nó ăn một đĩa vậy mà còn chưa ăn no!” Lôi Đình nhét nốt quả nhỏ cuối cùng trên đĩa vào trong cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi kia, miệng thì chặc chặc ra tiếng.

“Không nên nhìn...” Nước từ quả nhỏ bị bóp vỡ không thể khống chế chảy xuôi ra. Cái loại cảm giác như bài tiết sinh lý làm cho Lí Tuấn cảm thấy thẹn bật khóc.

“Vì sao không nên nhìn? Tôi còn muốn ăn nữa...” Lôi Đình cười nhẹ nâng cánh móng trắng nõn kia lên, vươn đầu lưỡi liếm láp nước nhỏ đang chảy ra kia.

“Ô oa ——” năng lực chịu đựng của Lí Tuấn đã đến cực hạn, bật ra tiếng kêu thảm thiết: “Không muốn, rất bẩn ——”

“Sao có thể chứ?” Lôi Đình nhìn bộ dáng như sắp không chịu nổi nữa của người dưới thân, cắn ra một quả nhỏ còn nguyên cùng cậu trực tiếp hôn môi: “Ném thử xem, có phải rất ngọt hay không?”

Quả nhỏ bị cắn chui ngược vào trong miệng của đối phương, Lí Tuấn tựa hồ ném được hương vị chất dịch của chính mình.

“Biến, biến thái ——”

“Biến thái!?” Lôi Đình nghe vậy liền nhướn mày, hừ lạnh nhếch khóe miệng: “Em nói ai biến thái vậy? Tiểu chim bìm bịp.”

Dám mắng hần “biến thái”, tốt lắm. Hần có nghĩa vụ làm cho tiểu chim bìm bịp hiểu, cái gì mới chân chính gọi là “biến thái”! Trong đầu Lôi Đình thoáng chốc hiện lên hơn mười loại hành vi tà ác.

“Ô oa ——” Khi từ trong ngôi biệt thự nào đó truyền ra tiếng kêu thảm thiết lần thứ hai của Lí Tuấn, mặt trời ở phía tây mới chịu khuất núi!

Phỏng chừng bất luận là hôm nay, ngày mai, ngày mốt, ngày kia, ngày kia của ngày kia... Lí Tuấn đều vì một câu “biến thái” kia của mình mà phải trả cái giá cực kỳ thảm thối!

Phiền não của lão đại lưu manh được giải quyết, người chịu thiệt là ai đây!?

Đáp án chỉ có một —— nụ hoa cúc nhỏ nhỏ đáng yêu mê người của người nào đó kia a.

Ha ha.

Phiên ngoại 2: Nỗi buồn của Lí Tuấn

Từ lúc biết được “nghề nghiệp” của chồng yêu, Lí Tuấn cảm thấy lo lắng vô cùng. Từ nhỏ cuộc sống của cậu đơn thuần, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày bản thân mình sẽ có quan hệ với một lưu manh hắc bang bên người luôn mang theo súng ống đạn dược. Ở cùng Lôi Đình rất nhiều năm, cậu đều nghĩ người yêu của mình chẳng qua là một cậu ấm gia đình giàu có, mãi cho đến một ngày nào đó, sau khi một đám đàn ông thân mặc complet đen, trắng trơn mang theo súng ống đạn dược, cung kính đứng ở trước mặt tình nhân của mình hô một tiếng “đại ca”, cậu mới biết được, bối cảnh của tình nhân mình “đặc thù”, “không giống người thường” như thế.

Lí Tuấn bị dọa một vỏ lớn, từ sau lần đó bắt đầu hoảng loạn, sợ hãi, lo lắng. Sợ tình nhân là một tên siêu cấp bại hoại, không chuyện ác nào không làm tựa như trong phim truyền hình diễn vậy, điều này làm cho một người nhìn thấy chó mèo chết cũng trở nên khổ sở như Lí Tuấn, căn bản không thể tưởng tượng đó là

cái dạng cuộc sống gì. Nhưng chuyện làm Lí Tuấn lo lắng hơn cả, đó chính là an nguy của người yêu, sợ hấn làm chuyện xấu bị cảnh sát bắt đi rồi tù xử bắn, sợ hấn bị người xấu khác đánh bị thương đổ máu.

Cậu từng buồn rầu bất an đề cập với tình nhân nỗi lo của mình, hy vọng hấn có thể rửa tay gác kiếm, cải tà quy chính, một lần nữa làm người lương thiện, không ngờ lại đối lấy một trận cười nhạo của người yêu.

“Em cho là xã hội này không có lưu manh sẽ trong sạch hơn sao!? Những người làm quan, có quyền, có tiền, có người nào không phải đi ra tù trong nước bắn!? Quy tắc ngầm ở thế giới này không phải là điều mà một con gà què như em có thể hiểu, em chỉ cần thành thật nằm ở trên giường làm cho tôi thao là được, quản mấy chuyện kia làm gì! Muốn mạng của ông đây, còn phải xem người đó có bản lĩnh không!”

“Nhưng mà...” Lí Tuấn muốn biện giải, lại bị đối phương không kiên nhẫn cắt ngang.

“Được rồi! Ông đây trời sinh chính là một lưu manh, thì làm sao? Ông nội của ông đây là lưu manh, ông già của ông đây là một lưu manh, toàn gia đình của ông đây chính là đàn lưu manh!”

Nhìn thấy tình nhân bỗng nhiên đen mặt, Lí Tuấn không còn lời nào để nói. Người yêu thật sự tức giận, nhưng vì người khuyên nhủ là mình nên hấn mới không nổi xung lên, Lí Tuấn dù hơi kinh hoảng nhưng cũng cảm thấy an tâm hơn một chút. Ít nhất ít nhất... Mình giữ một vị trí đặc biệt trong lòng hấn. Mặc kệ hấn là loại người nào, xuất thân ra sao, nhưng từ trước đến nay hấn chưa bao giờ thật sự làm tổn thương mình. Trái lại còn trân trọng giữ gìn, cho cậu ăn, cho cậu mặc, cứu tính mạng của cậu. Dù cho miệng hấn luôn phun ra lời nói ác liệt trào phúng, tính tình cũng giống một con sư tử nóng nảy dễ dàng tức giận.

Nghĩ đến đây, Lí Tuấn không khỏi nhòa người đến nhẹ nhàng ôm lấy tình nhân xấu tính đang phát hỏa kia, nghiêm khuôn mặt đỏ ửng nói: “Xin lỗi, chỉ là em lo lắng...” Không muốn anh bị thương đổ máu, không muốn anh không chuyện ác nào không làm, không muốn anh bị bắt ngồi tù xử bắn...

“Em lo lắng cái rắm a...” Tình nhân trở tay ôm lấy cậu, miệng nhếch lên. “Muốn mạng của tôi, không dễ dàng như vậy!”

“Anh cẩn thận một chút...” Đem đầu chôn ở trong lồng ngực dày rộng của đối phương, Lí Tuấn ậm ừ nói.

“Mẹ!” Lôi Đình nhướn cao mày, “Thế giới này so với em tưởng tượng phức tạp hơn nhiều lắm, chỉ bằng cái đầu ngu xuẩn kia của em liền nghĩ đến những điều này! Người anh em của ông đây tối hôm qua ăn không no, em thích suy nghĩ vớ vẩn như thế, không bằng bớt chút khí lực hầu hạ cho tốt nữa người dưới của ông đây!”

Háo sắc là bản tính của lưu manh, nói đến nói đi vẫn là đút no người anh em của mình mới là quan trọng nhất. Lôi Đình mặc kệ một chút phản kháng của tình nhân, tự ý áp đảo.

Khổng Tử nói: thực sắc, tính dã*.

____ The end ____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-sac-luu-manh>